Pe o mare de vise
Dan Sebastián Chertes

„Nimic nu trebuie considerat inevitabil. De noi depinde ceea ce va fi, şi anume de fiecare individ, cu toate că de niciun individ luat separat nu depinde cursul istoriei”.

Jaspers Karl

Adevăraţilor Sfinţi ai Umanităţii:
celor care au scos Omenirea din întunericul ignoranţei şi al misticismului, ajutând-o să progreseze

Celor căzuţi, dar **neînfrânţi**

Femeii, singura care, alături de bărbat, poate da Viaţă unei fiinţe

Familiei şi prietenilor mei

ATENŢIONARE

Orice asemănare între personajele şi stările de fapt ale acestei cărţi şi realitatea trecută, prezentă sau viitoare nu i se poate imputa autorului. „Vina” exclusivă aparţine Vieţii.
Totuşi, **nu confundaţi** ficţiunea cu realitatea, oricât de tentaţi aţi fi.

Către tine, dragă cititorule...

De câte ori îmi ridic privirea spre cerul înstelat al nopţii îmi spun că Omenirea nu visează îndeajuns la o viaţă frumoasă şi, mai mult, nici măcar nu luptă pentru ea. Văd acest lucru în sila generală a concetăţenilor mei. Chiar dacă mai există câte unul care să viseze, să spere că viaţa în România şi în lume va fi mai bună, că, până la urmă, cu ceva efort din partea noastră, lucrurile vor începe să meargă din ce în ce mai bine, există cineva, **întotdeauna**, care să-i atragă atenţia „visătorului" că ar fi cazul să revină cu picioarele pe pământ. Acel **cineva** are feţe diferite şi se regăseşte, din păcate, în mulţi dintre noi.

Cu toate acestea, cu toată această silă generală, nu mi-a fost teamă şi nu am considerat inutil să scriu această carte-îndemn. Am făcut acest gest, deoarece şi alţi Oameni, mult mai importanţi decât modesta mea persoană, l-au făcut. În plus, am considerat această carte o obligaţie morală faţă de cei menţionaţi în dedicaţie, dar şi faţă de nepoţii şi strănepoţii noştri. Mai mult! Am făcut acest gest cu credinţa că Dumnezeul Oamenilor – Universul este El însuşi Viaţa, Optimismul, Iubirea, Dragostea, Visarea şi toate celelalte sentimente omeneşti frumoase, cu credinţa că este o obligaţie a rasei umane să-şi creeze un viitor cum nu se poate mai frumos, visând şi acţionând, luptând pentru progres şi împotriva ignoranţei. Singura „religie" care ar trebui să cuprindă Umanitatea este aceea a Vieţii, aceea a Optimismului, care să aibă ca fundament credinţa într-o Divinitate unică pentru întreaga Omenire, nedefinibilă prin cuvinte, identificabilă cu Universul Infinit, nu în terfeloage, compilate de primitivi impotenţi şi ignoranţi, ce prezic sfârşitul Vieţii pe Pământ.

De aceea, dragă cititorule, te invit la o lectură pe care, sper, în final, o vei aprecia şi care îmi doresc să-ţi aducă în suflet numai vise frumoase şi dorinţa de a le vedea îndeplinite prin propria-ţi luptă. Unele vise sunt personale. Altele sunt colective, ale noastre, ale cetăţenilor acestei ţări, ale cetăţenilor acestui continent sau ale întregii Omeniri. Toate însă, contează! Pentru toate trebuie să ne zbatem să le îndeplinim!

Aşa după cum spune şi motoul din începutul cărţii***: „De noi depinde ceea ce va fi şi anume de fiecare individ (în parte)***”. Nu vă lăsaţi înfrânţi de mizeria morală şi materială a acestei perioade din viaţa omenească! Nimic nu e etern, în afară de **Dumnezeul Oamenilor – Universul**! Şi această perioadă tulbure va trece! Omenirea se va ridica, se va scutura de mizerie şi de mizerabili şi îşi va continua existenţa într-un mod cum nu se poate mai frumos! Iar noi vom fi parte din această Viaţă Omenească ce stă să înceapă! Noi nu trebuie decât **să credem cu tărie în acest lucru** şi **să punem umărul spre realizarea sa**! Nimic mai simplu, nu?

Autorul

Către „semănătorii” de pesimism

Omenirea nu se va cufunda în pesimism, deznădejde, ură, violenţă sau în alte stări nesănătoase pentru o civilizaţie ce se vrea a fi una superioară, ci îşi va continua calea firească spre un viitor plin de speranţă şi de fericire, lipsit de conflicte, lepădându-se de toate rele existente şi ştergându-i de pe faţa Pământului pe artizanii unor sisteme manipulative monstruoase şi pe cei ce vor să instaureze o nouă ordine mondială, una pe care prea puţini o doresc. Singura ordine ce se va instala pe Planeta Vieţii, pe Terra, este aceea a unei vieţi normale, aceea a unei civilizaţii ce merge spre un viitor, care, cu siguranţă, va fi unul sănătos. Această realitate viitoare nu va putea fi împiedicată de nimeni şi de nimic, fiindcă, alături de cei treziţi din somnul greu al pesimismului, al mistico-primitivismului, alături de cei ce au ieşit din tiparele nocive, inventate de către nişte frustraţi sau de către nişte dezechilibraţi, se vor trezi mulţi alţii, astfel încât, cu timpul, întreaga planetă va fi cuprinsă de **Viaţă**.

Omenirea se va trezi din Somn şi îşi va recunoaşte strămoşii! În plus, va renunţa la toţi cei care îi prezic moartea fizică şi psihică! Pe aceştia îi va mătura, fără milă, din calea Ei şi îi va arunca la lada de gunoi a Istoriei. E

prea târziu ca voi, Obscurilor, Pesimiştilor, Nedoriţilor să mai schimbaţi ceva! De când vă cunosc aţi semănat în lume numai deznădejde, ignoranţă, ură, violenţă, pesimism. **Inutil!** S-au „trezit”, parcă în ciuda „seminţelor” voastre otrăvite, alţii, care v-au încurcat, vă încurcă şi vă vor încurca veşnic planurile! Alţii, care seamănă **optimism**, **speranţă**, **pace**, **fericire**, **bunătate**! Sămânţa lor nu va muri niciodată, fiindcă Omul se naşte bun (societatea îl face, în mare parte, rău) şi în el există germenii Vieţii şi ai Creaţiei, din care derivă toate celelalte calităţi omeneşti. **Aceşti germeni nu-i veţi putea stârpi!**

Omenirea nu va avea o soartă apocaliptică de genul celei descrise de acel bolnav primitiv, ci **va trăi**, va dăinui peste negurile timpului, ***pentru eternitate***! **În schimb, voi...**

Autorul

Preţul pentru nemurire
(proze)

„Oamenii care sunt mai înalţi ca tine au tălpile pe acelaşi pământ”.

Blaise Pascal

O viaţă de Om

1.
Scânteia celestă

Terra
— Sfârşit de secol XX e.n.

Eu n-am vrut să mă nasc pe lumea asta... Asta o

dovedeşte şi faptul că am venit pe lume într-un sfârşit de toamnă, într-o zi de joi, pe înserat. Nimeni nu dă importanţă unei astfel de naşteri. Joi seara, toată lumea e frântă de oboseală. Aşteaptă nerăbdătoare să treacă şi ziua de vineri, ca apoi să se bucure, fiecare în felul lui, de cele două zile libere, din capăt de săptămână. În plus, dacă e şi sfârşit de toamnă, toţi duc în spate grija facturilor de la termoficare, curent şi gaz ce se vor umfla, ca Nilul pe vremea Egiptului antic, odată cu venirea frigului, căruia nu îi este suficient spaţiul locativ exterior, ci e musai să intre şi în oasele oamenilor, să-i indispună, să-i chinuie, să-i îmbolnăvească, de parcă n-ar avea ei, şi aşa, şi fără contribuţia acestuia, destule pe cap.

Cine ar da acum, în astfel de momente, măcar o ceapă degerată pe un nou-născut? „Ce-i trebuie şi ăstuia?” se întreabă indivizii în halate albe, ce sunt vameşii ăstei lumi pentru cei nou-născuţi. „De ce n-a putut sta acolo de unde a venit? Crede el că e mult mai bine, aici, pe Terra? Se înşală amarnic! N-a putut pune şi el mâna pe o carte, înainte să-şi planifice călătoria şi, mai ales, înainte să-şi aleagă destinaţia, din care putea afla că nu prea e nimic frumos sau interesant de văzut pe aici, pe la noi? Pământenii nu sunt deloc interesanţi! Mulţi n-au niciun scop în viaţă. Plutesc aşa, în derivă, purtaţi de întâmplări, de noroc sau de ghinion şi dacă, ajungând la o vârstă înaintată, constată că viaţa lor nu are nicio valoare, că nu au nicio satisfacţie adevărată, ci doar mici surogate ce dau iluzia de fericire (un fel de pachete cu **Fericire-Instant** al căror mod de preparare ar suna cam în felul următor: Turnaţi conţinutul într-o tonă de alcool, adăugaţi puţin instinct sexual şi, după gust, nişte «pumni în figură» celor ce nu sunt de acord cu dumneavoastră că Pământul e plat sau că un «scorpion» nu se va înţelege niciodată, de niciun fel, cu un «taur»), dau vina pe Divinitate, pe Viaţă («Ce? Nu e ea o curvă? Hmm?»), pe vecinu’ de bloc ce tocmai şi-a luat maşină nouă («Din furat!» Ştie el foarte bine; el, care nu face nimic toată ziua decât să-şi păzească vecinul cum «fură») sau pe un domn pe nume Dracu’, care, în

plicticoasa şi milenara sa viaţă, nu face nimic altceva decât să le pună lor, «adevăraţilor trăitori de viaţă pământească», beţe-n roţi, făcându-le traiul cât mai mizerabil”. Păi, la o aşa primire şi la o aşa perspectivă „luminoasă” de viitor omenesc, nici lui Dumnezeu nu i-ar da mâna să rişte o naştere pe această planetă!

N-am avut mai mult de trei kilograme la naştere, dovadă că cel ce a hotărât să mă nasc, mi-a zis: „Hai! Înfulecă şi tu ceva, acolo, că pe seară ai o treabă cam cât o viaţă de om!”. Am muşcat, dar fără nicio poftă de viaţă, dintr-o felie de optimism şi, nemulţumit şi gol-puşcă, am început să păşesc, încet-încet, spre Lumină. Ştiam de la început ce mă aşteaptă, citisem nişte cărţi despre viaţa pământească, contrar părerii celor ce nu erau deloc încântaţi de naşterea mea, şi de aceea, nu prea fericit că văd Lumina, că-mi văd naşterea cu ochii şi conştient de ce mă aşteaptă, mi-am spus (n-aveam cu cine să discut în contradictoriu, aşa că monologam): „Ei, da! Lumină… Şi ce-i cu asta?… Credeţi că mă păcăliţi?… Credeţi că sunt atâta de naiv încât să cred în aparenţe?… Credeţi că sunt fraieru’ vostru?… Credeţi că nu ştiu că după ea, în spatele ei, trecând de aparenţe, se află, de milenii, o lume semisălbăticită, o lume ce se zbate între întunericul misticismului şi ignoranţei, al fricii şi al laşităţii şi lumina Vieţii, a adevărurilor ştiinţifice, a progresului spre o viaţă omenească normală?”

Auzisem şi de la alţii cum stă treaba pe Terra. Aveam amici care se întorseseră „de acolo” şi se jurau, pe ce aveau mai sfânt, că nu se mai întorc pe Pământ nici în ruptul capului. Îmi povestiseră, cu lux de amănunte, ce-i speriase în halul acesta, ce-i dezamăgise, ce-i făcuse să-şi piardă, pe veci, optimismul pe care-l avuseseră înaintea „plecării” şi ce-i făcea acum, cu adevărat, să urască lumea aceea. La început nu am vrut şi nici nu am putut să-i cred. Cu optimismu-mi contagios le replicam la cele povestite, neîncrezător în vorbele lor: „Hai măi, las’! Nu poate fi chiar aşa de rău acolo!” Apoi, cu timpul, ascultând alţi şi alţi veniţi de pe Pământ, începeam să le dau crezare şi să

mă conving că viaţa pământească nu merită trăită. Unii mi se plângeau de faptul că pentru mulţi oameni viaţa semenilor lor nu însemna nimic, că acolo, undeva în Univers, pe o planetă oarecare, dintr-un sistem solar oarecare, dintr-o galaxie oarecare, prietenia, amiciţia, demnitatea, curajul, cinstea sau corectitudinea erau vorbe goale, aruncate, la ocazii, pentru a face paradă. Alţii, cei mai indignaţi, cei goliţi de suflete, pe care noi îi numeam supravieţuitori inutili (nu mai erau buni de nimic, erau pur şi simplu lipsiţi de sentimente), îmi spuneau că e aproape imposibil ca pe Terra să găseşti Dragostea Adevărată. Majoritatea pământenilor, îmi spuneau ei, nu află întreaga viaţă ce înseamnă să-ţi găseşti jumătatea, partea fiecăruia de Cer. Se mulţumesc, la fel ca în cazul fericirii, cu nişte surogate oribile. Cei ce cred în dragoste adevărată ajung aşa cum sunt aceşti supravieţuitori inutili, reîntorşi pe Planeta Vieţii.

Începusem să-mi fie silă de ziua în care urma să pornesc spre meleaguri pământene. Căutam o cale de scăpare de la inevitabila naştere omenească, deşi ştiam că nu mă voi putea sustrage ei. Mă revolta gândul şi faptul că va trebui să îndur **o viaţă de om**. În creier, mi se iveau, tot mai des, întrebări felurite: „Ce-i dacă strămoşii mei, plecaţi de aici, de pe Planeta Vieţii, cu mult timp în urmă, dăduseră naştere unei civilizaţii noi, care nu a evoluat aşa cum trebuia? A fost greşeala lor că nu au prevăzut această eronată dezvoltare a rasei umane şi abaterea acesteia de la calea evoluţiei normale! De ce eu şi alţii ca mine trebuie să ne naştem acum, pe această planetă, pentru a îndrepta lucrurile? De ce sunt eu obligat să mă nasc pentru a salva întreaga omenire de la pieire? Ea de ce doarme? De ce nu se poate salva singură? Chiar aşa de gravă e situaţia? Nu pot şase miliarde de oameni să impună drumul normal al progresului? Nu pot, nu vor sau nu sunt lăsaţi?” Nimeni nu se sinchisea însă, să-mi răspundă. Nici măcar Divinitatea! Presupun că mă credea băiat deştept şi mă lăsa să găsesc singur răspunsurile. Pentru asta însă, pentru a-mi lămuri nedumeririle, era necesar să ajung la locul cu pricina: pe

Pământ.

*

Primul semn că m-am născut într-o lume dominată de violenţă a fost palma dată peste fund, pe care am primit-o la câteva clipe de la naştere. Cum era şi normal, am început să urlu la cel care îşi permisese acel act barbar: „Mă! Tu dai în salvatoru' ăstei lumi?! Te ţin eu minte, n-ai tu grijă!" I-am şi făcut în minte un portret-robot pentru a nu-l uita: înalt, îmbrăcat complet în halat alb, cu un fel de mască ce-i acoperea gura. „Şmecheru'!" mi-am zis în gând, „Crede că, dacă are aiureala aia pe faţă, nu-l voi recunoaşte?! S-o creadă el!" Mai târziu, mi-am dat seama că din mulţimea de oameni în alb nu-l voi putea recunoaşte pe individul care m-a supărat amarnic în momentul naşterii mele.

Că violenţa şi actele barbare erau şi încă sunt la ele acasă, aici, pe acest tărâm nefericit, a dovedit-o şi următoarea faptă a omului în alb. Luând în mână ceva tăios, afişând o indiferenţă uimitoare faţă de faptele reprobabile pe care le săvârşea, se pare, chiar cu o anumită satisfacţie, care însă, era neobservabilă pe chipul lui, mi-a retezat singura legătură pe care o mai aveam cu lumea din care venisem. Cordonul acela, puntea mea spre Planeta Vieţii, a fost brutal sfâşiat de una dintre uneltele mascatului în halat alb şi tot ce ştiam în acele momente am uitat instantaneu…

*

Supărat că voi avea o sarcină foarte dificilă, dacă nu chiar imposibilă, văzând că violenţa e o banalitate a acestei lumi, m-am trezit aşezat în braţele cuiva. Mă aşteptam la o nouă terapie de şoc, la un nou act de violenţă, unul care să încheie acest mod bizar de a spune „Bun venit pe lume!". Contrar aşteptărilor mele, pesimiste ce-i drept, nimic ce să aducă a violenţă nu s-a întâmplat.

Din contră! Acele braţe, în care fusesem aşezat, mă strângeau cu căldură la pieptul unei fiinţe iubitoare. Faţa mea încerca să se destindă într-un zâmbet de mulţumire, iar o stare de bine încerca să se insinueze în toată fiinţa mea. Totuşi, parcă nu-mi venea să cred că după tratamentul „inuman” de care tocmai „beneficiasem”, acum aveam parte de atâta dragoste. Mi se părea că ceva nu e în regulă. Că e vreo şmecherie menită să-mi adoarmă conştiinţa pentru a mai încasa un nou tratament, identic sau mai violent decât cel anterior.

După un timp, mi-am ridicat privirea pentru a vedea cine mă preţuieşte atât de mult, cine se bucură cu toată fiinţa pentru venirea mea pe astă lume. Doi ochi blânzi, calzi, mă priveau înlăcrimaţi, dar fericiţi. Atunci am ştiut că nimic, nimeni, niciun rău de pe această planetă nu mă mai poate atinge. Privind la mine ca la cel mai preţios lucru de pe Pământ, fiinţa care mă strângea la pieptul ei cu atâta dragoste a început să îngâne un cântec, un descânt pentru nou-născutul Om:

Eşti pui de Om, venit din ceruri.
Sortit să ne arate Calea.
Să sfarme vechile blestemuri.
Cu trupu-i să deschidă Poarta.

Eşti stea născută din durere.
Durerea unei lumi întregi.
Descătuşa-ne-vei de jele
Şi ne vei face iar viteji.

Vei semăna Iubire-n toate.
Va fi iar Viaţă pe Pământ!
Se va sfârşi a urii noapte.
Lumină doar va fi-n curând!

Ni-i arăta pasul de umblet
Pentru o Viaţă Omenească.
Ne va rămâne-adânc în cuget

Menirea noastră cea cerească.

Nu va muri Fiinţa Omenească.
Ci va renaşte în sclipiri de foc!
Va lumina o altă stea albastră
Ce pururea ne va purta noroc!

Auzind descântecul ce simboliza drumul vieţii mele şi ştiind că voi învinge, am răsuflat uşurat. În acelaşi moment, am realizat că fiinţa care-mi destăinuise, ba mai mult, care-mi crease drumul Vieţii mele, era chiar propria mea Mamă. Am privit-o în ochi pentru a-i mulţumi. Atunci am văzut în ei Dragostea pură, dragostea pentru ceea ce Ea, Mama mea, împreună cu El, Tatăl meu şi cu indispensabila scânteie celestă venită de la Divinitate, creaseră; dragostea pentru copilul lor, care era în acel moment, pentru ei, cel mai iubit dintre pământeni (aşa cum ar trebui să-şi considere toţi părinţii copiii). În acele momente, am realizat că pământenii au o scăpare, că specia umană nu e pierdută în întregime. **Atâta timp cât un singur om mai e capabil de iubire înseamnă că nu e totul pierdut!** Înseamnă că trebuie să mă ridic şi să lupt pentru această lume! **Trebuie să ajut omenirea să se salveze prin ea însăşi!**

Dar, asta, bineînţeles, mai încolo, după ce voi învăţa tot ceea ce e necesar de la singurele persoane care mă iubesc pe lumea asta: părinţii mei şi Oamenii ca mine, Oamenii Vieţii.

2.
Leagănul de vise

— După aproximativ 3 – 4 ani

Uşa de la intrare se trânteşte de peretele din dreapta sa, care de mult nu mai opune niciun fel de rezistenţă. Şi de ce şi-ar pune el mintea cu o stupidă uşă de lemn, care, de fiecare dată când puştiul familiei Deac intră în casă, se

repede nemilos spre tencuiala sa veche, ciobind-o? Dă-o naibii de uşă! Şi aşa el e din fier-beton şi o dată la cinci ani capătă o „îmbrăcăminte” nouă. Ea, în schimb, are toate şansele, la modul în care îi scârţâie ţâţânii şi la felul în care trece pe sub ea aerul rece de pe casa scărilor, să fie schimbată cât de curând. Nici nu ştiţi ce nerăbdător e domnul Perete să-i spună domnişoarei Uşi: „Pa şi pu, nesuferito!”

— Mami! Folinel şi La du m-o bugărit! îşi începe cântarea României ghemotocul uman iţit în cadrul uşii de care pomeneam mai sus.

— Şi tu urci cinci etaje numai pentru a-mi spune asta, măi Mihăiţă? Păi, cum rămâne cu ceea ce am stabilit împreună? Tu eşti un învingător! De ce vii la mine să te plângi? Un învingător nu fuge de adversari pentru a se ascunde după fusta mamei! Un învingător le ţine piept inamicilor, oricât de numeroşi ar fi! Dacă ar veni Radu şi Florin să-ţi fure astronava, ce-ai face?

Piciul o priveşte cu ochi mari pe zâna sa ocrotitoare, mama. Apoi protestează:

— Nu, astlonava! Nu! Nu le-o dau!

— Aşa mai arăţi a învingător, puiul mamii! Acum du-te afară şi fă-i oameni de zăpadă pe cei doi care au îndrăznit să te bulgărească!

Pruncul îşi priveşte mama încrezător şi face stânga-mprejur. Apoi, uitând să închidă uşa, o porneşte hotărât spre scările care coboară la parterul blocului, gesticulând şi monologând:

— Le alăt eu lol! Hmm! Să mă bugălească ei pe mine?!

Cu un surâs ce exprimă liniştea interioară, mama copilului închide, cu grijă, uşa în urma sa, nu înainte însă de ai preciza puştiului ora la care trebuie să fie prezent în casă pentru masa de amiază.

*

— Tocmai ce a adormit! E obosit că s-a jucat mult pe

afară! Astăzi a venit la mine să se plângă că doi amici de joacă l-au bulgărit. I-am explicat că el e un învingător, că nu trebuie să se lase la alţii, chiar dacă sunt mai mari ca el, că trebuie să le ţină piept. Când i-am dat exemplul cu astronava, jucăria lui preferată, aşa cum ai făcut şi tu acu' vreo săptămână, când ai vrut să-l motivezi pentru a învăţa literele, una-două s-a îmbărbătat şi s-a întors în curte. Pe la amiază, s-a întors ud leoarcă, dar zâmbitor. Îi învinsese pe cei doi! îşi încheie soţia expunerea activităţii „aurului şi Soarelui" familiei.

Ştefan Deac serveşte masa de prânz zâmbind. În mod evident, e încântat de minunea de copil pe care o are. Îi face o plăcere imensă să constate că pruncul creşte frumos, că începe să-şi creeze o personalitate puternică şi o mentalitate de învingător, lucru atât de rar întâlnit în aceste vremuri. Nu poate să nege meritele sale şi ale soţiei în această problemă. Se pare că eforturile depuse pentru a obţine astfel de rezultate au dat roade.

După ce mulţumeşte soţiei pentru masă şi o sărută tandru, înainte de a intra în camera sa, pentru somnul de amiază, tatăl puştiului se furişează în camera acestuia pentru a-l privi cum doarme. Copilul zâmbeşte în somn, semn că visează ceva frumos, poate o lume mult mai bună, mult mai frumoasă, aşa cum părinţii lui îi spun, în fiecare zi, că va fi cea în care el va trăi.

— Tu eşti Daco-Român, născut din neam de Neînfrânţi! Dumnezeul Oamenilor şi Strămoşii te ocrotesc! De aceea, nimeni şi nimic nu îţi poate afecta viaţa şi visele tale! Vei avea o viaţă plină de succes şi de fericire! Vei lupta, alături de alţii ca tine, pentru o viaţă şi un viitor frumos pe această planetă!... Tu eşti Daco-Român, născut din neam de Neînfrânţi! Dumnezeul Oamenilor...

*

Doi ochi de copil îl privesc curioşi pe Ştefan Deac. Au şi de ce! Aşa s-au născut. Uimiţi de tot ce este pe această lume! Dornici de a afla cât mai multe, avizi de cunoaştere!

Acest lucru este confirmat şi de următoarele vorbe ale posesorului ochilor „incriminaţi”:

— Tati! Tu de ce dolmi? Şi tu eşti oboţit?

— Da, învingătorule! Şi eu mai obosesc din când în când.

— Auzi, tati?... Da’ de ce sfolăi tu, când dolmi? Că eu nu sfolăi şi nici mama nu sfolăie.

Un râs sănătos, din adâncul sufletului, îl cuprinde pe Ştefan Deac. Îşi mângâie odrasla pe cap şi apoi îi ciufuleşte părul. Stă puţin pe gânduri, încurcat.

— Oamenii care sforăie au anumite probleme de respiraţie netratate şi din această cauză produc aceste sunete. Te-ai lămurit acum?

— Da!... Da, tati?... Da’ şi Soalele oboţeşte? De aia melge la culcale?

— Nu! Cine ţi-a spus ţie că Soarele merge la culcare?

— Doamna educatoale o pus!

— Măi, copile! Dă-mi mingea aia de colo şi aprinde veioza!

Băiatul execută conştiincios sarcinile şi apoi revine lângă tatăl său, cu aceiaşi ochi lărgiţi de curiozitate. Taică-său îl priveşte pentru o clipă, spre a fi sigur că fiul său va fi atent, apoi îşi începe expunerea:

— Vezi tu jumătatea asta de minge, care e spre veioză? Vezi cum becul veiozei o luminează?

— Văd!

— Gândeşte-te că mingea asta e Pământul, fiindcă planeta noastră, Pământul, aşa cum ţi-am mai explicat, e rotundă, nu e plată, aşa cum individa aia de se dă drept educatoare la tine la grădiniţă ţi-a explicat. Află tu, măi copilaş, că pentru a fi zi pe Pământ avem nevoie de o sursă de lumină, aşa după cum, aici, în această cameră, pentru a fi lumină, trebuie să apelăm la bec sau la veioză sau, cel puţin, să aprindem o lumânare. Sursa de lumină a Pământului e Soarele! Ai înţeles până aici?

— Înhmm! Adică Soalele e becu’ Pământului, nu?

— Cam aşa ceva! confirmă domnul Deac, uimit de comparaţia făcută de prichindel. Numai că e cu mult mai

puternic decât un bec! Şi mult mai mare!

— Cât de male? Mai male ca mine?

— Foarte mare, Mihai dragă! De 109 ori mai mare în diametru decât Pământul, ca să fiu mai exact! Acum fii atent la minge! observă că are două părţi: una luminată şi una neluminată de veioză. Fii atent la partea asta luminată! Urmăreşte abţibildul acesta şi consideră că acela eşti tu!

— Da ăla nu ţunt eu, măi tati! protestează, cât se poate de inocent, copilul domnului Deac.

— Ştiu că nu eşti tu, Mihăiţă, dar numai pentru a te lămuri ce se întâmplă cu Soarele când apune consideră, pentru un moment, că acela e blocul nostru, ţara noastră. Bine?

— Bine, bine! achiesează băiatul, nu prea convins de argumentele tatălui, care îşi continuă lecţia de astronomie.

— Pe măsură ce învârt mingea, la fel cum se învârte şi Pământul, abţibildul intră în zona în care nu mai există lumină. Deci e noapte acolo unde e abţibildul acum, pentru el Soarele a apus, însă, după cum vezi, Soarele nu „a plecat” niciunde, e tot la locul lui, luminând cealaltă jumătate de glob pământesc. Acum, dacă învârt mingea din nou, abţibildul este iar luminat, pentru el e din nou ziuă, Soarele a răsărit din nou! Şi apoi iar se face noapte, apoi iar ziuă şi tot aşa şi iar aşa, de când există Soarele şi Pământul.

Piciulache stă şi cugetă la ceea ce ia arătat taică-său. E destul de lămurit. Dar nu în totalitate! De aceea şi întreabă:

— Auzi, tati? Da’ Pământul nu se plictiseşte să se tot învâltă?

Mihai se miră straşnic când îşi vede tatăl izbucnind în râs. Nu ştie de ce râde: de întrebare sau de el? Când îşi potoleşte râsul, domnul Deac îşi priveşte copilul admirativ. Apoi, îi răspunde la întrebarea atât de naiv formulată:

— Nu se plictiseşte, măi Mihăiţă, nu se plictiseşte! Asta e „meseria” lui! Asta trebuie el să facă! De aceea a fost creat, de aceea există! Dacă s-ar opri din mişcare, ar

încălca Legea şi am muri cu toţii! De aceea trebuie cu toţii să ne respectăm îndatoririle şi să nu încălcăm Legea, pentru a nu avea noi sau alţii dragi nouă de suferit de pe urma noastră! Te-ai lămurit deci, cum stă treaba cu mersul la culcare al Soarelui?

— Da, tati! O să-i zic şi doamnei educatoale când mă duc la gădiniţă!

— Aşa să faci, învingătorule! Dă-i o lecţie!

— Da, da! O să-i dau o leţie să mă ţină minte! spune Mihai, în drum spre camera sa, spre hazul domnului Deac.

*

Camera lui Mihăiţă e cuprinsă, de vreun sfert de oră, de o beznă pe care, doar din când în când, la ieşirea din nori, Luna o mai răspândeşte. Liniştea nopţii face bine nu numai copiilor care, după o zi de joacă, îşi merită odihna, ci şi părinţilor acestora care, plictisiţi de certurile televizate, transmise pe mai toate posturile TV, au ales, în locul acestora, un liniştitor somn. Cei mai puţin obosiţi după ziua de lucru se vor destinde, cu siguranţă, făcând dragoste. Acest lucru mă convinge de faptul că ţara în care, deşi politicienii se dau în spectacol la televizor, pentru că nu se pricep să guverneze în folosul alegătorilor, preţurile fac inima să mărească ritmul bătăilor pe minut iar nivelul de trai tot scade, scade, scade, **poporul**, totuşi, **face dragoste** este o ţară neînvinsă.

Ocupantul camerei, care nu de mult timp a îmbrăcat haina nopţii, nu doarme. Stă şi priveşte pe geam. Un murmur aproape imperceptibil se aude dinspre acesta:

— Oale de ce nolii ăia tot tec peste Lună? Asta nu mi-a pus tata! Trebuie să-l întreb mâine, când vine de la ţevici! Ţă nu uit!

Apoi, murmurul încetează. Minutele se scurg încet, parcă s-ar târî, parcă şi-ar face munca în silă. E şi normal! De când tot îndeplinesc meseria aceasta eternă, a măsurării timpului, s-or fi săturat şi ele, şi-ar lua un binemeritat concediu. Nu pot, însă! Aşa scrie în contractul

de muncă pe care l-au semnat fără să-l citească în întregime. Un zumzet se aude din nou în încăpere:

— Mă tot gândesc la Malia! Tale dăguţă e! Şi Vitor ăla tot se dă pe lângă ea, deşi se vede că Malia nu-l pace pe el. Malia mă pace pe mine!… Mă tot gândec! Ţă o pup, că n-o pup?

Uşa camerei se deschide încet, aproape fără zgomot. Cu toate acestea, Mihai sesizează acest fapt şi închide ochii, prefăcându-se adormit. Ştie el bine cine e! E mama, vine să-l sărute înainte să meargă şi ea la somn. Doamna Elena îşi priveşte odrasla cu un zâmbet de admiraţie. E foarte mulţumită de copilul ei. Îi aranjează cu grijă pătura cu care este învelit, mai mult pentru a zăbovi în preajma lui. Apoi, în acelaşi mod, ca la intrarea în cameră, părăseşte încăperea. Trec minute bune până când murmurul gândurilor băiatului se face din nou auzit:

— Oale cale e adevălu’ despre Dumneţeu? E aşa cu pune tata sau cum zice bunica? Io am înţeles că Dumneţeu le-a făcut pe toate, da’ pe Dumneţeu cine l-o fi făcut?

Parcă hotărât să amâne răspunsul la ultima întrebare pe o dată viitoare, care poate să fie într-un viitor mai apropiat sau, poate, într-unul mai îndepărtat, când va căpăta discernământul necesar pentru o astfel de judecată, Mihai Deac închide ochii pentru somn. Iar minutele încep acum să alerge, parcă aflându-se la vreun concurs de atletism ce are, ca mare premiu, un cec în euro cu multe zerouri în coadă. Totuşi, înainte de a evada în tărâmul viselor, pruncul familiei Deac dă un verdict cât se poate de irevocabil:

— Olicum, eu, popă, cum zice buna, nu mă fac!

3.
Partea mea de Cer

— La vârsta adolescenţei
Filele 23, 24 şi 25 ale
***Jurnalului* ţinut de Mihai Deac**

„Vineri, 23 mai

Ultimele patru-cinci zile m-au cam dat peste cap. Încă nu mi-am revenit, pe deplin, din beţia ce poartă numele de Angela. Angela şi mai cum?... Da' pe cine interesează acest amănunt?! În ceea ce mă priveşte, poate să n-aibă nume sau prenume! E de ajuns că ea există! Că ne-am găsit! Că, în sfârşit, partea mea de Cer mi s-a abandonat în braţe, o pot atinge să mă conving că e reală, că nu e o nălucă, că nu e vreun înger de prin mituri!…

Mă bucur că mi-am continuat obiceiul acesta, mai mult caracteristic fetelor, de a ţine un jurnal. Nu ştiu dacă cineva îl va citi vreodată, dar dacă, totuşi, se va întâmpla să ajungă sub ochii cuiva, sper să citească cea mai frumoasă şi mai importantă parte, de până acum, a acestui jurnal: următoarele pagini.

Deci, dragă ipoteticule cititor al acestor rânduri modeste, iată de la ce a pornit totul…

*

Taximetristul conduce plictisit. Eu sunt în dreapta lui, aşezat comod în scaun, monitorizând traseul pe care-l urmează. Deşi sunt convins că ne va duce la destinaţie, vreau să mă asigur că, datorită plictiselii vizibil afişate, nu va uita de noi şi nu-şi va deturna propriul taximetru, ducându-ne într-un loc numai de el ştiut, unde, printr-un anumit remediu, să-şi curme crunta apatie ce îl încearcă la această oră. Dacă n-aş fi în interiorul automobilului ce aleargă în acest moment pe străzile oraşului meu natal şi n-aş ştii că din difuzoarele ascunse, cu multă iscusinţă de o persoană necunoscută mie, răzbate o muzică destul de vioaie, aş putea să jur că amicul nostru de ocazie, şoferul, ascultă unul dintre discursurile oricăruia dintre preşedinţii post decembrişti ai Ţării. Cum însă, acest fapt nu e cauza expresiei feţei sale, sunt foarte curios să aflu ce anume l-a determinat pe omul în geacă neagră din stânga mea să-şi piardă, chiar azi, tot interesul pentru ceea ce mişcă în jurul

său. Deşi dornic să aflu răspunsul la dilema-mi, renunţ a mai pune vreo întrebare. Punctul terminus al „excursiei” noastre e din ce în ce mai aproape şi nu vreau să recurg la semnul de întrebare de la sfârşit de propoziţie, pentru a nu mă alege cu un răspuns extrem de lung şi alambicat. În schimb, prefer să fac conversaţie cu amicii mei, ce s-au tolănit pe bancheta din spate a Daciei şi nu au mai scos niciun cuvânt de când ne-am aşezat moalele fundurilor în taxi.

— Cine mai dă prin club? îl întreb pe Alex şi-mi întorc privirea înspre el.

— Sebi zicea că apare mai pe la doişpe cu ceva individe pe care le-a cunoscut săptămâna trecută, habar n-am pe unde. Ceva tipe marfă, cică!

Zâmbesc, auzind aprecierea prietenului meu cu referire la ipoteticele domnişoare ce s-ar putea să ne onoreze cu prezenţa mai către miezul nopţii. Totuşi, nu pot să nu mă gândesc la cei care consideră fetele doar o marfă, doar nişte simple obiecte cuvântătoare pe care le folosesc doar la satisfacerea propriului instinct sexual. Oamenii se deosebesc de animale mai ales pentru că sunt capabili de iubire, de dragoste de semeni şi pentru că între ei există relaţii de prietenie, amiciţie nu doar o luptă aprigă pentru supravieţuire. Celor ce reduc Iubirea şi Dragostea la simplul act sexual, la simpla satisfacere a unei nevoi ce decurge dintr-un instinct, li se atribuie, în mod fraudulos, calitatea de oameni.

Taximetristul apasă pedala de frână, semn că am ajuns în dreptul localului. Plătim nemţeşte, adică pe din trei, nu în mărci sau euro, mulţumim pentru bunăvoinţa de a ne fi îndeplinit cerinţa exprimată la urcarea în taxi şi închidem cu grijă portierele. Îmi ridic privirea spre Cer. Constat bucuros că e unul înstelat, semn că şi mâine, la fel ca astăzi, vom avea parte de cel puţin tot atâtea grade Celsius. Îmi urmez prietenii spre intrarea în clubul atât de pretenţios denumit: **XXL**. Pun pariu că cel care a dat numele localului s-a referit la preţurile practicate aici.

O melodie cu un ritm cât se poate de nebunesc

răzbate dinlăuntru. Se pare că încă nu a început petrecerea, fiindcă muzica obişnuită din acest club este cea numită de englezi „oldies but goldies”. Masa rezervată din timp de către Alex ne primeşte indiferentă. N-o prea interesează faptul că ne-am făcut apariţia în local, aşa că nu se manifestă zgomotos, ci îşi îndeplineşte, cu seriozitate maximă, rolul pe care îl are: acela de a găzdui paharele noastre proaspăt umplute cu diferite băuturi. Savurăm licorile aduse de chelneriţă într-o relativă tăcere. La anumite intervale, câte unul dintre noi mai spune câte un banc recent auzit. Râdem cu poftă la toate, chiar dacă nu sunt toate la fel de bune. Avem poftă de râs şi de puţină destindere, fiindcă săptămâna care e pe final ne-a solicitat ceva de speriat. O sumedenie de lucrări practice de încheiat şi multe cărţi de răsfoit. O săptămână plină, într-adevăr!

Sebi, conform promisiunii făcute, apare însoţit de trei domnişoare cât se poate de simpatice. Ne ridicăm politicos de pe scaune spre a le cunoaşte pe nou-venite. Apoi, ne reluăm locurile şi comandăm fetelor ceea ce le doreşte inima. Începe o discuţie pe un ştiu ce temă, fiindcă sunt preocupat cu alte gânduri. Schimbul de opinii se încheie şi ne punem din nou pe glumit. Astfel, timpul se scurge mult mai repede. Ne oprim din bancuri doar când muzica pentru care am venit aici îşi face auzită prezenţa. Ne ridicăm de la masă şi, odată ajunşi pe ringul de dans, începem să ne bâţâim alături de alţii, parcă vrând să lăsăm impresia că dansul e primul nostru hobby. Minutele zboară pe deasupra noastră din ce în ce mai repede, cu o viteză de neînchipuit, iar alături de ele şi melodiile, una mai frumoasă ca alta…

La un moment dat, într-un mod cât se poate de ciudat, dar, în acelaşi timp plăcut, am impresia că mă aflu într-o altă lume, una de basm. Că toate plutesc în jurul meu, că totul e nespus de frumos. Îmi ia ceva timp să realizez că această stare îşi are o cauză cât se poate de reală, cât se poate de concretă. Şi pentru a fi mai explicit v-o şi descriu: doi ochi de un albastru incredibil de

nepământesc, un foc mistuitor, prins în pletele-i şi nişte buze ce au menirea să scoată din minţi pe cel care va îndrăzni să le sărute. Per total, un înger, ce să ne mai tot pierdem în amănunte!

Mă opresc din dans şi o privesc neputincios, aproape împietrit. N-am habar ce trebuie să fac pe mai departe! Cineva de lângă mine chiar mă chestionează asupra stării mele sufleteşti:

— Care-i baiu, Mihăiţă? L-ai văzut pe omu' negru?

— Mai „rău"! îi răspund, mai mult în şoaptă. Un înger, chiar!

Pentru o clipă, ochii albaştri mă privesc intens. Sesizez chiar o sclipire enigmatică în ei. Apoi, realizez că au dispărut din raza mea vizuală. „Nu! Nu pleca! mai stai!" îmi vine să-i strig, dar buzele mele rămân nemişcate. „Mari trădătoare şi buzele ăstea!" e ultimul meu gând din acest moment de visare.

Mă dezmeticesc la masa la care ne-am aşezat când am intrat în local. Amicii mei şi cele trei domnişoare nou-cunoscute zâmbesc cu subînţeles.

— Cineva s-a amorezat de numa-numa! îşi dă Sebi cu părerea.

Nu-i răspund la provocare spre a nu-l face de cacao faţă de amicele sale de ocazie. Caut neliniştit izvorul acela albastru de lumină. Spre surprinderea mea îl şi găsesc. Deci n-am visat! **Ea** există, într-adevăr! mai hotărât ca niciodată, mă ridic de la masă şi pornesc spre **partea mea de Cer**. Nu ştiu ce-i voi spune, dar e de musai să ajung la Ea. Parcă pentru a mă scoate din impas, un frumos blues începe.

— Frumoasă domnişoară! Îmi acordaţi acest dans? întreb eu, în momentul în care ajung în dreptul Ei.

Privirea aceea nemaiîntâlnită mă măsoară din cap până-n picioare. Priveşte în jur, ca şi cum ar vrea să se asigure că rugămintea mea are ca destinaţie persoana ei. Apoi, se ridică şi păşeşte alături de mine până pe ring. O cuprind pe după mijloc şi o aduc cât mai aproape de trupul meu. Nu se împotriveşte. Se lasă purtată în ritmul

melodiei. Mă priveşte în ochi, tăcută, cu un zâmbet abia perceptibil. Mi-e destul de greu să-i susţin privirea, aşa că ochii îmi alunecă pe trupu-i. „E nespus de frumoasă!” constat eu, incredibil de calm, în timp ce-i fac sumarul vestimentaţiei. Poartă o rochie de seară, care nu e menită a-i ascunde multe dintre detaliile ispititoarei sale anatomii. Se pare că croitorul acestui obiect vestimentar a profitat de naivitatea Ei şi, cu banii cu care i-ar fi făcut o rochie completă, a însăilat una doar pe jumătate. Cu toate acestea, complimente croitorului hoţoman!

— Crezi în dragoste la prima vedere? o întreb, cât se poate de serios. Apoi, înainte de a-i da ocazia să-mi răspundă, reformulez: Crezi în dragoste, în dragostea dintre un băiat şi o fată, dintre un bărbat şi o femeie, dintre un El şi o Ea, aşa cum suntem noi doi acum, aici? Crezi în partea fiecăruia de Cer, în acea jumătate pe care fiecare dintre Pământeni ar trebui să o întâlnească în această viaţă?

Răspunsul aşteptat vine prompt şi la obiect.

— Dacă n-ar exista atâta mizerie materială şi morală în lume, aş crede din toată inima! Aşa, însă… Nimeni nu mai visează în această lume, pe nimeni nu mai bucură un gest simplu, dar sincer, de iubire! Am impresia că multora le face plăcere această viaţă, prinsă în nişte tipare abjecte şi în mocirla acestui prezent. Viitorul parcă e mort! Iar încrederea… Încrederea în oameni a fost demult eradicată! Nu-mi pot permite să te cred, când îmi spui că te-ai îndrăgostit de mine aşa, dintr-o privire! Pari de treabă, chiar îmi placi, dar e calea lungă de aici şi până la dragoste!

Ritmurile melodiei continuă să lunece printre noi şi tăcerea ce s-a aşternut după vorbele Ei. Nici nu realizez când cel de-al doilea blues începe. Mândra din braţele mele dă semne că ar vrea să se sustragă acestui nou-început blues. Pentru a o convinge să rămână o întreb:

— Ţi s-a întâmplat vreodată să ai în braţe un înger căruia să nu mai vrei să-i dai drumul nici în ruptul capului?

Înţelege că e vorba despre ea şi îşi continuă, alături

de mine, dansul. În tăcerea reinstalată, aud doar gândurile mele. „Are dreptate! Nu-i a bună cu Omenirea! Ar fi cazul să ne ridicăm la luptă, spre a o scoate din situaţia asta maro în care mai mulţi iresponsabili au vârât-o!” Din timpurile nefiinţei mele, parcă aud cântecul de luptă al Oamenilor pentru o viaţă ce merită trăită:

Căzuţi în tină, plânşi şi goi.
Sleiţi de luptă şi durere.
Ne-om ridica mai tari ca voi
Şi-om sfărâma întreaga jele!

Vom naşte Oameni dintre stele-albastre.
Va răsări din nou Iubirea pe Pământ!
Vom ridica la luptă-ntreaga oaste
A oamenilor ce stau drepţi în vânt!

Nu va muri Fiinţa Omenească.
Ci va renaşte în sclipiri de foc!
Va lumina o altă stea albastră
Ce pururea ne va purta noroc!

— Într-adevăr! îi confirm eu spusele. Lupta cu groparii Omenirii va fi cruntă! Va trebui să repunem inimile în piepturile a şase miliarde de fiinţe umane! Ai fi atât de curajoasă încât să mi te alături în această luptă? Începutul ar fi destul de uşor! Ar trebui doar să ai încredere în mine şi să înţelegi că ceea ce s-a aprins, în seara aceasta, în inima mea nu e doar un foc de paie ce se va stinge în două săptămâni sau în două luni, ci e dragostea pentru partea mea de Cer!

Mă priveşte încă neîncrezătoare. De aceea îmi continui expunerea:

— Ţi se va părea, poate, naiv şi de luat în bătaie de joc ceea ce îţi voi spune în continuare. Acest aspect însă, pe mine nu mă interesează! Ştiu doar că trebuie să îţi destăinui acest fapt!… În momentul în care am realizat că fiecare bărbat şi fiecare femeie îşi are partea sa de Cer, am

scris, pentru acea parte de Cer care va fi a mea, următoarea declaraţie de dragoste:

Ai venit din vis şi-albastru.
Tu, înger al vieţii mele.
Mi-ai dus inima pe-un astru
De iubiri şi vise-eterne.

Mi-ai adus speranţă-n suflet
Şi m-ai ridicat la stele.
Mi-ai spus pasul pentru umblet
Al iubirii ce nu piere.

Mă vei descânta de jale.
De blesteme, de îndoială.
Mi-i lăsa să văd că doare
Tot ceea ce e urzeală.

Voi sfărma cu tine-n suflet
Lanţ de Viaţă şi Iubire.
Voi pleca apoi, cu umblet.
Într-a nopţii nemurire.

Ne-om iubi ca la-nceputuri.
Prinşi în mreje de visare.
Vom fi-n veci ca două scuturi
Pentru lumea ce răsare.

*

Nu mi-a venit să cred că trăiesc cu adevărat când i-am simţit buzele lipindu-se, într-un magnific sărut, de a mele. Am crezut că visez din nou! Un nou dans a început, însă nu datorită unui nou blues, ci datorită flăcării Iubirii ce ne-a cuprins pe amândoi. Era dansul nebun al buzelor noastre. Dansau în ritmul iubirii pure, întregi, dintre un bărbat şi o femeie.

Nu îmi mai amintesc nici când am părăsit localul, nici

în ce direcţie am luat-o. Ştiu doar că m-am trezit într-un pat mirosind nebunesc de frumos, cu Ea cuibărită la pieptul meu. Ştiu că atunci, pentru mine, a dispărut sentimentul care poartă numele de „al nouălea cer” şi am realizat că mă simt ca în braţele Infinitului.

Cu greutate, după nu ştiu cât timp de visare, m-am ridicat din pat, încet de tot, să n-o trezesc, şi m-am aşezat la birou, în faţa unei foi albe. Am prins între degete o unealtă de scris şi, în cinci minute, am aşternut, numai pentru Ea, Infinitul din mine, iubirea mea pentru Ea:

Să-mi vii din Cer, pe o albastră rază.
Să-mi curgi prin sânge, să te am pe veci.
Să-mi fii lumină-n ochi
Şi dulce cântec mângâind timpane.

Când suflu n-am, să-mi fii suflare
Şi vorbă dulce, pe-ale mele buze.
În suflet, Tu să-mi fii chemare
Şi-o viaţă-ntreagă să te port în gând.

Să stau, mereu, cu sufletul în palmă
Şi să te văd zâmbind dintr-însul a descântec.
Şi paşii, de mi-i umblu, a Ta să fie urma.
Şi ochii, de mi-i-nchid, a Ta să fie pleoapa.

Ce scriu cu a mea mână, al Tău să fie gândul.
Ce simt cu al meu suflet, a Ta să fie voia.
Şi când bătrân şi palid, încet m-a lua pământul.
Doar Tu în veci trăi-vei! Iar eu… Poate, în mintea-ţi…

Apoi, am aşezat foaia pe pernă, în locul meu şi m-am aşezat în fotoliu, privind-o cum doarme. Într-un târziu, spre după-masă, şi-a deschis ochii, inundându-mă cu lumina izvorâtă din Ei. M-a privit zâmbind şi, sesizând foaia de hârtie, a prins-o între degetul mare şi degetul arătător al mâinii drepte, citind cu glas tare, dar molcom, cea de-a doua declaraţie de dragoste pe care i-o făcusem

în ultimele douăsprezece ore. Când a încheiat, avea lacrimi în ochi. S-a ridicat din pat în acelaşi moment în care eu m-am ridicat de pe fotoliu. A venit aproape în fugă către mine, mi-a sărit în braţe şi m-a sărutat cum nu cred că mai fusesem sărutat vreodată. Apoi, m-a prins de mână şi m-a purtat până pe terasa casei sale. Şi-a ridicat privirea spre Cerul albastru al zilei, pe urmă şi-a întors-o spre mine şi m-a întrebat:

— Îţi eram datoare cu un răspuns, nu? M-ai întrebat aseară dacă sunt atât de curajoasă încât să stau alături de tine în lupta Oamenilor pentru Omenirea visată! Răspunsul meu nu poate să fie decât unul singur:

*

„Va fi greu, dar vom învinge! Omenirea va renaşte în sclipiri de Foc! Oamenii îşi vor recăpăta inimile şi visele frumoase! Altfel nu se poate! Altfel nu va fi!”

*

I-am mulţumit printr-un sărut. M-a privit cu subînţeles şi, dreaptă, privind spre Cer, la fel cum strămoşii noştri se rugau, a început să murmure:

Dă-ne Viaţă, Doamne-Mamă.
Dă-ne Legea dreaptă a Firii.
Fă-ne Oameni, Doamne-Tată.
Cu Iubirea prinsă-n inimi!

Am ştiut atunci că Omenirea va învinge, cu siguranţă, ignoranţa, misticismul, violenţa, răutatea, animalul din om. Aşa că, în acel moment, am pornit, nicicând mai siguri pe noi, niciodată mai optimişti, pe lungul drum al reînvierii oamenilor, cu certitudinea că noi deschidem o cale pe care urmaşii noştri vor păşi, la fel ca noi, şi căreia îi vor da de capăt.

4.
Omenirea exploratorilor astrali

Staţia orbitală Europa
— Început de secol XXII e.n.

Forfota holurilor este normală la această oră din zi, când programul de lucru este în plină desfăşurare. Totuşi, astăzi, acest du-te-vino continuu are un motiv în plus… Un anunţ, se pare destul de important, se face auzit în difuzoarele amplasate pe coridoarele staţiei orbitale. După citirea completă a acestuia de către o domnişoară cu o voce cât se poate de plăcută, mai toată lumea îşi îndreaptă paşii spre sala de conferinţe. În scurt timp, aceasta se umple până la refuz. Cei ce nu prind loc pe scaune rămân, totuşi, în sală, în picioare, dornici să asiste la evenimentul mult aşteptat. Luminile se sting treptat şi pe un ecran gigant îşi face apariţia un domn înalt, cam la 50 de ani, pe faţa căruia se poate citi, cu uşurinţă, fericirea.

— Dragi Pământeni! îşi începe discursul domnul în costum bleumarin. După cum bine cunoaşteţi sunt preşedintele Organizaţiei Naţiunilor Unite. În acest moment, am plăcerea a vă anunţa că, în urmă cu zece minute, Consiliul Suprem Intergalactic al Populaţiilor Humanoide a decis acceptarea Pământenilor, cu drepturi depline, în Uniunea Intergalactică a Populaţiilor Humanoide, ca urmare a îndeplinirii de către civilizaţia umană a condiţiilor impuse. Astfel, de astăzi, Omenirea este considerată ca făcând parte din rândul civilizaţiilor superioare! Acest fapt, vi se datorează, în întregime, vouă, Pământenilor, dar mai ales acelora dintre voi care au luptat pentru atingerea acestui ideal şi care au murit pentru ca el să devină realitate! Fie ca noi, ce-i ce ne bucurăm astăzi de această victorie, să le mulţumim celor căzuţi în luptă consolidând ceea ce am câştigat, nelăsând Omenirea să se întoarcă în negurile trecutului! Iar pe Ei,

eroii Omenirii, să-i aşezăm acolo unde se cuvine: în rândul sfinţilor Umanităţii! De asemenea, vreau să vă reamintesc că, în urma acestei decizii, o primă expediţie de explorare spaţială, cu echipaj pământean, va porni în misiune, în două săptămâni! Felicitări, dragi Pământeni, pentru noul statut obţinut! Vă mulţumesc!

În sala de conferinţe izbucnesc aplauzele. Mulţi dintre cei prezenţi se îmbrăţişează. Unii au lacrimi de bucurie în ochi. Larian Deac este unul dintre ei. Stă liniştit în scaunul său, zâmbitor, cu lacrimile şiroindu-i pe obraji. Aceeaşi stare o are şi după o jumătate de oră, când sala e aproape goală. Doar după încă trei sferturi de oră se ridică din scaun şi părăseşte sala. În drum spre aerodrom, îşi şterge lacrimile şi îşi priveşte ceasul. Are suficient timp pentru ceea ce intenţionează.

— Plec până pe Pământ! Iau naveta mea! îl înştiinţează Larian pe controlorul de trafic, un englez simpatic, cu care acesta se amuză, din când în când, la câte o poveste, în după-amiezile de duminică.

— Când te întorci?

— Cât de repede! Vreau doar să trec prin Ţară, înainte de a pleca în expediţie! face Larian lămuririle necesare.

— Drum bun, atunci!

*

Culmea Retezatului îl primeşte prietenoasă. Asta înseamnă că vremea este cât se poate de frumoasă. Cerul, de un albastru deschis, îl priveşte pe Larian, zâmbindu-i. Este şi El fericit pentru Omenire!

— Mamă, tată, aţi fi fost incredibil de fericiţi acum, dacă aţi mai fi fost în viaţă! Lupta voastră n-a fost zadarnică, a dat rezultatele aşteptate! Iar eu… Eu voi porni în călătoria mult visată de tine, tată! Voi porni, în zbor, printre stele! Sper să fiţi alături de mine în această expediţie, spre a nu mă încerca prea puternic dorul de planeta natală şi de Ţară.

Liniştea se aşterne, domoală. Un vântuleţ cald se joacă prin părul bărbatului. Larian mai aruncă o privire peste Ţară, apoi rosteşte, cu glas tremurat:

— Rămâi cu bine, drag Pământ! Rămâi cu bine, dragă Românie! Ne vom revedea cât de curând!

Bărbatul îngenunchează şi sărută pământul. Apoi, se ridică şi păşeşte spre navetă, fără a privi în urmă. Porneşte motorul antigravitaţional şi decolează lin, spre zările albastre. În locul vizitatorului se reinstalează liniştea. Doar albastrul Cer mai poartă urma zâmbetului de mai devreme. Şi El va simţi lipsa lui Larian Deac! N-are însă, de ales! Trebuie să înţeleagă că cineva trebuie, totuşi, să-şi asume şi dificila sarcină a deschizătorilor de drum.

Rutină

În fiecare zi, simt o dulce adiere prin inimă. Prea des pentru a pune acest eveniment pe seama întâmplării, mă încearcă dulce-amara senzaţie de fiecare dată când zăresc o femeie frumoasă. Întâi mă lasă genunchii, semn că slăbiciunea unui bărbat e localizată în acea parte anatomică a organismului uman. Apoi faţa mi se destinde într-un zâmbet tâmp, parcă ar vrea să ilustreze maxima naivitate a mea. Încet-încet, simt o căldură plăcută ce mă cuprinde, iar apoi un val ce mă ia şi mă izbeşte de toţi pereţii ăstei lumi. Ce folos! Nu mă eliberează de otrava amăgirii! Mă-mbolnăveşte iremediabil! Mă prinde-n vraja ochilor Ei, în dorinţa stârnită de sânii sau de mijlocul Ispitei şi, parcă aşteptând un moment prielnic de plesneală, mă mângâie şi mă îmbată cu priveliştea întreagă a fiinţei ce stă înainte-mi.

În fiecare zi, îmi înrămez o femeie-n icoană. O prind între ramele inimii mele şi o aşez într-un loc nici măcar de mine ştiut. Ca urmare, a doua zi, o caut de nebun prin ochii altora, prin gândurile altora, prin inimile altora, prin visele altora, fără să observ că o am chiar în faţa ochilor, orbindu-mă cu atât de banala-i şi strania-i frumuseţe. Îmi

iau ochelarii de cal peste ochelarii de soare şi caut ca un bezmetic locul în care am ascuns-o de restul lumii. În zadar! Nicicând, niciodată, în nicio situaţie, ochelarii de cal nu au ajutat pe nimeni, la nimic.

În fiecare zi, îmi prind cu o agrafă, în suflet, la fel ca pentru un viitor dosar de suflete şi chipuri, un zâmbet de la Ea. Le adun pe toate acolo şi în final de „viaţă" fac bilanţul. Ciudat! În cele mai multe cazuri constat un deficit imens, dar nu-mi dă mâna ca pentru viitoarea „viaţă" să fac un împrumut de la FeMel. Mai bine plătesc zâmbetele lor cu visele mele sfărmate, mai bine cerşesc în stradă săruturi, mai bine mă târăsc prin colbul ăstei lumi pentru a dezmierda cu buzele urmele paşilor Ispitelor. Oricum, Codul penal nu incriminează trădarea iubirii, deşi ar trebui.

În fiece zi, fără nici cea mai mică urmă de milă, sunt carbonizat de fulgere întunecate, albastre, verzi sau căprui. Ele, frumoasele de Ele, îmi interzic să le privesc, pe motiv că profanez altarele sentimentelor lor, pe motiv că toţi bărbaţii sunt doar nişte vietăţi, ahtiate după plăceri trupeşti şi doar după acestea. De ce trebuie să plătesc eu această falsă, această eronată impresie, de ce atâta egoism de ambele părţi?

În fiecare zi, mă aşez pe orizontala sufletului meu, să mai mor puţin, ucis de NU-urile prăvălite de pe crestele frumuseţilor intangibile ale Zânelor ce-mi mângâie sufletul.

În fiecare zi, îmi cedează inima, fiindcă una din icoanele sufletului meu zâmbeşte a scoateri din minţi, dar nu pentru mine, ci pentru ***alter egoul*** meu. Şi eu, gelos pe mine însumi, mă iau la trântă cu acest ***alter*** şi nu mai ştiu cum, care, se pare, nu de mult timp, s-a mutat cam pe unde îşi au domiciliul şi sentimentele mele.

Iar **dimineaţa**, când renasc, iau totul de la capăt. Şi cu toate acestea, fără a împărtăşi nici cel mai slab sentiment masochist, iubesc viaţa mai mult ca niciodată! Şi asta, fiindcă ştiu că Ea există. Dar nu o pot întâlni **în fiecare zi**…

Pe o mare de vise

1.

Se spune că, în general, cei ce suferă mari decepţii în dragoste ajung ori nişte beţivani notorii, ori ajung să se sinucidă. Cel puţin, atât am reţinut eu dintr-o discuţie avută, în urmă cu câteva zile, cu un amic, la un pahar de vorbă. Sincer, tind să cred că există şi o a treia variantă: respectivul, „rănitul” pe frontul sentimental, va pune mâna pe o unealtă de scris, îşi va lua lângă el un număr apreciabil de foi albe şi se va pune pe scris romane de dragoste cu final fericit, prin care să-şi împlinească iubirea neconsumată.

Dar, de fapt, de ce mă frământă asemenea gânduri acum, în miez de vară? Şi mai ales în concediu! Nu ar fi mai bine ca de aici, de pe una din miile de terase ale litoralului românesc, să admir liniştit Marea Neagră, consumând halba de bere ce îmi stă înainte-mi? Ba bine că nu! Totuşi, e enervant că gândurile activităţii mele de zi cu zi nu-mi dau pace nici acum. Parcă s-au cocoţat acolo sus, în cerebel, fără să-mi dau seama, şi, din când în când, mai iese câte unul la iveală, doar – doar l-a lua şi pe el cineva în seamă. Dar cine să aibă timp de asemenea efemere idei, când prin faţa ochilor mei trece, la intervale destul de scurte, câte o tipesă frumos bronzată şi bine sculptată de natură? Pe drept cuvânt, dacă i-ar veni vreunui neghiob ideea de a le îmbrăca pe minunile ce s-au pornit la o paradă nesfârşită a costumelor de baie (mai mult sau mai puţin complete), zău că aş face moarte de om. Mă şi felicit pentru excelenta idee de a nu fi rămas în camera de hotel pentru un somn de amiază, aşa cum restul amicilor mei au făcut, şi pentru faptul că am venit tocmai pe această terasă.

Adevărul e că de 30 de minute, de când mă aflu pe această terasă a staţiunii Mamaia, defilarea costumelor de

baie şi fete frumoase nu s-a oprit. Şi bine a făcut! Cineva de foarte sus e prea bun cu mine şi s-a gândit să nu mă plictisesc în timp ce-mi savurez halba de bere rece. Aşa că a dat drumul la robinet şi uite cum mai curge cu mândre ispititoare. Mă şi întreb dacă nu cumva un ins mai şugubăţ a deschis un rezervor de unde curg asemenea zeiţe. Le privesc încântat pe fiecare în parte şi îmi şi vine să-i strig ipoteticului individ, ce se ocupă cu administrarea acelui presupus rezervor: „Măi, nu-l opri! mai lasă-l! Măcar vreo zece minute de acum încolo!” N-apuc să-mi pun în aplicare planul, că simt o palmă rece dată peste spate. Reacţia firească, datorită faptului că spatele meu fusese teatrul de război al razelor solare cu sensibila-mi epidermă, este să ripostez. Îmi încleştez pumnul gata să lovesc. Apoi, mă întorc brusc pe scaun şi dau să-i aplic una îndrăzneţului, direct în stomac. Contrar rapidităţii mele, pumnul nu-şi atinge ţinta, ci poposeşte într-o palmă întinsă pentru baraj, palmă ce uluitor de repede se închide, strângându-mi pumnul ca într-o menghină.

— Ce-ai păţit, Mihai? Mai nou îţi baţi prietenii?

Am auzit vocea, însă nu realizez cui aparţine, datorită perplexităţii cu care îmi privesc pumnul oprit de palma individului pe care-l am înainte-mi. Când dau semne de revenire, îmi ridic privirea şi constat, oarecum surprins, că am în vizor un vechi prieten.

— Dai ca un apucat! replic eu, şi îmi eliberez pumnul printr-o smucire.

Amicul meu zâmbeşte larg şi îşi trage un scaun lângă mine. Îl privesc încruntat. Am şi de ce! Îmi simt spatele de parcă un „binevoitor” mi-ar fi pus pe el sare, după ce, anterior, îmi jupuise întreaga piele. Totuşi, nu se cade să-mi tratez vechii prieteni într-un astfel de mod, chiar şi în ciuda unei astfel de abordări. Îmi „reaşez” pe buze zâmbetul pe care-l aveam înaintea minorului incident, când admiram „frumuseţile naturii” şi dau frâu liber curiozităţii.

— Cu ce „probleme” prin Ţară, Bogdane? auzisem că eşti pe undeva prin State, la un ştiu ce muncă!

— Cu ce nebunie a fost pe acolo nici nu îmi vine să

mă mai întorc! Ai văzut şi mătăluţă ce s-a întâmplat, dacă unchiuleţu' nostru, jandarmul mondial, i-a zgândărit prea mult pe arabi. Aia-i politică externă ce fac ei? E bătaie de joc faţă de întreaga Umanitate, dar, mai ales, faţă de propriul popor! În plus, am înţeles că nici baba aia nasoală, Oculta, nu e străină de catastrofa respectivă. Aveau „unii" nevoie de un motiv pentru a crea zone de conflict, unde să îşi poată vinde armele. Prea li se umpluseră depozitele de armament şi tehnică militară!

— Dă-i în mămicuţa lor! Zi-mi mai bine ce ai lucrat pe-acolo.

— Ce să lucrez? Prin parcuri de distracţii, prin fastfood-uri, la spălat vase sau servit indivizi mai mult sau mai puţin înfometaţi, la tuns iarba pe terenurile de golf. Orice, numai să fac bani! Da' m-am săturat să fiu slugă la alţii!

— E, într-adevăr, cam nelalocul lui ca un individ cu ISE-ul terminat să spele vasele prin fastfood-uri, fie ele şi americane. Ai strâns ceva caşcaval?

— S-au adunat ceva. Vreau să pornesc o afacere aici, în Ţară. Acum caut o idee, să scot ceva mai mulţi bani decât am. Vreau să-i înmulţesc şi să-mi realizez visul. Ştii tu, obsesia mea…fizica!

— Tot mai vrei să faci motorul acela ecologic?

— Mai mult ca oricând! Gândeşte-te că împuşc doi iepuri dintr-un foc. Reduc radical costul necesar deplasării cu autovehiculul, adică îi ung pe români unde-i doare mai tare, şi fac un bine planetei. Şi nouă, bineînţeles! Nu mai respirăm toate prostiile!

— Ar fi cazul ca majoritatea să se deştepte şi să-şi dea seama că nu sunt obligaţi să suporte toate „relele necesare", mai ales acolo unde există soluţii!

— Da, Mihai! Sincer îţi zic! Aşa le-aş trage o mamă de bătaie celor ce au inventat noţiunea de „rău necesar" şi mai ales celor ce ţin neapărat să ne-o imprime pe scoarţa cerebrală. **Nu există niciun rău necesar**! mai ales în privinţa combustibililor poluanţi, unde există alternative. În acest caz, această noţiune a fost inventată de cei ce

voiau să-şi protejeze afacerile de acest fel de eventualii deştepţi ce s-ar ivi şi ar avea idei de genul celei pe care o am eu. Sunt sigur că există, în Ţară, încă cel puţin zece indivizi cu idei similare, însă ori nu au fonduri pentru punerea lor în practică, ori respectivii au fost cumpăraţi pe o sumă ce nu reprezintă nici a zecea parte din banii ce s-ar putea câştiga de pe urma producerii şi comercializării unor astfel de motoare, ori posesorilor ideilor li se pun beţe-n roţi, într-o veselie.

— Cine mai ştie de ideea şi planurile tale? îmi întreb amicul, încântat de avântul acestuia, avânt caracteristic adevăraţilor creatori.

— Doar eu, tu şi încă vreo trei prieteni foarte apropiaţi. Poate de aceea nici n-am avut până acum parte de niciun fel de „incident" sau de scrisorici „de amor" din partea barosanilor ce au afaceri cu petrol şi combustibili.

— Eu îţi doresc nici să nu ai. Ştii că ăştia joacă dur!

— Ştiu. Dar e vremea să le dea cineva una zdravănă peste bot! Fii sigur că voi avea grijă să afle de proiectul meu doar atunci când va fi prea târziu pentru a mă împiedica să-l scot pe piaţă. Ar fi cazul ca noi, „ciobanii" ăştia din Carpaţi, să le aplicăm un şut în popou **ălora**, ca să le treacă pofta de „rele necesare"! Da' hai să lăsăm în pace toată treaba asta! Tu cum o mai duci?

— Nu pot să mă plâng, din moment ce sunt în concediu. Dar, ştii tu cum e... E loc de mai bine oricând!

— Cu „necesarul feminin" cum stai? Mai ai parte de Ana?

— Aiurea! M-a lăsat pentru unul cu Mercedes. Da' asta nu e o mare problemă! Mândre ca la noi, nici unde altundeva. Bine zic?

— Şi încă ce bine! Dacă dădeai prin SUA să vezi nişte „frumoase" mărimea XXL, ţi se cam tăia pofta de iubit şi, până reveneai la o cură de romance clasa-ntâi, ţi se părea că viaţa nu mai are sens.

— Tu şi Maria, tot împreună? „contraatac" eu.

— Da' ce? Crezi că ai tu norocul ăla să rămână Maria liberă de contract? Nici vorbă! Pofta-n cui! glumeşte

Chipeşul. Aşa îl supranumeam noi în liceu, pentru că era febleţea multor fete din acea perioadă. Puţine au scăpat netrecute prin braţele lui. După un timp a cam „obosit” şi el şi a încercat o relaţie de lungă durată cu una dintre cele mai drăguţe fete pe care le avea liceul în acea vreme: Maria Bucur. În scurt timp, s-a îndrăgostit nebuneşte de aceasta şi de atunci sunt tot împreună.

— Presupun că eşti cu ea pe litoral, nu?

— Cu ea şi cu o sumedenie de amici! Ne adunăm în fiecare seară pe plajă, în dreptul falezei de lângă terasa „Sea Dreams” şi facem câte un foc de tabără zdravăn. Ne aşezăm în jurul lui şi cântăm folk. Sună oricum mult mai bine decât zgomotele de le dau ăştia prin discoteci în loc de muzică. Haide şi tu pe înserat! Dacă ai ceva amici, adu-i cu tine. Sigur le va plăcea!

Îmi mijeşte un zâmbet în colţ de gură. Apoi se întinde pe întreaga faţă, ca şi cum nu i-ar fi de ajuns spaţiul ce i l-am acordat eu, iniţial. Într-adevăr, de mult n-am mai ascultat ceva ce să sune a muzică, ceva de suflet.

— Vin, cum să nu vin! mă reped eu să răspund, parcă de teamă ca amicul meu să nu-şi retragă oferta tentantă, tocmai făcută. Pe la nouă şi jumătate sunteţi acolo?

— Mai mult ca sigur! răspunde Bogdan, imediat ce înghite ultima gură de bere. Aşază, cu grijă, halba pe masă şi se scotoceşte prin buzunare după ceva leişori amărâţi, cu care să-şi achite consumaţia. După o perioadă de „acerbă” căutare, fruntea-i începe să facă mici cute iar ochii-i să capete o tentă de nervozitate. Se opreşte în scurt timp din căutat şi trage o înjurătură.

— …tule mama lor de bani! Iar i-am uitat în cameră!

Ridic palma dreaptă, în semn de pace între amicul meu şi banii uitaţi la hotel şi îi spun, zâmbind:

— Vezi-ţi de treabă! Plătesc eu şi berea ta. Nu te mai agita pentru orice fleac!

Bogdan mă priveşte cu ochii lui albaştri, ce au dat pe spate un tren întreg de fetişcane şi îmi întinde mâna. I-o strâng prietenește.

— Eşti mare domn! mă flatează el. Să ai parte de

mândre cât mai iubitoare!

— Toată stima, Bogdane dragă! Mă bucur că ne-am întâlnit!

Amicul meu se ridică şi dă să plece. Îl salut din priviri, însă după două secunde îi strig:

— Auzi? Da' principiul după care va funcţiona motoru' nepoluant nu mi l-ai descris!

Se întoarce cu un zâmbet larg pe buze.

— Toate la timpul lor, Mihăiţă, tată! Toate la timpul lor!

Pun două degete la frunte şi îl salut milităreşte.

— Ne vedem diseară! îi strig eu, reconfirmându-mi prezenţa în mijlocul folkiştilor. Chipeşul îmi zâmbeşte din nou şi o porneşte agale spre o ţintă numai de el ştiută. Eu doar o bănui: camera de hotel. Acolo, îl aşteaptă, cu siguranţă, Maria.

Privesc spre plajă şi observ cum turiştii încep să-şi facă apariţia pentru cura de soare de după-amiază. Cu gândul la o răcoritoare baie în mare, fac semn chelnerului să-mi aducă nota de plată.

— 50.000 de lei! mă înştiinţează unul dintre oamenii în cămaşă albă şi în pantaloni de stofă neagră, ce se dă drept chelner, în acest local.

Scot bancnota cerută şi o arunc pe masă, în silă, de parcă acest nevinovat încasator ar trebui condamnat pentru preţul berii.

— O nimica toată! comentez eu ironic, mai mult pentru mine. Apoi o pornesc spre propria-mi cameră de hotel, la fel de relaxat ca vechiul meu amic. Doar sunt în concediu, nu?

2.

Dacă m-aş afla, în acest moment, într-un elicopter, deasupra staţiunii în care-mi petrec cele câteva zile de concediu, aş putea să jur că privesc o secţiune orizontală a unui muşuroi de furnici. Râuri de oameni se strecoară, parcă într-un „slow motion" intenţionat, în ambele sensuri,

pe aleile frumos luminate de nişte felinare, ce par aduse de un călător în timp, din secolul al XIX-lea. Mai toţi au ieşit să plimbe ursu, astfel că nu au nici cel mai mic motiv să se grăbească. În aceste momente, parcă mi-aş dori, mai mult ca niciodată, să existe un nenea miliţianu' care, cu un fluier în gură, asemenea arbitrilor de fotbal, să dirijeze circulaţia, strigând, la anumite intervale doar de el ştiute: „Circulaţi! Circulaţi!". Şi asta nu fiindcă m-a prins aşa, instantaneu, dorul să văd un astfel de angajat MI, dar sunt în mare întârziere la „serata muzicală" propusă de Chipeş, aşa că mi-ar prinde bine orice fel de ajutor.

De-a dreptul iritat de încetineala cu care se mişcă conaţionalii mei, ies în decor şi intru pe plajă, părăsind şirul de melci dinaintea-mi, ce-mi reduce drastic avântu-mi „pionieresc". Chiar dacă-mi pasă de faptul că îmi voi prăfui adidaşii ce-i port în picioare, la moment, mă consolez cu gândul că voi reduce, pe cât e omeneşte posibil, din întârzierea pe care o am. Adevărul e că m-am cam lungit în a savura plăcerile acestui concediu şi de aceea am uitat de faptul că, şi în aceste momente relaxante, timpul se măsoară în secunde nu în veşnicii. De fapt, nu cred că sunt mai prejos faţă de alţii. Cui nu-i place să savureze cum se cuvine o baie în mare, când apa e încântător de caldă şi valurile suficient de înalte pentru a te îndemna să le înfrunţi, dacă ai un strop de nebunie în sânge? Cine nu se lungeşte, după o zi frumoasă de plajă, la o masă de seară cât mai consistentă şi cât mai gustoasă? Din aceste motive şi din multe altele, acum aproape că alerg spre locul în care, cu puţină şansă, am să-i găsesc pe amicii lui Bogdan şi pe el, cântând muzica sufletului: folkul. Chiar dacă oferta sună tentant, cel puţin pentru mine, nimeni din gaşca mea nu s-a sinchisit să mă însoţească. N-au vrut să vină nici măcar aşa, de curiozitate, pentru a asculta puţină muzică bună. Majoritatea au preferat să-şi unduiască fizicurile prin discoteci. Poţi să-i condamni?

Deja încep să văd, la 200 de metri în faţă, un foc arzând şi o firmă luminoasă ce mă informează că terasa deasupra căreia se află a fost botezată, de către un

anglofil, cu un nume destul de pretenţios***: „Sea Dreams”***. Melancolic şi destul de ciudat! Ce vise ar putea să aibă marea? Ar putea visa (acceptând că din când în când îşi permite luxul unui somn dulce) nişte marinari dornici să ajungă cât mai repede acasă la mândrele lor. Sau poate că prin vise îi apare şi Cerul cu nenumăratele lui astre. În definitiv, ar fi cel mai firesc să viseze Cerul! Doar tot timpul îl priveşte! mai în glumă, mai în serios îi e un fel de soţ sau amant. Amândoi se uită unul în ochii celuilalt şi îşi mărturisesc, tăcut, că se iubesc şi că nimeni şi nimic nu-i poate despărţi. Câteodată se mai şi ceartă, că, deh, aşa stau lucrurile pe lumea aceasta! El îşi strânge toţi nervii, preschimbaţi în nori de diferite mărimi şi de diferite nuanţe întunecate şi se bosumflă şi tună de numa-numa. Ea îşi agită apele, dându-i de înţeles că poate să fie la fel de înspăimântătoare ca şi El. Apoi, amândoi se potolesc. El îşi cere iertare, îmbrăcându-şi frumoasa haină a puzderiei de stele. Ea îl iartă şi îi oferă calmul său inegalabil şi, pe ici, pe colo, câte un zâmbet de la Luna reflectată în obrajii Ei.

Ajung în scurt timp în apropierea grupului, distingând tot mai clar siluetele aşezate în jurul focului. Amicul meu e undeva lateral stânga faţă de cel ce mânuieşte chitara. Nu reuşesc să mai fac decât doi paşi neobservat, că Bogdan îmi şi dă de ştire că m-a zărit, manifestându-se zgomotos:

— Ştiam eu c-ai să vii, bătrâne! Treci aici, lângă mine!

N-am ce face şi mă conformez ordinului. În definitiv, e singurul individ, dintre cei prezenţi, pe care-l cunosc. Dau să mă aşez în apropierea Chipeşului, însă acesta mă prinde de mânecă, ţinându-mă în picioare şi făcându-mă cunoscut grupului său de prieteni:

— Mihai Deac, cel mai bun ziarist al României de tranziţie! Redactor şef-adjunct al cunoscutului ziar de provincie ***„Glasul Daco-României”*** şi unul dintre cei mai buni amici de-ai mei din liceu! Fetelor, şo pă el că e băiat drăguţ, da’ timid!

Mă simt puţin stânjenit de prezentarea făcută de amicul meu, dar aleg să zâmbesc. E mai bine aşa, chiar dacă nu îmi place să fiu lăudat în astfel de situaţii. Salut pe toată lumea din priviri. Vreo zece perechi de ochi mă privesc, zâmbind. Îmi răspund, amabili, la salut. Apoi iau poziţia şezut, undeva în dreapta lui Bogdan. Chitaristul, care în momentul sosirii mele se oprise din cântat, începe o melodie nouă, pe care majoritatea celor strânşi în jurul lui şi al focului o fredonează. E frumoasă piesa, dar nu-i cunosc versurile. Mă mulţumesc să fredonez atât cât mă pricep. Niciodată nu le-am prea avut cu muzica!

Îmi rotesc privirile pentru a cunoaşte, după trăsăturile feţelor, cât mai mulţi dintre prietenii amicului meu. Sunt vreo şase băieţi şi patru fete. Toţi apropiaţi de vârsta mea şi a lui Bogdan, toţi simpatici. Costumaţii destul de diferite, însă nu extravagante. Blugii, cum e şi normal, mai pe toată lumea. Numai unul, mai nonconformist, e în pantaloni scurţi şi are şlapi în picioare. Îi şi fac semn lui Bogdan să-şi apropie urechea pentru o întrebare şoptită.

— Ce-i cu ăla în şlapi? L-aţi luat direct de pe plajă? îl deranjează un ţol mai festiv?

— Ăla-i Loţi! Băiat de treabă! Când ai nevoie de el e tot timpul lângă tine! Da’ nu se prea împacă el cu moda asta, nu o consideră lejeră! Se simte mult mai bine aşa cum îl vezi. De altfel, fetele chiar îl consideră mai atrăgător aşa! Multe mi-au zis că nonconformiştii sunt foarte provocatori! Mă rog, ideile lor! Nu ştiu dacă voi reuşi să le înţeleg vreodată.

Mai arunc o scurtă privire în jur să o găsesc pe fosta mea colegă de liceu, Maria, prietena Chipeşului. Sunt cât se poate de surprins, constatând că nu e prezentă. De aceea îmi şi întreb amicul:

— Da’ cu Maria ce e?

— S-a dus să se întâlnească cu o prietenă de aici, din Constanţa, cu care a vorbit azi la telefon şi s-au înţeles să se vadă, că nu s-au mai văzut de mult. Trebuie să vină cu ea aici, cât de curând, că a plecat de ceva vreme! mă

lămureşte Chipeşul.

Dau din cap, semn că am înţeles acum de ce lipseşte Maria şi îmi arunc ochii spre largul mării. Interesant cât e de calmă acum „bătrâna doamnă”! Pe la patru, când „înfruntam” valurile fioroase ale Pontului Euxin, nici prin gând nu îmi trecea că, spre seară, va deveni atât de calmă. Se pare că iubirea ei de-o veşnicie, Cerul, a îmbunat-o din nou cu mândrul şi veşnicul său costum de mire, cel plin de stelele Universului Infinit. Mai ştii? Poate că în seara asta se vor cununa! Le doresc, oricând ar vrea să facă importantul pas, iubire veşnică! Dacă se poate, bineînţeles! Într-o lume ca aceasta, nu m-ar mira ca până şi aceştia doi să ajungă la un divorţ zgomotos!

Gândurile îmi sunt întrerupte de două glasuri noi şi de liniştea care vine dinspre omul cu chitara. Mă ridic să dau „bună-seara” celor două nou-venite, Maria şi amica acesteia, cea de care-mi vorbea Bogdan, însă rămân ca la dentist în momentul în care dau cu ochii de necunoscuta făptură din stânga Mariei. Într-un astfel de moment, unul care ar crede în basmele religioase s-ar pune în genunchi şi s-ar ruga, convins fiind că are în faţă un înger şi că e părtaş la o minune. Mai mult, chiar! N-ar sta pe gânduri nicio secundă şi ar urca-o pe un piedestal, cât ai zice „înger”. Apoi, ar face-o obiect de adulaţie pentru întreaga viaţă, rugându-i-se pentru fericire, iubire, pentru tot ceea ce îşi poate dori un bărbat. Cu bruma de raţiune rămasă, constat că mi s-au înmuiat picioarele şi nu dau niciun ban pe capacitatea mea de exprimare verbală, fiindcă sunt sigur că, dacă aş deschide gura, nu aş putea articula nimic coerent. Simt că strâng mâna cuiva, în acel banal gest al „încântatului de cunoştinţă”, însă nu realizez decât după vreo zece secunde că o am în faţă pe Maria, ce mă priveşte uimită.

— Mihai, ai păţit ceva? mă întreabă frumoasa prietenă a Chipeşului, semn că nu mă descurc prea bine în a-mi masca şocul avut în momentul în care am dat cu ochii de minunea blondă cu ochi verzi, care o însoţeşte pe Maria.

— Nu… Nu, n-am nimic… nimic… bâigui eu şi încerc, din răsputeri, să îmi recapăt capacitatea de a vorbi, deţinută de orice om modern.

Maria, Bogdan şi amica Mariei mă privesc puţin contrariaţi, puţin surâzători. Parcă ar bănui ei ceva în legătură cu starea sufletească ce mi se citeşte, cu atâta uşurinţă, în mimica feţei. Mă enervează la culme când cineva se amuză pe seama mea, mai ales când vina pentru motivul ce constituie amuzamentul celorlalţi nu-mi aparţine.

Într-un fel conştientă de situaţia jenantă în care mă aflu, Maria îmi face cunoştinţă cu minunea cu ochi verzi ce poartă, după cum mi-e dat să aflu, numele de Alina.

— Încântat de cunoştinţă! mă grăbesc eu să afirm, parcă de teamă că, altfel, ar pleca înapoi în tărâmul de basm din care a venit. O privesc în ochi şi simt cum, într-un mod cât se poate de straniu, sângele-mi începe să capete culoarea verde, iar curgerea lui prin vene e o imensă plăcere pentru mine. Sincer, aş vrea să rămân privind-o o veşnicie.

— De asemenea, încântată! ţine ea, cu tot dinadinsul, să-mi răspundă.

Continui să-i ţin mâna într-un dulce prizonierat, chiar dacă citesc nedumerirea în ochii ei. Nu i-aş mai da drumul nici mort. Constat însă, că anumiţi posesori de globi oculari se holbează miraţi în direcţia mea. Eliberez brusc mâna domnişoarei proaspăt cunoscute şi îmi reiau, foarte rapid, poziţia de dinaintea „incidentului”. Maria se aşază lângă Bogdan, sărutându-l tandru şi şoptindu-i ceva la ureche. Alina ia loc în preajma Mariei şi priveşte amuzată spre mine. Mă consideră, cu siguranţă, un copil pentru cele întâmplate mai înainte. Ce vină am eu însă, dacă mămicuţa ei a ales să nască un înger în loc de o fetiţă? Nici nu ştie stimabila doamnă ce multă bătaie de cap îmi dă ea acum, datorită alegerii făcute la momentul naşterii fiicei ei! Sau poate ştie şi se bucură că odorul ei face ravagii prin minţile şi inimile tuturor băieţilor. În plus, cred că atunci când a născut-o a vrut să le dea şi poponauţilor una

zdravănă peste bot, făcând ca glandele lor salivare să aibă o producţie record în urma trecerii Alinei pe lângă ei, iar cerebelul lor, adormit de aberaţiile sexuale practicate, să înceapă să funcţioneze şi să le impună un tratament sănătos, o cură de „dezintoxicare” cu câte o mândră, aşa cum e şi firesc.

Nu pot nici în ruptul capului să-mi iau ochii de la ea, fapt ce o şi determină pe Maria să vină lângă mine şi să-mi şoptească la ureche:

— Vezi să n-o laşi gravidă de la atâta privit!

— Ce ţi-am făcut eu în liceu, Măriuţo, soro, de mă pedepseşti în halul ăsta? Ai venit să-mi faci în ciudă cu mândra asta? mă smiorcăi eu, ca un copil mic.

Maria se amuză copios de necazul meu. Urâţi oameni mai sunt şi ăştia de te torturează în aşa hal, râzând cu gura până la urechi, când tu te afli la ananghie.

— Măi, fetiţo! Tu nu ştii că tortura de orice fel, deci şi aia psihică, e interzisă pe meleagurile noastre, prin dispoziţii mai mult decât internaţionale? Vrei să te trimit la mititica pe motiv de tratamente inumane? Încă n-ai aflat, nu ţi-a zis taica popa la „biserică”, că n-ai voie să-l superi pe Doamne-Doamne, furându-i îngerii de prin ogradă, mai ales pe unul dintre aceia care arată ca mândra asta cu care ai venit?

— Hai, nu te mai tot sclifosi ca un prunc în faşă! mi-o retează Maria. Mai bine ţi-ai linişti apele sufletului şi după aceea ai sta de poveşti cu domnişoara! Îţi spun eu că merită tot efortul!

— Bine! Dacă tu zici, aşa o să fac. Da’ tot te trimit eu la răcoare pentru tortură şi alte marafeturi interzise de UE! decretez eu, mai în glumă, mai în serios.

Maria îşi reia locul lângă Bogdan, iar eu încerc să-mi liniştesc sufleţelul, prea greu încercat în ultimul sfert de oră. Încep să-mi fac autocritica pe motiv de gardă lăsată jos, la momente inoportune. „E grav dacă o mândră te poate da peste cap în halul ăsta, Mihăiţă, tată! Vezi să n-ajungi să prinzi fluturi cu damigeana din cauza uneia ca aceasta!” mă dojenesc eu, în timp ce „the quitar man” îşi

îndeplineşte, cu conştiinciozitate, menirea. Până şi el mă priveşte cu un zâmbet ironic şi înţeleg şi de ce, când aud versurile melodiei:

Să-noţi către mine, prin marea de vise.
Cum zilnic făceai tu, odat.
Să-ţi prind vise-n păr, iar marea din tine
S-o sorb de iubire-nsetat.

Pe stânga să-ţi culci privirea-ţi cea verde.
Smarald să-mi faci inima, privindu-mă-n ochi.
Iar sufletu-ţi dulce de sare să-mi spele
O mare de vise ce-mi curge prin corp.

Să-mi dai cu-n sărut Infinitul din tine.
S-ajungem scântei de iubire celestă.
S-adorm, poate-apoi, pe marea de vise.
Plutind, plin de dor, spre lumea terestră.

Sub talpa-ţi, sărutu-mi să-ţi fie-adiere.
Iar gura-ţi de miere descânte-a visare.
Altar de dorinţe e trupul tău verde
Şi buzele-mi freamătă, pe el, când tresare.

Nebuni de iubire, crescutu-ne-au aripi
Şi-un zbor dulce-albastru cuprindă-ne-ndată.
Când toate sunt roz, sunt roz chiar şi caii
Ce dulce nechează a visare şi-a viaţă.

Iar seara, când pleci către stelele tale.
Lăsându-mă gol de iubire şi vise.
Un zâmbet mai lasă-mi, mai lasă-mi şi-o mare.
O mare de vise, să-not către tine.

„Un zâmbet mai lasă-mi, mai lasă-mi şi-o mare, o mare de vise, să-not către tine…”. Privind la Alina, continui să murmur finalul melodiei. Nu-mi vine să cred că poate să existe, pe lumea aceasta, o făptură care să arate atât de splendid ca mândra blondă cu ochi verzi pe care o fixez

acum, cu privirile-mi. Ecoul finalului de piesă îl aud încă, undeva, prin străfundurile inimii: „... Să-not către tine... Să-not către tine...”. Parcă pentru a-mi arăta cu toţii că sunt în asentimentul meu, cei din jurul focului încep să se dezbrace. Când sfârşesc, o iau cu toţii la fugă, râzând, către mare. Original gest ca după un cântec despre o mare de vise să te abandonezi în braţele primitoare ale Mării Negre. Doar eu, Alina, Bogdan şi Maria am rămas pe plajă, dar şi cei doi amici de-ai mei din liceu încep „striptease-ul” de rigoare.

— E un gest pe care îl facem în fiecare seară! ţine Bogdan să mă lămurească. E o baie cât se poate de superbă! Apa e nespus de plăcută!

— Haideţi şi voi! ne invită Maria, înainte de a o lua la fugă, cu Chipeşul de mână, spre apa calmă a mării.

M-ar tenta o baie de acest gen, însă observ că Alina schiţează din năsuc un dulce gest de refuz, aşa că mă abţin şi eu. Rămânem amândoi nemişcaţi, în picioare, privind gălăgiosul grup, ce se dezmiardă în braţele valurilor. Se distrează de minune! Surprind un zâmbet pe faţa Alinei. Se amuză şi ea de nebunia tinerească a indivizilor ce „tulbură liniştea publică”, la această oră târzie din noapte. Nu le pasă, câtuşi de puţin, indivizilor şi individelor de respectiva linişte, oricât de publică ar fi ea. Ei au venit aici la distracţie, nu la odihnă, aşa că ce mai încolo şi-ncoace! Sunt sigur că, dacă vreun nenea miliţianu’ i-ar amenda pentru comportamentul lor, aceştia ar primi sancţiunea, zâmbind nepăsători. De parcă amenda aceea i-ar putea opri să facă ce vor, să facă ceea ce îi face pe ei să se simtă cât se poate de bine.

Mă apropii încet de Alina şi îi pun o mână pe umăr. Tresare pe moment, dar apoi se întoarce şi mă priveşte, zâmbind. Doamne, cât poate fi de frumoasă aşa, acum, în lumina Lunii!

— Nu vrei să facem câţiva paşi împreună, mai încolo, pe malul mării? întreb eu, cu speranţă în suflet.

— De acord! răspunde mândra, făcându-mă să mă simt în al nouălea cer. Să-i anunţăm însă, pe Maria şi pe

Bogdan că plecăm, nu?

— Sigur! încuviinţez eu. Apoi, o prind de mâna stângă şi o pornim spre malul mării, târându-ne picioarele goale prin nisip.

3.

Valurile călduţe îmi mângâie tălpile picioarelor. Paradisul din poveştile religioase, dacă ar exista, ar trebui să semene, în ceea ce priveşte starea de spirit pe care o ai atunci când ajungi acolo, cu ceea ce simt eu acum. De vreo jumătate de oră, merg alături de Alina şi discutăm vrute şi nevrute. La anumite intervale, ne oprim să privim Luna. E la fel de frumoasă ca şi acu' o oră, când încă nu dădusem cu ochii de minunea asta de fată. Tot aşa de rotundă şi de maiestuoasă stă în înaltul Cerului! Mă întreb câte „victime" o fi făcut printre bărbaţi, datorită nespusei sale frumuseţi. E sigur că, cel puţin poeţii, nu au scăpat de dulce-amara ispită a Ei. Că tot am ajuns la acest subiect, ar fi bine să mă întreb câte victime o fi făcut făptura ce-mi şade de-a dreapta, în materie de inimi frânte. Am, oare, „şanse" să mă „ard" şi eu? O privesc, în timp ce ea îmi povesteşte despre meseria ei, şi alung fugara presimţire că şi eu aş putea fi unul dintre cei lăsaţi cu buza umflată.

Aflu din ce în ce mai multe despre ea. A terminat Facultatea de Fizică şi acum lucrează în Cercetare. Un domeniu cât se poate de interesant! Se confruntă zilnic cu probleme noi şi din ce în ce mai complicate. Ar vrea să le rezolve pe toate, însă pentru multe dintre ele nu există aparatura necesară. Aşa că se mulţumeşte să le consemneze şi să colaboreze cu laboratoarele din străinătate care pot face testele, pentru care Institutului la care lucrează i-ar trebui un munte de bani. Proastă politică economică pot să ducă unii! Când ai succese în Cercetare de genul celor pe care le avem noi, care aducem acasă, anual, „kilograme" de premii de pe la concursurile internaţionale de inventică, trebuie să fii bine plecat cu sorcova sau foarte rău intenţionat pentru a nu investi

fonduri cât mai mari în inovaţiile şi invenţiile premiate prin ţări străine. Mai mult, trebuie să fii cretin de-a dreptul (cred că acesta este cuvântul potrivit) să arunci bani, mai mult decât suficienţi pentru astfel de investiţii, pe integrarea într-o alianţă militară desuetă. Dar cine-i poate înţelege pe idioţii utili ce guvernează o ţară ca a noastră?

— Te plictisesc? prind eu, din urmă, cuvintele Alinei. Privesc către ea şi o lămuresc, zâmbind:

— Scuză-mă! Mă gândeam cât de prost pot conduce unii o ţară în care, dacă Cercetarea ar fi pusă pe picioare, am progresa incredibil, din toate punctele de vedere.

Alina mă priveşte neîncrezătoare, dar să lămureşte că nu o mint, aşa că îşi reaşază zâmbetul fermecător pe figură şi continuă:

— Înainte cu vreo trei zile să îmi iau concediu, am făcut, împreună cu colegii mei de laborator, o descoperire de senzaţie! Nu ştiu dacă ştii, dar celulele umane nu mor din cauza vârstei, ci pentru că se pot divide doar de un număr finit de ori. Acest lucru a fost descoperit, în 1962, de un anume Leonard Hayflick. Important în ceea ce îţi spun este să ştii cum funcţionează mecanismul diviziunilor finite. Astfel, în fiecare celulă, la extremitatea cromozomului, se află un telomer, o porţiune de ADN, care împiedică ADN-ul să se rupă, atunci când celula se divide. Dar de câte ori se divide celula, telomerul respectiv devine mai scurt, până atinge o dimensiune critică. La următoarea diviziune a celulei, telomerul nu mai poate împiedica ruperea ADN-ului, iar celula moare. Când celulele mor, începem să îmbătrânim! Noi, cei din Institut, începusem, de ceva vreme, să ne întrebăm dacă nu am putea remedia această condiţionare biologică a organismului uman. Ne întrebam dacă putem sau nu să prelungim şi, dacă da, cât am putea să prelungim numărul de diviziuni celulare. De obicei, noi corespondăm cu amicii pe care-i avem în centrele de cercetare din alte ţări. Din obişnuinţă, le-am trimis acestora şi această întrebare. Asta se întâmpla acu' un an! De vreo patru luni, prin martie, primim un mail scurt, din Germania: „A se vedea diviziunea celulelor

canceroase!”. Am stat şi ne-am gândit ce vrea să zică mesajul şi la ce ne-ar ajuta diviziunea celulelor unei boli atât de grave. Uitasem de problema ce o pusesem în discuţie! Ne-am apucat de treabă şi, într-o zi, ne-am speriat de ceea ce am descoperit…

Stau şi aştept continuarea istorisirii. Alina însă, tace şi mă priveşte zâmbind.

— Ei, şi? zic eu, sincer curios să aflu care e marea descoperire.

Alina continuă să mă privească tăcută şi, în scurt timp, izbucneşte în râs. Privesc nedumerit către ea. Nu pricep ce e de râs. Chiar îmi şi exprim nedumerirea:

— Ce e aşa hazliu? Nu e vorba de nicio mare descoperire, aşa-i? întreb eu, un pic supărat, un pic amuzat.

— Ba da! Descoperirea e colosală, dar ai o mutrişoară tare simpatică aşa cum eşti acum, nerăbdător a afla deznodământul, încât nu m-am putut abţine să nu râd.

— Îmi pare bine că te pot amuza! Presupun că m-ai recomanda pentru un post de clovn la circ, unde pot şi alţii să se bucure şi să râdă de mimica feţei mele, nu? întreb eu, o idee iritat de remarca Alinei.

— Nu fi prostuţ! Arătai foarte dulce, nu nătăfleţ!

Se opreşte din mers şi mă priveşte tot zâmbind. De data aceasta e un zâmbet care ascunde mai multe înţelesuri. Poate de aceea îmi şi prinde mâinile într-ale ei. Simt un fior plăcut, fulgerător, din tălpi şi până în creştet. Îmi scald ochii în verdele minunat al ochilor ei şi îi murmur încet, calm ca briza mării:

Te simt venită dintre basme.
Cu ochi frumoşi, ca două astre…

— Eşti sigur că am venit din basme, „Făt-Frumos de Cluj-Napoca”?

— În general, intuiţia nu mă înşală! Dar dacă tu ai alte argumente… îi replic eu, aşteptând contraatacul. În loc de răspuns, îmi recită nişte versuri mult mai convingătoare decât orice alte vorbe:

„Nu ridica femeia-n slăvi.
Căci e posibil cu îngeri să te-nşele!”
Spune o vorbă de-nţeleaptă minte…

— Aici totul ţine de femeia pe care o ridici în slăvi! o contrazic eu. Una, de calitate îndoielnică, cu un caracter infect sau lipsită de caracter, normal că va ateriza direct în „poala” unui „înger”. Am speranţa că tu nu te încadrezi în această categorie!

Nu se aştepta la un asemenea răspuns. Îmi dau seama de aceasta după felul cum strâmbă din nas. Nu-i place că am lăsat-o fără replică. Pentru a o scoate din impas îi aduc aminte de ultimul cântec ascultat pe plajă, alături de prietenii Chipeşului:

Să-mi dai cu-n sărut Infinitul din tine.
S-ajungem scântei de iubire celestă.
S-adorm, poate-apoi, pe marea de vise.
Plutind, plin de dor, spre lumea terestră.

Parcă aştepta demult să-i spun vorbele acestea. Îmi oferă, fără împotrivire, buzele sale frumoase şi dulci, într-un sărut pe care-l doream încă din clipa în care am văzut-o şi în care mă aflam în pericol să uit a vorbi. Daţi-vă singuri seama ce chin ar fi fost pentru mine, dacă ar fi trebuit să reiau tot procesul învăţării vorbirii! Oricum, la cât de dumnezeiesc e sărutul acesta, credeţi-mă, a meritat riscul!

Într-un târziu, ne dezlipim unul de altul şi ne continuăm drumul tăcuţi, fiecare cu gândurile lui. Când îmi alung gândurile, o întreb:

— Cât de des visezi, prinţeso, la o lume frumoasă, aşa cum şi-o doresc toţi oamenii normali?

— În fiecare zi! mă surprinde ea cu un răspuns prompt.

— Şi nu îţi ieşi din minţi când vezi ce puţini luptă pentru aşa ceva? Când vezi că mulţi se complac în tentativa asta de lume? Când vezi cine face regulile, cine

se crede şi cine este considerat deşteptu' clasei, cine împarte pâinea?

— Nu. Fiindcă ştiu că dacă aş lua-o pe arătură, le-aş da satisfacţie ălora de ne fac viaţa grea! Aşa că, în fiecare noapte când mă pun să dorm, mă întreb ce am făcut, în ultimele 24 de ore, pentru o lume aşa cum mi-o doresc. De fiecare dată când nu am cu ce mă lăuda îmi spun, în gând: „Nu eşti cu nimic mai bună ca ei!" Şi asta mă înfurie şi mă motivează pentru ziua următoare. În schimb, de fiecare dată când balanţa înclină în favoarea mea, deschid larg fereastra şi urlu cât pot de tare: „Le-am tras-o!" Şi asta, fiindcă aşa trebuie să ne comportăm cu ei, cum s-a comportat şi Ţepeş cu toţi rău-făcătorii din timpul lui. „Plastic" vorbind, le-a tras-o!

Mă amuz copios, ascultând-o pe Alina şi constat că începe să-mi placă din ce în ce mai mult. Nu mă pot abţine şi o prind în braţe. O ridic cât mai sus, o învârt în aer şi apoi o sărut cu mult drag. O reaşez de unde am luat-o şi îi amintesc, mai în glumă, mai în serios:

— Domnişoara cercetător ştiinţific! Nu v-aţi încheiat expunerea despre colosala descoperire, care vă va face faimoasă!

Încuviinţează din cap că am dreptate şi se pune pe povestit.

— Îţi ziceam că am făcut cercetări cu privire la diviziunea celulelor canceroase. Ce-am descoperit ne-a dat peste cap! Aiuritele ăstea se divid la infinit, datorită faptului că reuşesc să-şi păstreze telomerii. Celulele canceroase au o anumită enzimă ce împiedică scurtarea telomerilor. Enzima, numită telomerază, adaugă un mic fragment de ADN la extremitatea cromozomului. Când celula se divide şi cromozomul se scurtează, telomeraza adaugă un fragment, refăcându-l. Ce ne-am gândit noi? Introducem telomeraza în celulele normale şi vedem reacţia. Zis şi făcut! După transfer, am lăsat celulele nou-produse să se dividă. Faptul extraordinar e că, cel puţin până când am intrat eu în concediu, acestea depăşiseră numărul normal de diviziuni cu mai mult de 100 şi nu

dădeau semne că ar vrea să se oprească. În plus, nu au devenit celule canceroase, aşa cum ne aşteptam, iar acum ştim cum trebuie să acţionăm asupra celulelor canceroase pentru a vindeca bolnavii de acest fel!

Am rămas cam ca la dentist. Numai că nu zăresc prin preajmă niciun individ cu o astfel de diplomă, preocupat de problemele mele dentare. Mă lămuresc că reacţia nefirească e efectul celor povestite de Alina. Într-adevăr, e una mare bucată descoperire! Câte nu se rezolvă datorită acestei descoperiri! Parcă ghicind la ce meditez, mândra ce o am alături se întreabă retoric:

— Acum stau să mă gândesc: la ce ne-ar folosi nouă, oamenilor de rând, o asemenea descoperire a posibilităţii prelungirii speranţei de viaţă a omului?

— Cum la ce? mă arăt eu indignat. Tu de călătorii interstelare nu ai auzit? Nu cunoşti cât de mult timp îţi ia să faci astfel de călătorii? Dacă nu descoperim un mod de propulsie care să reducă drastic din timpul enorm de mare al călătoriilor interstelare, putem apela la această descoperire! Nu circulăm foarte rapid, dar trăim suficient pentru a putea face asemenea călătorii! Nu eşti de acord cu mine?

Alina mă priveşte ca pe un picat din nori. Îşi exprimă uimirea:

— Alo, Spitalu' de Glumeţi? Avem un Fox Mulder prin zonă! Trimiteţi un echipaj sau îl aducem noi cumva?

Mă amuz de reacţia Alinei şi încerc să-i explic de ce am optat pentru această utilizare a descoperirii pe care tocmai mi-a relatat-o:

— Frumoaso! Tu care ai terminat una dintre cele mai realiste facultăţi care există, Fizica, ar trebui să nu îţi pară anormal când cineva îţi spune ceea ce tocmai ţi-am zis. Nu-mi spune că îmi poţi demonstra că suntem singuri în Univers, că nu te cred! Cineva cu bun-simţ zicea, la un moment dat, următorul lucru**: „Dacă suntem singuri în Univers, de ce atâta risipă de spaţiu pentru o singură civilizaţie?”** Ia, răspunde-mi la întrebarea asta?

Stă o clipă şi cugetă. Nu prea dă semne că ar avea

vreun răspuns. Se bosumflă şi îmi spune cât se poate de sincer:

— Ai dreptate! Da' mi se pare ridicolă şi înfricoşătoare ideea existenţei extratereştrilor!

— Asta, pentru că tembeliziunile, ziarele şi majoritatea scriitorilor de SF ţi-i prezintă ori ridicoli, ori agresivi şi dornici să distrugă Pământul şi rasa umană! Şi, bineînţeles, să nu uităm că de ei ne pot scăpa doar vitejii agenţi FBI sau CIA din ograda lu' taica Bush SUA-istul. Te-ai gândit vreodată că străbunii noştri, ai Oamenilor, au fost, mai mult ca sigur, exploratori ai spaţiului, veniţi din zone apropiate de galaxia noastră? De ce crezi că popoarele antichităţii erau atât de fascinate de stele şi cunoşteau atât de multe despre astronomie, fapte ce-l surprind pe omul de rând?

Mândra mea a alunecat într-o tăcere desăvârşită. Stă şi gândeşte la ceea ce am zis. E bine că măcar gândeşte la spusele mele! N-am pretenţia să-mi adopte convingerile. Dar nici nu îmi plac cei care nici măcar nu vor să audă de asemenea ipoteze. Aceştia se aseamănă foarte mult cu cei care, în evul întunecat, când înalţii lideri religioşi îşi făceau de cap, arzând pe rug oamenii de ştiinţă, credeau că Pământul e plat, are un capăt, unde se cască un hău, în care îşi găsesc sfârşitul toţi cei care îndrăznesc să meargă până acolo şi că Soarele se învârte în jurul Pământului. Urâte vremuri! Bine că am scăpat de ele!

Alina continuă să rămână bosumflată, aşa că încerc să îi readuc zâmbetul pe buze:

— La cine nu zâmbeşte vin extratereştrii răi, made in Hollywood!

Nu cred că speriată de „ameninţarea" mea, ci mai mult amuzată de aceasta, Alina mă încântă cu un zâmbet de nota zece. O iau de mână şi, fără a fi premeditat aşa ceva, încep să-i povestesc despre cum ar trebui să fie Omenirea şi Planeta pe care aş vrea eu să trăiesc o viaţă frumoasă. Bineînţeles, nu uit să o menţionez pe ea printre cauzele principale ale unei vieţi lipsite de griji. Drept răsplată, primesc un sărut.

Când toate sunt roz, sunt roz chiar şi caii
Ce dulce nechează a visare şi-a viaţă…

Ce frumoasă poate să fie viaţa, uneori…

4.

Cineva mă scutură cu putere şi îmi vine să urlu de nervi că un somn atât de dulce, ca cel pe care îl gust eu acum, îmi este luat de la gura viselor. Ţin zdravăn de cearşaful de care cineva trage ca un apucat. Sau ca o apucată. În definitiv, concediul acesta al meu e chiar al meu, am acte în regulă pe el şi nu permit nimănui să mi-l violeze sau să mi-l supună la perversiuni intelectuale de genul acelei treziri, cu noaptea-n cap, doar pentru a merge la plajă.

— Hai, Făt-Frumos şi Somnoros! Trezirea, intratu-n slip şi direcţia plajă! Că nu ai venit la marea cea mare şi cea neagră de supărare pe ăia care nu se bălăcesc în ea, pentru a sforăi în urechile prea îndurătoare şi mult răbdătoare ale pernelor!

Ca urmare a îndemnului mai-sus redat, fac ochi, dar din aceia mici de ceainizi, şi mă strâmb la individa ce stă pe dunga patului meu şi încearcă să mă readucă la realitate.

— Ete la el! Noaptea plimbă plaja cu nou-cunoscute şi dimineaţa, când prietenii încearcă să-i reamintească scopul vizitei sale în această pitorească zonă turistică a Ţării, se strâmbă la ei. Mare măgar eşti, băi Miţulache!

— De ce faci tu pe inteligenta în fiecare dimineaţă? îmi întreb eu amica binevoitoare. Nu ştii că nu dă bine la frumuseţea ta?

Ca dovadă că naivitatea întrebării mele nu a fost sesizată, primesc o pernă în cap. Şi de aici începe toată distracţia ce poartă numele de bătaie cu pernele. Într-un târziu, predau armele, că aşa stă bine unui bărbat, să dea impresia femeii că ea are dreptate, că ea a câştigat. După

ce ne oprim şi din râs, propun „adversarului”:

— Ariana, tată, nu faci tu o cafeluţă d-aia bună de-a ta, că aşa stă bine unei învingătoare, să-l cinstească pe cel înfrânt!

Fata mă priveşte zâmbind şi, în drum spre cafetieră, contracarează:

— Îţi trag o cafea ariană, dacă îmi spui tu în ce curs de „Arta războiului” ai citit că învinşii sunt invitaţi, cu mari onoruri, la ospeţele organizate de către învingători!

— În ce curs, zici? În ăla al guvernanţilor de tranziţie în care Făt-Frumos şi-o pune cu Zmeul Zmeilor, fiindcă articolul 200 din Legea celor 12 poponauţi interzice ca mândrul crai să-şi mai dea întâlnire cu Ileana Cosânzeana, pe motiv că, dacă tot am făcut bine şi am eliminat discriminarea rasială, etnică şi religioasă, hai să facem şi un rău şi să o eliminăm şi pe aceea dintre sexe, să şi-o poată pune cine cu cine vrea şi pe unde vrea. În acelaşi curs vei găsi şi situaţia, normală pentru „unii”, în care românaşii nu au ce mânca, dar cineva, prea binevoitor, îi trimite la luptă cu popoare cu care nu au nimic de împărţit şi îi integrează în alianţe teroriste desuete (a se sesiza că aici e vorba de NATO), dar nu pe gratis, ci pe câteva zeci de miliarde de dolari. Şi asta, numai pentru că anumiţi handicapaţi congenitali vor să-l pupe-n cur pe unu’ Tufiş, şi ăla, un cretin avortat.

Ariana mă priveşte cu un zâmbet îngheţat pe buze. Dă să izbucnească în râs, dar nu poate. Tot ce poate e să trântească una grea:

— Ia mai dă-i în…! dar nu apucă să termine fraza, căci în cadrul uşii îşi face apariţia Mircea. Îl privim amândoi fără să scoatem o vorbă.

— Care-i baiu, adormiţilor? Pe cine înjuraţi de numa-numa? Sper că nu pe mine…! Nu de alta, dar n-aţi avea de ce!

— Stai liniştit, Mirciulică! Pân’ n-ajungi guvernant telectual, să conduci Ţara după ureche, nu vei avea parte de vorbe grele din partea noastră! Da’ să te pună ăla, de îl invocă religiile lumii, într-un fel sau altul, ca personaj ce

concentrează tot răul de pe Terra, să o zbârceşti când vei ajunge prin funcţii politice înalte, că te-ai lins pe bot de prietenia noastră! îl avertizez eu, mai puţin în glumă, mai mult în serios.

— Eu, bă? se disculpă Mircea. Eu să fac politică la modul: „Cine e handicapat/ Hai cu noi la guvernat! / Cine ştie a fura/ Trai frumos el va avea! / Că în ţara asta, frate, / Poţi să prinzi şi cinci mandate, / Dacă ştii la cin să ceri!”?

— Aveţi dreptate, domnule Tudoran! Ne scuzaţi că ne-am îndoit de înalta moralitate a dumneavoastră! Permiteţi-ne să vă servim cu o cafea făcută de aceste mânuţe! încearcă Ariana să mă salveze de reproşurile lui Mircea.

Spre norocul meu şi încântarea Arianei, Mircea acceptă, însă mai mult pentru mânuţe decât pentru cafea. Ieşim toţi trei pe balconul camerei de hotel şi, după ce ne facem comozi pe scaune, savurăm, în linişte, cafeaua aburindă.

— Auzi, mândrule? îşi începe Ariana interogatoriul. Unde ai fost ieri seară de ne-ai părăsit acolo, pe terasă, pe când era distracţia mai mare şi ne-ai privat, mai apoi, de inegalabilul tău dans din buric pe care îl execuţi, în fiecare seară, în discotecă? Cu ce pipiţă mă înşeli?

— Chiar aşa! completează Mircea. Pe unde ai umblat? Ai fost la vrăjit adolescente? Ţi-a picat ceva în… în… în plasă? se poticneşte el înadins, spre a-mi da de înţeles la ce se referă.

Îmi privesc amicii cât sunt de fericiţi, că au pe ce subiect să mă supere, să mă ia la întrebări. Pun pariu că abia au aşteptat dimineaţa şi întâlnirea cu mine pentru a ataca acest subiect! Îmi iau un aer cât se poate de degajat şi le răspund calm, ca şi cum i-aş informa despre starea vremii:

— M-am întâlnit cu Chipeşu’! M-a invitat, pe malul mării, într-un loc unde, în fiecare seară, el şi cu amicii lui se întâlnesc să asculte folk. Acolo am fost!

— Tot aşa de visător ca tine a rămas şi ăla?

— Da! Şi ce e rău în asta?

— Nimic… Nimic… Da’ hai, spune mai departe, că nu a fost numai atât! mă îndeamnă Ariana. Te-am auzit când ai ajuns în camera ta şi era aproape patru dimineaţa. Cu cine ai pierdut tu vremea, prăpădit mic şi afemeiat?

Zâmbesc, auzind ultima remarcă a brunetei ce o am în faţă. De n-aş ştii că glumeşte, aş sări ca ars şi aş începe o poveste lungă, lungă de tot, prin care aş demonstra că „afemeiat” e ultima etichetare pe care cineva mi-ar putea-o face.

— Află că, spre supărarea ta, am întâlnit o fată nespus de frumoasă. O cheamă Alina şi încă nu sunt sigur dacă e fată sau înger!

— Îhî, îhî! Dragă Mircea, se adresează Ariana amicului meu, te rog spune-mi dacă şi tu observi, la fel ca mine, faptul că pacientul nostru nu s-a vindecat de vechea sa boală: adorarea femeii! Ce tratament crezi că ar fi de recomandat?

Mircea ia aerul unui medic pus în dificultate de un pacient mai aparte, care se încăpăţânează să răspundă la tratamentul aplicat. Mă priveşte, din cap până în picioare, ca şi cum ar vrea să se asigure că, într-adevăr, exist şi că nu are de-a face cu o fantasmă. Apoi, dă verdictul în stilu-i caracteristic:

— Una după cap şi câte o mândră în fiecare seară! Da’ nu tot aceeaşi! Să se convingă că toate femeile sunt la fel!

După un astfel de răspuns, cei doi bat palma, ca şi cum ar vrea să-mi arate că „m-au aranjat, mi-au zis-o, aceasta este calea de urmat”. Eu rămân cufundat în gânduri, meditând la un contraatac cât mai complet şi mai convingător.

— Apreciez grija pe care mi-o purtaţi! îmi încep eu discursul, intrându-le în joc. De asemenea, vă sunt recunoscător că vreţi să îmi deschideţi ochii cu privire la cum se mai iubesc oamenii în acest început de mileniu. Daţi-mi voie să rămân aşa bolnav cum, cu atâta precizie, m-au diagnosticat domniile voastre şi să cred, în continuare, că fiecare femeie, în adâncul sufletului ei,

tânjeşte după dragoste, după o vorbă frumoasă, după o floare, după un vers scris numai pentru ea sau recitat numai pentru ea şi că nu îşi doreşte numai sex, că nu e lipsită de posibilitatea de a fi cuprinsă de cea mai frumoasă stare sufletească: iubirea, dragostea. Daţi-mi voie să rămân Om, daţi-mi voie să rămân Bărbat!

Amicii mei mă privesc în tăcere. Au şi de ce! Nu mai au cuvinte! Sau mai au, dar nu pentru o astfel de situaţie. Ariana mă priveşte în ochi şi dă sentinţa:

— Eşti incredibil! Chiar dacă ştiu că multe femei te vor călca în picioare, îţi doresc din tot sufletul să ai parte de aceea care te merită! Mare norocoasă va fi individa!

— Bravo! Dă-i apă la moară! Iar o să şi-o ia în cap şi, când l-a trosni una, nici SMURD-ul n-o să mai poată să-l reanimeze! intervine Mircea ca pentru un necesar echilibru de păreri.

— La plajă, fraţilor, că n-am venit la mare pentru discuţii filosofico-existenţiale! schimbă Ariana, în mod brutal, dar inspirat, subiectul.

Ne punem în mişcare, leneş, ce-i drept, dar ne mişcăm. Înhăţăm prosoapele de plajă şi ieşim în holul destul de circulat al etajului la care ne aflăm. Din mers, Mircea mă întreabă la modul cel mai serios:

— Ce crezi, va ninge astăzi?

Îi răspund la fel de serios.

— În Himalaya? Cu siguranţă!

5.

Ultima seară din concediul meu incredibil de scurt stă să înceapă. Sincer, nu-mi vine să cred cât de repede au trecut ultimele patru zile. Însă, când aceste zile ţi le petreci lângă o făptură nemaipomenită, aşa cum este Alina, totul poate fi explicat. Chiar şi imposibilul! Şi la urma urmei, oare există acest imposibil? O fi existând, dar, după cum bine zicea Paul Cernescu, un cunoscut scriitor contemporan, există numai pentru leneşi, inculţi, fricoşi, conformişti şi pentru cei lipsiţi de credinţă în Dumnezeul

Oamenilor şi în propriile forţe.

Până şi mării îi pare rău că mâine o voi părăsi. De unde am tras concluzia aceasta? Păi, altfel cum aş putea să explic starea ei de agitare continuă, din această seară. De Cer ce să mai vorbim! Şi-a adunat toţi norii din dotare şi stă să plângă! Mare sentimental şi ăsta! De ce m-a pus la suflet? Ştia foarte bine că nu voi rămâne o veşnicie pe aceste meleaguri! Asta mai îmi lipsea acum! Să trebuiască să împac Cerul şi marea cu gândul că îi părăsesc.

Alina mă ţine de mână mai strâns ca niciodată. Se pare că nici ea nu e prea de acord cu plecarea mea. Nici mie nu-mi face mare plăcere să mă reîntorc în redacţie, dar n-am încotro! Ordinul redactorului-şef a sunat cât se poate de clar: „Pe 14, dimineaţa, la 7 fix, eşti la mine în birou! Să nu te prind că mă suni de pe litoral să-mi spui că îţi prelungeşti concediul! Avem foarte mult de lucru! Ştii şi tu ce greu e să ţii în viaţă un ziar local, nealiniat politic, mai ales când unul dintre cei pentru care se cumpără ziarul eşti chiar tu!” Şi are dreptate şefu’! Are perfectă dreptate! La câte beţe în roţi ni s-au pus până acum, mă mir că mai existăm!

— La ce meditezi? îmi întrerupe şirul gândurilor minunea blondă cu ochi verzi, din dreapta mea.

— Fleacuri gazetăreşti! o mint eu frumos, spre a nu-i mai încărca memoria şi cu problemele mele. Are ea, şi aşa, destule pe cap.

— Că tot am ajuns la gazetărie! se opreşte Alina asupra subiectului. Eu ţi-am spus multe despre meseria mea. Tu însă, despre a ta, nimic! Cum vine asta? Ia, narează tu ceva îngeraşului tău!

Sunt de acord cu ultima parte. Într-adevăr, ea e îngeraşul meu! Cu prima parte însă, nu prea achiesez. Dar n-am încotro şi încep să deapăn o poveste care nu începe cu clasicul „A fost odată…”

— Ce să-ţi zic, Alina dragă? E mult de muncă, mult de umblat după subiecte cât se poate de interesante şi care să nu se încadreze în tiparele ziarelor concurente. În plus, nu publicăm articole inutile de genul „Cu ce pastă de dinţi se

spală cutărică vedetă” sau „Cât de lungă o are Xulescu”, ştiri obişnuite în fiţuicile ce se publică pe la noi, prin ţară. Noi încercăm să facem presă, să nu ne pară rău că am tipărit un anumit material. Sunt atâtea lucruri folositoare pe care poporul român trebuie să le cunoască, dar aceste informaţii nu au loc în paginile maculaturii de tarabă din cauza dezinformărilor ce trebuie publicate, pe motiv că a cui e ziarul spune ce intră şi ce nu intră, şi din cauza pseudoformatorilor de opinie, ale căror editoriale sunt, cu câteva excepţii, aberaţii sau pupături în fundurile căcăcioase ale unor efemeri lideri naţionali sau internaţionali. **Va trece însă şi vremea aceasta!** Te asigur că vei prinde ziua în care, în România, se va face presă în adevăratul sens al cuvântului. Până atunci, mai rabdă! By the way, după cum bine spune englezul, ceea ce mi-ai povestit tu, despre ultima voastră descoperire de la Institut, poate fi un subiect de primă pagină. Dacă eşti de acord, voi reveni, cât de curând, să fac un reportaj pe tema aceasta! Să văd ce zice şi Laurenţiu Ardelean, redactorul-şef de la noi!

— Ar fi colosal dacă ai reuşi să vii şi să scrii despre „nemurire”, aşa cum îi spunem noi, cei de la Institut, descoperirii!

— Fac tot posibilul! Voi face, pentru tine, chiar imposibilul!

— Hai, măi şmechere! Nu încerca să-mi faci ochi dulci, că nu ţine cu mine! mă tachinează Alina, zâmbind fermecător.

În loc de răspuns o „atac” cu un sărut. Nu se împotriveşte. Mi se lasă în braţe şi îmi răspunde la sărut. Dinspre plajă, se aude un ropot de aplauze. Ne îndreptăm miraţi privirile spre sursa bătăilor din palme. La 15 metri de noi e grupul Chipeşului. Zâmbesc cu toţii, semn că sunt bucuroşi să ne vadă împreună. Le răspundem la aplauze cu încă un sărut.

— Poftiţi pe la noi! ne îndeamnă Bogdan şi Maria, în cor.

— Nu, mulţumim! Avem o plimbare de făcut!

răspunde Maria, sigură că ceea ce zice e şi ceea ce îşi doreşte.

— Ooo! exclamă grupul.

— Domnişoara e foarte hotărâtă să obţină „ceva anume” în seara asta! replică Bogdan, în mod deplasat.

— Maria, educă-ţi măgaru’! contraatacă Alina, deranjată de remarca Chipeşului.

Hohote de râs izbucnesc în grupul folkist, iar Maria îşi ceartă, mai mult de formă, iubitul. Noi lăsăm în urmă grupul, care continuă să se amuze de replica Alinei. Tăcuţi, păşim încet, spre o destinaţie necunoscută. Ce contează însă destinaţia, când ai lângă tine o asemenea făptură.

Mă plouă din creştet în tălpi cu iluzii.
Mă-neacă o vorbă de-a ta, chiar un zâmbet.
Sub tălpi ai doar vise de-a mele… Iar unii
Îşi ţin a lor inimă la tine!… Sub umblet.

Mă scutur ca după un vis urât. „De unde naiba mi-au răsărit în gând aceste versuri? Şi pentru ce sunt aşa de pesimiste? Doar sunt atât de fericit! Cât sunt cu Ea nu se poate întâmpla nimic!” Gândurile negre se risipesc când întâlnesc privirea Alinei. Într-adevăr! Cât timp sunt cu Ea nu se poate întâmpla nimic rău, nimic absurd!

Constat că am ajuns în locuri nemaiumblate. Chiar dacă plaja e frumoasă, nu vezi ţipenie de om. Ne-or fi urmărind de prin boscheţi, mai ştii! Alina se opreşte şi se aşază pe nisip, aproape de ţărm. Îi urmez exemplul în mod tăcut. Stăm şi privim marea, ce este la fel de agitată ca în urmă cu o oră. Stă să plouă, constat eu, imperturbabil. Ei, şi? Mare brânză (de burduf)! O ploaie bună nu strică nimănui!

— Cât de des îţi este dat să te îndrăgosteşti?

Mă uit la Alina să fiu sigur că ea a rostit cuvintele şi că nu a fost un alt gând rebel de-al meu. Mă priveşte cât se poate de serios, aşteptând un răspuns. O privesc încurcat. Nu mă aşteptam la o astfel de întrebare.

— Dacă toate femeile ar fi ca tine, m-aş îndrăgosti în

fiecare zi! Şi le-aş iubi pe toate, la fel de mult!

Nu mă lasă să îmi termin răspunsul. Se repede asupra intelectului meu cu o altă întrebare, la fel de serioasă:

— Crezi că fiecare dintre noi are şanse să-şi găsească, în viaţa aceasta, jumătatea?

— Sunt cât se poate de sigur! răspund eu, de data aceasta mult mai prompt. Totul ţine de atitudinea fiecăruia! De exemplu, am un amic pentru care nicio fată sau femeie nu poate fi o eventuală poveste de iubire. Pentru el totul se petrece după regula: „Toate sunt o apă şi-un pământ!” Recent, am aflat şi de ce are atitudinea asta! Pe la 16 – 17 ani, când încă mai credea în ceea ce eu cred şi acum, în iubire, în jumătatea pe care o vei găsi, cu condiţia să o şi cauţi, a avut o mare decepţie în dragoste. Sufletul său, şi-a creat un sistem anti-decepţie, sugerându-i să ia, faţă de restul fetelor, atitudinea pe care o are în prezent. Păi, dacă eu aş fi procedat la fel, la câte şuturi în fund am muşcat de la diverse „Ilene Cosânzene”, îmi găseai numele în dicţionar, în dreptul cuvântului „misogin”!

De data aceasta mă lasă să-mi termin expunerea. Când se convinge că am încheiat, mă surprinde cu un răspuns la propria-i întrebare:

— Cu părere de rău îţi spun că atitudinea amicului tău mă caracterizează şi pe mine. Nici eu nu cred în povestea cu jumătatea fiecăruia, cu partea fiecăruia de Cer!

O spune cu atâta convingere încât, dacă aş fi fată, mi-ar da lacrimile, de ciudă că cineva ca ea este atât de convinsă asupra acestui subiect. În plus, răspunsul ei mă lasă mască, nevenindu-mi să cred că, într-adevăr, e cât se poate de convinsă de ceea ce zice. Fără nicio vorbă în plus, se ridică de lângă mine şi face câţiva paşi, până ajunge lângă valurile care, spărgându-se de ţărm, îi ating tălpile picioarelor. Apoi, se întoarce spre mine şi încet, fără grabă, începe să îşi descheie nasturii rochiei. Mai uimit de atâta nici că pot fi! Totuşi, când îşi încheie numărul de

striptease, făcut pe muzica valurilor, şi îmi oferă privirii un nud dintre cele mai năucitoare, constat că pot să fiu cu mult mai uimit decât am fost în urmă cu câteva minute. Involuntar parcă, mă ridic în picioare şi, plutind de-a dreptul, mă apropii de Ea. Acordurile melodiei din seara în care am întâlnit-o le aud, cât se poate de clar, în urechi:

Să-mi dai cu-n sărut Infinitul din tine.
S-ajungem scântei de iubire celestă…

Îi prind buzele într-un sărut ce mi se pare veşnic. O sărut cu atâta foc încât, după ce îi eliberez gura, din buza inferioară i se scurge un firicel de sânge. Nu-i nimic! Să simtă că o iubesc! îi las cele două buze fermecătoare în pace, fiindcă mă tentează mult mai mult să o sărut pe gât, pe cei doi umeri frumoşi, apoi, coborând încet, pe sânii nebun de irezistibili…

Altar de dorinţe e trupul tău verde
Şi buzele-mi freamătă pe el, când tresare…

Îmi vine să-i sărut şi tălpile picioarelor, dar sunt prea plin de dorinţă pentru a mai avea răbdare să cobor până într-acolo. Ajuns în genunchi în faţa Ei, mă ridic în picioare şi o prind în braţe. Îşi încolăceşte picioarele în jurul mijlocului meu. Nu mai zăbovesc mult şi o pornesc hotărât spre mare, să mă arunc cu Ea în valuri, să nu mai ştim de noi, să facem dragoste până în zori…

Nebuni de iubire, crescutu-ne-au aripi
Şi-un zbor dulce-albastru cuprindă-ne-ndată.
Când toate sunt roz, sunt roz chiar şi caii
Ce dulce nechează a visare şi-a viaţă.

„De ce nu e Ea partea mea de Cer?” E ultimul meu gând înainte de extaz…

6.

Redacţia mă primeşte cu un murmur care, pentru necunoscători, n-ar avea nicio semnificaţie. Eu ştiu însă, opinia lor! „Ete la ăsta! Noi ne spetim aici de numa-numa şi el îşi permite un concediu de şapte zile la mare!” Cam asta ar vrea să spună colegii mei de suferinţă. Nu-i iau însă, în seamă! Au tot dreptul să murmure ce le pofteşte inimioara şi, la fel ca mine, au dreptul la un concediu. Ce să fac, însă! Nu sunt eu cel care decide acest lucru! Iar şefu’ a decretat că nimeni nu pleacă niciunde, până în septembrie, când va fi mai puţin de lucru, fiindcă nu va mai fi atât de alergat după un subiect bun. Singura excepţie de la regulă este primită „călduros”, după cum bine observaţi!

— Hai noroc, chiulangiule! mă ia în primire redactorul-şef. Bine ai venit printre oamenii adevăraţi, cei ce muncesc de dimineaţa până seara ca tu să te poţi bucura, în linişte, de concediu! Sper că nu te-ai dedulcit la bine! Află că suntem în pană de subiecte periculoase şi e nevoie mare de tine! Ai picat la ţanc!

Nu-i dau răgaz să-mi traseze sarcini. Atac direct ceea ce mă interesează. În linii mari, îi expun subiectul articolului găsit la mare. Strâmbă puţin din nas, însă îi e greu să nu recunoască că este vorba chiar de o bombă editorială. Găseşte, totuşi, ceva de comentat:

— Mă, băiatule! Ia zii tu sincer de ce vrei să te întorci acolo! Chiar e de vină subiectul acesta excelent sau ţi-e dor de mândra asta care ţi-a promis că îţi facilitează intrarea în Institut? N-ai avut parte de ea pe litoral şi acum crezi că, dacă te întorci, va sări la tine-n… pat?

Trec peste modul îndoielnic de abordare a problemei al şefului meu şi îi răspund cât se poate de serios:

— Laure! Mă cunoşti de atâta timp! Ştii cât ţin la revista asta! Crezi că aş risca-o pentru o fufă? plusez eu, ca un măgar, făcând din Alina – fufă, numai pentru a putea pleca înapoi la ea. Mă consolez cu gândul că se va bucura enorm de mult să mă vadă şi trec peste jignirea indirectă pe care i-am adus-o. Ca urmare a ultimului argument, se

lasă înduplecat.

— Bine! Şterge-o! Nu zăboveşti mai mult de o zi! Valea, până nu mă răzgândesc şi te trimit la căutat subiecte de să-ţi iasă pe nas!

Nu aştept un al treilea îndemn. Ies val-vârtej din birou. În dreptul liftului, fac cale-ntoarsă. Scot din buzunar agenda şi formez numărul lăsat de Alina. Îmi răspunde o voce de bărbat.

— Bună-ziua! Mihai Deac la telefon! Aş dori, dacă se poate, să vorbesc cu Alina Bărbulescu!

— Îmi pare rău! Este ieşită în pauza de masă! Pot să-i transmit vreun mesaj?

Ezit puţin între a o suna mai târziu şi a-i lăsa mesajul referitor la sosirea mea. În cele din urmă mă hotărăsc, cu gândul că, mai târziu, s-ar putea să n-o găsesc sau să uit să o sun:

— Transmiteţi-i că am căutat-o şi că mâine, la nouă dimineaţa, ajung în Constanţa! Spuneţi-i că vin pentru reportaj!

— Am să-i transmit. La revedere!

Închide înainte să reuşesc să-l salut. În drum spre lift observ că anumite perechi de ochi mă privesc încruntaţi. Ba chiar îl aud pe unul mormăind:

— Iar pleacă ăsta în concediu?

Nu răspund la provocare. Îl privesc, doar şi îi zâmbesc, pentru a înţelege că l-am auzit. Apoi, îi salut pe toţi şi le urez spor la muncă. Uşile liftului se închid înainte de a afla dacă colegii mei de redacţie simt acelaşi lucru pentru mine. Am o vagă bănuială că nu.

7.

Marea mă primeşte cât se poate de prietenoasă. E calmă şi caldă, dovadă că s-a împăcat cu gândul că nu pot să fiu cu ea mai mult de şapte zile pe an. În schimb, precis e surprinsă să mă revadă atât de repede.

Sunt de o oră în Constanţa. Am venit îmbrăcat cât se poate de lejer şi n-am uitat să-mi iau slipul cu mine. Înainte

de a trece pe la Institut, mi-am planificat o escală în braţele amantei mele: marea. Mă dezmiardă, ca niciodată, cu o apă cât se poate de plăcută. În plus, după o călătorie atât de lungă, de la Cluj la Constanţa, în jalnicele compartimente CFR, o astfel de desfătare e ceva mult mai de dorit decât o noapte cu miss Univers.

După o jumătate de oră de bălăceală grozavă, catadicsesc să îmi părăsesc amanta. Nu însă, înainte de a-i promite că ne vom revedea mai repede decât se aşteaptă ea. Sunt aproape sigur de acest lucru, având în vedere că e posibil să fiu „nevoit”, măcar o dată la trei săptămâni, să vin să-mi văd mândra, pe Alina. Cu acest ultim gând înfipt în creier, pornesc spre locul de muncă al minunii blonde cu ochi verzi. Nici nu îmi ia mult timp să ajung la destinaţie. La poarta Institutului mă prezint şi fac cunoscut scopul vizitei mele. Apoi, cer indicaţii asupra locului precis în care aş putea-o găsi pe domnişoara Alina Bărbulescu. Portarul mă îndrumă şi, înainte de a mă urni din loc, mă întreabă dacă să-mi facă anunţată venirea. Cu gândul să-i fac o semisurpriză, îl rog să nu-i facă cunoscut Alinei acest amănunt. Pornesc sprinten spre cabinetul ei. Urcând scările spre etajul doi, îmi şi închipui cum va reacţiona prinţesa la vederea mea: îmi va sări în braţe şi mă va săruta de îmi va lua aerul.

Coridorul ce duce la camera 234, locul în care portarul îmi spusese că o voi găsi, e prost luminat. De-abia găsesc uşa, deasupra căreia nu e trecut numărul, dar pe care este o listă cu vreo cinci nume, printre care şi unul deosebit de important pentru mine: ***Alina Bărbulescu – cercetător ştiinţific***. Mă uit la ceas şi constat că este aproape ora amiezii. Un mic fior mă încearcă, gândind că, poate, e în pauza de masă şi că voi avea de aşteptat destul de mult până la reîntoarcerea ei. Renunţ la gând şi, ca un prost-crescut, intru fără să bat la uşă.

— Băiatu’! Ai de gând să îţi faci, cât de curând, o programare la un medic estetician? E primul lucru pe care-l rostesc când, intrat în biroul Alinei, văd un individ sărutând-o.

Alina se desprinde din braţele respectivului, dar nu în modul în care ar face-o iubita prinsă de către iubitul ei în braţele amantului. E mai mult stingherită decât speriată de apariţia mea neanunţată. Chiar mă întreabă:

— Tu nu ştii să baţi la uşă?

Rămân tâmp. Dar, nu-i dau ocazia să-şi dea seama, aşa că mă încrunt şi aştept o lămurire asupra situaţiei. Totuşi, nu am parte decât de o tăcere supărătoare. Îmi schimb punctul de greutate al privirii, aruncându-mi ochii spre insul care a făcut greşeala să-mi sărute iubita şi, mai mult, a riscat o prindere în flagrant. Cântăresc argumentele ***pro*** şi ***contra*** în ceea ce priveşte utilitatea aplicării unei corecţii individului. Renunţ la gând şi cer explicaţiile de rigoare:

— Alina! Îmi poţi explica şi mie ce se întâmplă aici?

În loc de răspuns, Alina face prezentările.

— Darius! El e Mihai Deac, ziaristul de care ţi-am vorbit. Mihai! El este Darius Negrea. Logodnicul meu!

„Trosc!” Asta a fost geanta mea de voiaj. Am scăpat-o din mână. Nu mă aplec să o ridic, fiindcă sunt sigur că nu aş mai putea reveni la poziţia bipedă pe care, în mod miraculos, încă o mai am şi acum, după vorbele Alinei. Pentru un moment, am impresia, la fel ca cititorii acestor rânduri, că am nimerit într-o telenovelă sud-americană de prost-gust. Privesc în jur, încercând să găsesc telecomanda cu care aş putea comuta pe un program cu vreo emisiune mai realistă decât situaţia în care mă găsesc eu, acum.

— Vă las să faceţi reportajul! anunţă Darius, se pare, nederanjat de primele mele cuvinte şi se strecoară afară din încăpere, nu înainte de a o săruta din nou pe Alina.

O privesc pe Alina care îşi trage un scaun la masă, uitându-se la mine de parcă ar trebui să consider că nimic nu s-a întâmplat şi să mă apuc de reportaj.

— Mă scuzaţi, domnişoară! Am greşit timpul, locul şi persoana! S-aveţi o viaţă cât se poate de frumoasă! îmi închei eu singurele trei propoziţii pe care puteam să i le mai spun. Apoi, fac stânga-mprejur şi ies, tot ca un prost-crescut, fără să închid uşa în urma mea.

După un timp, aud pe cineva fugind în urma mea şi strigându-mă pe nume. Mă opresc şi mă întorc. În două secunde, Alina e lângă mine. Dă să spună ceva, dar nu o las.

— Orice cuvinte sunt de prisos, domnişoară! Pentru mine Alina, la timpul prezent, nu există. A existat odată o minune cu ochi verzi, pe care am crezut-o partea mea de Cer! M-am înşelat amarnic! Greşelile ni le plătim singuri! Fiecare greşeală după cât e de mare! Dumneavoastră nu sunteţi Alina Bărbulescu, ci doar o copie nereuşită a ei. Îmi pare rău că v-am deranjat! Nu se va mai repeta! O zi bună!

Plec fără să privesc în urmă. Simt însă, că nu mă urmează, nu insistă să îmi vorbească. Stă acolo, pironită locului. Poate chiar plânge. Sau poate nu! Cui îi pasă? Pe individa respectivă nu dau nici măcar doi bani!

Mă plouă din creştet în tălpi cu iluzii.
Mă-neacă o vorbă de-a ta, chiar un zâmbet.
Sub tălpi ai doar vise de-a mele… Iar unii
Îşi ţin a lor inimă la tine!… Sub umblet.

Acum înţeleg de unde veneau gândurile acestea negre. „Îngerul” meu veghetor, hiperconştiinţa, care mi-a citit viitorul, a ştiut ce va urma şi a încercat să mă avertizeze. N-am luat-o în seamă, fiindcă eram prea prins de verdele ochilor ei. „Altă dată, să caşti ochii, Mălai-Mare!” mă atenţionează amicul meu veghetor.

Plimb străzile Constanţei fără nicio ţintă. Din câte constat, cu urma de raţiune pe care o mai am, merg tot înainte. „Oi ajunge, oare, undeva?” mă întreb, aşa, din lipsă de conversaţie. „La nebuni!” îmi răspunde conştiinţa, de parcă ar vrea să mă atenţioneze că nu-i a bună cu mine. În plus, mă „trage” de urechi, atenţionându-mă că nu mai e mult până îmi pleacă trenul. „Asta ar mai lipsi! Să dorm în gară!” îmi zic, puţin speriat şi, o idee mai înviorat, pornesc în pas de marş forţat spre agenţia de voiaj.

8.

De trei zile colind străzile Clujului fără să trec pe-acasă sau pe la redacţie. În primele două zile, celularul mi-a sunat întruna, dar n-am răspuns. Astăzi, l-am închis, sătul de atâtea apeluri. „Nu ştiu ce are lumea cu mine! N-are voie omu' să-şi cunoască, mai «profund», oraşul natal? Ete la ei, egoiştii! Numa' la ei se gândesc! N-am şi eu voie să intru în toate bombele municipiului nostru drag şi să beau câte un păhărel de vin? Păi de aceea e democraţie, nu? Unii îşi bat joc de popor, conducând după ureche! Eu, mai puţin democrat fiind şi nu la fel de şmecher, am ales să-mi bat joc doar de mine! Că tăntălău mai mare ca mine nu există!"

„... Dă-i apă la moară! Iar o să şi-o ia în cap şi, când l-a trosni una, nici SMURD-ul n-o să mai poată să-l reanimeze!..."

„N-a avut dreptate Mircea! După cum se vede, chiar dacă Alina s-a dovedit a fi o fufă (sau o tufă, că tot aia e), n-am păţit nimic! Starea mea îşi are alte cauze! De exemplu, beau de bucurie că am intrat în NATO. Că de intram în Al-Qaida şi tot acolo era! Tot de o grupare teroristă vorbim, în ambele cazuri! Prima însă, cea în care ne-am integrat noi, are o calitate în plus faţă de cea de-a doua: există, într-adevăr!"

9.

Mă trezesc întins pe un pat, învelit într-un cearşaf alb şi gol-puşcă. „Măi, oi fi ajuns la morgă!" gândesc eu, la o primă analiză a situaţiei. „Da, totuşi, chiar aşa de mult n-am băut, încât să fiu considerat beat-mort". Arunc câte o privire în stânga şi în dreapta mea şi constat, uşurat, că sunt la mine în apartament. Un zgomot abia sesizabil se aude dinspre bucătărie. Dau să mă ridic din pat, dar mă prinde o ameţeală colosală, aşa că renunţ. Încep să fluier a pagubă, doar – doar voi fi auzit de către ocupantul sau ocupanta ilegală a bucătăriei mele. Mi se infirmă supoziţia că fluier a pagubă, fiindcă nici nu trec 20 de secunde şi în

pragul uşii camerei mele îşi face apariţia amica mea brunetă, Ariana. Să te ţii acum mistocăreală:

— A făcut ochi Făt-Frumos, care vomează urât? Era şi cazul! Dar dacă aş fi în locul tău m-aş face mic-mic, cam atâta de mic cât creierul pe care l-ai avut, când ai gândit ceea ce ţi-ai făcut în ultimele zile şi m-aş ascunde în „ispita" ăleia de te-a flendurit în halu' ăsta! Bă, mucea! Nu-ţi spusei să nu mai pui botu' la farmecele tuturor futuristelor de pe litoral? Mare mămăligă te făcu' coana maică-ta, săraca, că e femeie bună şi nu ştie ce romantic incurabil a născut! Singura greşeală a ei a fost că ţi-a dat drumul în lume înainte să te înveţe că nu tot ce zboară sau are păsărică e de mâncare sau de pus la suflet! îşi încheie „dojeneala" amica mea.

Stă o clipă să-mi observe reacţiile. Sincer, îi dau dreptate mai mult de sută la sută. Aşa că tac ca mortu-n păpuşoi. Mă fac mic-mic, după cum m-a sfătuit şi nu zic nici „pâs". Se lămureşte că am băgat la căpşor tot ceea ce mi-a spus şi mă pune în temă cu realitatea ultimelor 5 zile, realitate pe care eu am refuzat să o mai cunosc.

— Vezi că te vrea Laurenţiu la redacţie, mâine, la prima oră, să-i dai explicaţii! Dacă nu te găseam eu prima şi te găsea el, pastramă te făcea şi apoi te dădea la ăia mici, negri şi răi, după cum s-a şi exprimat!

Habar n-am cine-s respectivii, dar nici nu vreau să aflu. E mai bine aşa! Ariana se apropie de pat şi mă fixează cu privirea-i.

— Mă, loază! Decât să-ţi nenoroceşti viaţa, ajungând alcoolic, pentru una ca asta sau ca oricare alta care te va mai faulta în halul ăsta, mai bine te apuci să scrii romane de dragoste, că experienţă în poveşti din acestea siropoase, dar cu final tragic, ai. În felul acesta ai numai de câştigat! Îţi ocroteşti ficatul şi scoţi bani bunicei de pe vânzările de carte! Vezi numa' să nu fie toate scrierile cu final tragic că îţi pierzi clienţii! mai fabulează şi tu, acolo, mai fă-i şi fericiţi, pe final, pe cei doi iubăreţi! Ne-am înţeles?

Dau aprobator din cap, continuând să păstrez

tăcerea.

— Eu plec, că am treabă! Nu toată lumea îşi permite să stea în concediu cât „vrea” muşchii lui! Vezi că ţi-am făcut ceva de mâncare! Bagă la ghiozdan, pune-te pe picioare, că mâine ai de înfruntat un Laurenţiu Ardelean mai negru ca niciodată! Şi nu e negru de la bronz, că n-a fost la mare ca tine! încheie Ariana instructajul. Apoi, porneşte hotărâtă spre ieşire. Înainte de a închide uşa, o strig:

— Ariana!

Se întoarce şi mă priveşte întrebător şi încruntată.

— Îţi mulţumesc! spun eu, cât se poate de sincer.

Vine şi mă sărută pe frunte. Mă priveşte zâmbind şi îmi spune cu voce caldă:

— Treci tu şi peste asta! Când ai timp, sună-mă să ne întâlnim, să-mi povesteşti toată măgăria! OK?

— Aşa am să fac! o asigur eu. Mulţam, încă o dată!

Amica mea se face nevăzută, lăsându-mă singur în liniştea apartamentului meu. Mă ridic din pat, cu greutate, cam după vreo 40 de minute şi îmi stabilesc prima ţintă: bucătăria. Mă roade o foame mai ceva ca pe parlamentarii români!

Când sfârşesc cu înfulecatul constat că sunt tot nud aşa că, ceva mai sprinten, o pornesc către dulapul cu haine. Nu-mi ia mai mult de două minute să mă echipez. Am de gând să fac o scurtă plimbare prin aerul curat al serii ce stă să se instaleze. O plimbare către viitor! Un viitor frumos, cu siguranţă! Înainte să ies pe uşă, privesc spre birou. Pe el, o foaie albă şi un pix stau aşezate, cuminţi, aşteptându-mă. Sunt pregătite de mine, pentru întoarcerea de la Constanţa, când trebuia să trec, în curat, reportajul ce trebuia să-l fac cu ajutorul Alinei. Numele ei îmi creează o încordare involuntară a întregului organism. Dintr-un trecut, parcă nereal, mă urmăreşte o melodie cumplit de tristă:

…Mă laşi acum gol de iubire, de tine.
Al meu suflet nud, cine oare-l va vrea?

Şi lipsa de tine o-mpart doar cu mine.
Nici inima mea nu mă vrea, nu mă ia.

Mormânt de mi-aş face din vise sfărmate.
Potopul de lacrimi, în el, tot s-ar scurge.
Iar eu aş rămâne fără loc de odihnă!
Nici în viaţa de după, fără tine nu-i tihnă…

„Ce a fost, a trecut!” îmi zic, hotărât se uit tot răul ce mi-a ros sufletul. „Avem o viaţă aşa cum ne-o facem! Voi avea grijă, pe viitor, să nu mă îndrăgostesc de cine nu trebuie!” Sunt tentat, din nou, să ies pe uşa apartamentului, să plec în plimbarea mea „spre viitor”. Totuşi, un anumit gând mă face să iau loc la birou, să înhaţ unealta mea de muncă şi să aştern, pe foaia albă din faţa mea, începutul primei mele cărţi, „Din dragoste, scapă cine poate!”:

„Se spune că, în general, cei ce suferă mari decepţii în dragoste ajung ori nişte beţivani notorii, ori ajung să se sinucidă…”

10.

— Domnule Deac, o ultimă întrebare! Cum vă simţiţi acum, după treisprezece ani de la primul roman, în postura de scriitor de succes şi de redactor-şef al celui mai cunoscut săptămânal naţional***: „Glasul Daco-României”***?

— Cum să mă simt? Bucuros că, în mare parte, am realizat în viaţă ceea ce mi-am propus, dar mai ales bucuros că am reuşit să aduc, sub ochii cititorilor din România, un nou stil de a face presă şi de a scrie romane de dragoste.

— Vă mulţumesc! Interviul va fi transmis mâine, de la ora 20: 30.

— Toate cele bune! îi urez eu tânărului reporter, care cu greu îşi face loc spre ieşire, din cauza celor ce m-au înconjurat, dornici să primească un autograf pe ultima mea carte: „Aritmetica sentimentelor”.

— Pe rând prieteni, pe rând! îi domolesc eu.

— Tăticuţule! Vleau îngheţată!

Aceasta e lumina ochilor mei, Carina, fiica mea de 5 ani. Frumoasă şi deşteaptă ca maică-sa, Angela, inteligentă şi modestă ca taică-său, adică subsemnatul.

— Numai puţin, puiule! mai are tata un pic de stat şi apoi îţi iau ce vrei tu! plusez eu, spre a putea să îmi onorez, în linişte, obligaţia morală pe care o am faţă de cititori.

Tot felul de oameni încep să mi se perinde prin faţa ochilor, oameni de diferite vârste şi clase sociale, care mă felicită pentru cele scrise şi îmi urează, pe mai departe, spor la muncă şi inspiraţie. Le mulţumesc la fiecare, pe rând şi sunt nespus de fericit să văd că până şi oamenii din satul natal al mamei îmi citesc cărţile. Un domn mai vorbăreţ zăboveşte în dreptul meu, descriindu-mi, cu lux de amănunte, cum a ajuns el, datorită cărţilor mele, să îşi cunoască actuala soţie şi cât de fericiţi sunt ei, acum, împreună, fiindcă au o fetiţă, cam de vârsta Carinei.

— Să vă trăiască şi să crească frumoasă şi cu suflet bun! îi urez eu, logoreicului meu admirator. Pentru cine să fie dedicaţia? îi adresez întrebarea decisivă, nu fiindcă n-aş vrea să stau la taclale, ci pentru că lumea a început să vocifereze în spatele lui.

— Pentru soţia mea, vă rog!

Zâmbesc şi îmi ridic privirea spre el să văd dacă nu glumeşte. Întâlnesc o mimică a feţei relativ serioasă, aşa că cer lămuriri:

— Înţeleg că pentru soţia dumneavoastră, dar spuneţi-mi numele stimabilei doamne!

— Alina Bărbulescu! răspunde, imperturbabil, insul din faţa mea.

Mă bucur că interlocutorul meu a priceput ce informaţie să-mi furnizeze şi, zâmbind, încep să scriu dedicaţia. După primele două cuvinte mă opresc, fiindcă literele cuvintelor scrise de mine dansează ca nişte nebune în faţa mea. Apoi, cineva cu un prost-gust într-ale farselor începe să învârtă încăperea în care mă aflu. Închid ochii cu

gândul să mă liniştesc şi îi deschid, după vreo jumătate de minut, înlăcrimaţi. Privesc instinctiv spre uşa de la intrarea în librărie şi zăresc o făptură pe care, cu mult timp în urmă, am îngropat-o, undeva foarte adânc, în sufletul meu. Şi ea are ochii în lacrimi. Lacrimi mari, care i se scurg pe obrajii încă frumoşi. O mai privesc doar o secundă, iar apoi, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, continui să scriu dedicaţia***: „Doamnei Alina Bărbulescu, o carte de suflet, cu precizarea că, în dragoste, nimic nu se petrece după regulile matematice, deci nici iertările. Cu urări de bine, Mihai Deac***”. Închei, semnându-mă şi întinzându-i cartea domnului pe care-l am în faţă.

— Vă mulţumesc mult!

— Pentru puţin! mint eu, cât se poate de convingător. Simt un impuls interior de a privi spre locul în care, cu câteva clipe în urmă, stătea, cu ochii în lacrimi, Alina, minunea cu ochi verzi, cauza iniţială a acestei serii de romane de dragoste. Nu ridic însă, privirea! Continui să dau autografe şi să mulţumesc pentru urări celor care mi le fac. Într-un târziu, rămânem în librărie doar eu şi micuţa mea prinţesă, Carina. O iau de mânuţă şi ieşim la aer. Afară, ne aşteaptă Angela. E mai zâmbitoare ca niciodată! O sărut cum n-am mai făcut-o de mult şi o iau şi pe ea de mână.

Te simt venită dintre basme.
Cu ochi frumoşi, ca două astre…

În mod ciudat, îmi amintesc această declaraţie de dragoste pe care am făcut-o unei fete, cândva, demult. Nu mai pot să-mi dau seama însă, cui anume! Da’ pe cine interesează acest aspect neesenţial? Ce contează acum este că două dintre cele mai mari fericiri ale vieţii mele sunt aici, lângă mine, nu în nu ştiu ce trecut, îndepărtat şi trist, pe care nimeni nu se mai sinchiseşte să şi-l amintească. Asta este! **Cine nu respectă şi nu iubeşte, din tot sufletul, persoana pe care o are lângă inimă,**

riscă să sufere o pierdere iremediabilă! Şi pentru acest fapt de viaţă nu sunt eu de vină… Şi nici Dumnezeu… Şi nici ipotetica soartă…

Preţul pentru nemurire

Am realizat acum, la ceas târziu de noapte, că suprema dorinţă a mea este să am tot atâtea vieţi pe câte iubite am avut şi voi mai avea, pentru a le putea iubi pe fiecare în parte aşa cum trebuie: o viaţă întreagă. Mai mult! Mi-aş dori tot atâtea vieţi câte femei frumoase sunt pe lumea aceasta, pentru a le putea iubi pe toate, pe rând, câte o viaţă întreagă. În plus, pentru fiecare dintre ele ar trebui să existe o poveste de dragoste diferită.

Mă veţi întreba, poate, dacă mă voi putea împăca cu nemurirea pe care aş căpăta-o în cazul în care dorinţa mea supremă s-ar împlini. Pot să vă asigur că nu cu nemurirea ar fi greu să mă împac, ci cu gelozia pe care aş stârni-o printre adevăraţii bărbaţi ai acestei lumi, gelozie născută din acea dorinţă supremă a lor, identică cu a mea, dar, pentru ei, neîmplinită.

În plus, ar mai exista un risc. S-ar putea ca prima Doamnă ce ar face parte din eternitatea-mi recent câştigată să fie atât de frumoasă, pentru unii, dar atât de terifianta, pentru alţii, damă de negru. N-aveţi habar cât de posesivă este! Şi cât de eternă…

Punct de vedere

Plouă mărunt şi des. Aşa ploaie n-am mai prins demult; de foarte demult. Chiar îmi pun întrebarea**: „Oare de când n-am mai prins o aşa ploaie?”**. Nu-mi pot răspunde. Sincer, nu ştiu de ce. Numai de două zile mi-am încheiat binemeritatul concediu. Cu toate acestea, cerebelul meu, care se pare că de prea multă odihnă s-a cam lenevit, încă nu lucrează la capacitate maximă. Parcă

ar fi o fabrică neproductivă, în care nimeni nu mai are chef de muncă, chiar dacă şi angajaţii acesteia, la fel ca mine, tocmai s-au întors din concediu. Parcă şi văd, aievea, cam cum stau treburile într-o asemenea fabrică. Toţi muncitorii lucrează fără nicio tragere de inimă. Dacă le priveşti mimica feţelor, te-ncearcă şi pe tine o lene îngrozitoare, din care cu greu te mai scoate cineva. Le este atât de silă şi atât de lene, încât nici nu se mai obosesc să poarte vreun dialog. Nici nu ştiu dacă se cunosc între ei, chiar dacă lucrează în acelaşi loc de cel puţin 12 ani. Cred că nici nu-i interesează aspectul acesta. Din când în când, la intervale precise, de parcă ar avea o normă de îndeplinit, mai trece pe lângă ei şeful de secţie. Le priveşte munca pe care o fac, cu luare-aminte, şi, iritat de sila generală, care, parcă, îl cuprinde şi pe el încet-încet, le strigă, cu o voce atât de puternică, încât ai impresia că vrea să se facă auzit în întreaga fabrică**: „Haideţi, băi fraţilor! Băgaţi viteză! Altfel şi luna asta ieşim în pierdere! Ce mama dracului?! Dormiţi în papuci? Ştiţi ce datorii am avut pe primul trimestru, anu' ăsta?”** Întrebarea se dovedeşte a fi una retorică, fiindcă nimeni nu se sinchiseşte să-şi dea cu părerea despre deficitul bugetar trimestrial al fabricii. În schimb, se găseşte cineva care să mormăie ceva neinteligibil în urma lui, ilustrând faptul că pe toţi îi cam doare în doamnele coate de pierderea financiară. **„Oricum, salariile noastre tot de mizerie sunt, şi dacă avem profit, şi dacă nu!”** spune un altul mai curajos, privindu-şi, cu subînţeles, colegii de muncă. La o asemenea eficienţă cerebrală, ca cea a fabricii sus-amintite, nici nu mă mir că nu-mi mai amintesc de când n-am mai prins o asemenea ploaie. În orice caz, plouă foarte mărunt. Şi foarte des! Al naibii de des! Ştiţi cât de des se cerne făina prin sită? Cam în felul acela plouă. Chiar mai des! Şi mărunt. Foarte mărunt! Parcă ar ploua cu boabe de mac. Aşa de mărunt plouă!

Încerc pe cât posibil să ocolesc bălţile de pe trotuar. Ce folos! mai trece, din când în când, câte un „dăştept”, la volanul câte unui bolid, iar la viteza pe care o are e

imposibil să mă feresc de un duş zdravăn. Ca întotdeauna, în momentul în care una dintre maşinile, care străbat oraşul câte e ziulica de lungă, trece pe lângă mine, eu mă aflu exact în dreptul celei mai mari bălţi de pe o rază de câţiva kilometri, iar conţinutul acesteia poposeşte pe hainele mele, prin bunăvoinţa conducătorului respectivului vehicul. Înjur în toate limbile cunoscute, începând, evident, cu cea maternă. După ce îmi închei „recitalul”, aflu că unii îl agreează. Altfel, nu-mi explic cum de in scurt timp, o altă maşină străină, de data aceasta un Mercedes, îmi aplică tratamentul de acum câteva minute. Dau să răspund bisului cerut, dar nu reuşesc să-mi amintesc limba paternă. Chiar aşa! Care-mi este limba paternă? Constat cu stupoare că am cunoştinţă doar de cea maternă. Măi, să fie! Din câte îmi amintesc eu, am şi un tată. Păi, atunci, de ce ştiu numai limba maternă? Şi cum se face că în tot aceşti ani am reuşit să mă înţeleg cu tatăl meu, fără măcar să-i cunosc limba? Telepatic nu am comunicat, în mod sigur. Sunt sigur de asta fiindcă îi cunosc vocea. Ştiu că, în general, discuţiile mele cu el erau formate din sunete articulate. Ştiu că de multe ori îmi spunea glume şi râdeam. E clar că îi cunosc graiul, dar nu-mi mai amintesc ce limbă vorbeşte. Se poate ca şi el să vorbească tot limba maternă. Altfel nu-mi explic cum de mă pot înţelege cu el. Dar de unde să cunoască el limba maternă, din moment ce avem mame diferite? Hmm… Singura posibilitate e ca toate mamele din lume să vorbească aceeaşi limbă. Nu există altă variantă! Numai aşa putea tatăl meu să cunoască limba mea maternă şi să putem dialoga în toţi aceşti ani… Simt că mă încearcă un sentiment de uşurare şi de fericire, acum, când am descoperit acest lucru. Închipuiţi-vă ce copil aş fi fost eu, dacă n-aş fi ştiut limba tatălui meu. Într-un astfel de caz m-aş fi putut considera orfan de tată, fiindcă lipsa de comunicare dintre noi doi asta ar fi însemnat. Aşa, având noroc că toate mamele vorbesc aceeaşi limbă, am fost un copil normal, şi cu mamă, dar şi cu tată. Acum sunt un om normal; şi cu mamă, şi cu tată.

Sau, poate, nu sunt un om normal. Cum să fiu un om normal din moment ce nu pot să-mi amintesc de când n-a mai fost o ploaie aşa de măruntă şi aşa deasă. Nu pot să-mi amintesc şi nici nu pot să-mi explic cum poate să plouă aşa de mărunt. Încă nici nu e o mare problemă că plouă mărunt. Problema e cum se poate să plouă aşa de des? O fi ceva experiment nou al celor care se tot joacă cu vremea? Mă înfurie gândul că unii se consideră „zei”, făcând experimente pe bieţii oameni simpli, vrând să vadă dacă una dintre sutele de arme meteorologice, pe care le produc anual, funcţionează sau nu. Mari şmecheri şi „zeii” ăştia! Adică, oficial, semnează tratate internaţionale prin care condamnă folosirea sau producerea unor asemenea arme însă, neoficial, îşi continuă joaca stupidă. Nu le-ar fi ruşine! Parcă sunt nişte copii cretini! Ştiţi de care? De aceea care, după ce se străduiesc din răsputeri să aplaude, fiindu-le promis ca premiu o îngheţată la cornet, dacă reuşesc „dificilul” gest, îşi implântă îngheţata în frunte, în loc s-o mănânce. Cam atâta îi duce mintea şi pe cei care au dat ploaia asta, care, sincer, începe să mă calce pe toţi nervii. Pe toţi nervii pe care-i mai am. Sunt sigur că mulţi s-au înecat de la atâta ploaie, fiindcă am uitat să-mi iau cu mine umbrela (când am plecat de acasă era Soare şi Cer senin – asta e o nouă dovadă că e o ploaie provocată) şi nici haină cu glugă, pentru o asemenea vreme nenorocită, nu am. Unii nervi au murit, poate, de ciudă că nu îşi mai amintesc de când n-a mai plouat aşa de mărunt şi aşa de des.

Văd un om alergând pe stradă. Nu-l interesează că se stropeşte din cap până în picioare. Aleargă ca un nebun. Poate chiar e nebun, mai ştii? Ceea ce urmează îmi confirmă ultimul gând. Omul aleargă în direcţia mea. Se opreşte în dreptul meu. E ud leoarcă. Nu cred să existe ceva uscat pe el. Din punctul acesta de vedere ne asemănăm. Nici eu nu sunt mai puţin ud ca el. Chiar şi costumaţia mă face să-i dau dreptate primei mele impresii: într-adevăr, e ţăcănit, săracu’! E îmbrăcat într-un tricou destul de vechi iar pantalonii scurţi, de un roşu ţipător,

sunt prinşi cu nişte bretele. În picioare are pantofi de gală. Aproape că mă pufneşte râsul, fiindcă şosetele nu-i sunt asortate: una e neagră, alta e verde. În orice caz, un aşa „look”, mai rar! După ce îşi trage sufletul, mă întreabă, fixându-şi ochii pe cerul plumburiu**: „Nu vă supăraţi! Nu ştiţi de când n-a mai plouat aşa de mărunt şi aşa de des?”** Apoi mă priveşte în ochi, ca şi cum ar aştepta un răspuns cât mai rapid. Uimirea ce mă cuprinde îmi blochează centrul vorbirii, aşa că nu pot să articulez decât doi „a” şi un „î”. Se încruntă şi mă priveşte acuzator. Parcă ar spune**: „Ştii tu ceva, dar eşti un mare măgar şi nu vrei să-mi spui ce ştii! Nu-i nimic! Într-un final, tot voi găsi răspunsul!”** Apoi mă pierde din raza sa de acţiune şi, ca şi cum ar fi zărit pe cineva cunoscut, porneşte în fugă mai departe. Din nou, fără să bage în seamă faptul că tot la doi paşi calcă într-o baltă. Mă întorc nedumerit şi-l privesc cum se îndepărtează. Se opreşte la vreo treizeci de metri în spatele meu, lângă un trecător şi îl întreabă ceva. Zăboveşte şi în dreptul acestuia cam la fel de puţin ca şi în cazul meu şi porneşte în fugă mai departe. Trecătorului acostat i se poate citi pe faţă mirarea şi nedumerirea. **„Precis l-a întrebat acelaşi lucru ca şi pe mine!”**, decretez eu şi îmi continui drumul spre casă.

La două sute de metri de blocul unde m-am mutat nu cu mult timp în urmă, e un chioşc de ziare. Mă opresc în dreptului lui şi cer **„Vocea Ţării”**, cel mai citit şi mai bine informat ziar. Îi plătesc vânzătorului contravaloarea acestuia şi pornesc spre casă. După doi paşi, mă opresc ţintuit locului. Pe prima pagină a ziarului stă scris, mare, cu litere boldate**: „Dilema secolului! Nimeni nu îşi mai aminteşte de când nu a mai plouat aşa de mărunt şi aşa de des!”** Detaliile din pagina a doua sunt şi mai şocante. Sunt prezentate interviurile luate unor oameni foarte în vârstă, care nu-şi mai amintesc nici în ruptul capului de o asemenea ploaie. Arhivele Naţionale îşi recunosc inutilitatea în ceea ce priveşte această problemă, nedeţinând niciun fel de informaţie de acest gen. În plus, specialiştii declară că nici ei nu au reuşit să stabilească

data ultimei ploi de acest fel. Toţi sunt de părere că asistăm la o premieră naţională şi, poate, chiar mondială. Mă urnesc cu greu din loc. Sunt de-a dreptul bulversat. O pornesc mai repede spre casă. Fac paşii din ce în ce mai mari. Vreau să ajung cât mai iute în apartamentul meu. Ceva nu e în regulă. Foarte ne în regulă! Prin fereastra deschisă a unui apartament, răzbat sunetele stridente ale unui post de radio. E un post local. Tocmai sunt prezentate ştirile orei. Îmi încord auzul pentru a desluşi noile ştiri. **„Preşedintele Ţării a cerut experţilor să stabilească, cu orice efort, data la care a mai avut loc o aşa de măruntă şi o aşa de deasă ploaie…”** transmite un reporter special, din capitala Ţării.

Intru val-vârtej în scara blocului, urc în grabă cele cinci etaje, până la apartamentul meu şi deschid în mare grabă uşa. O trântesc cu putere şi apoi răsucesc yala de două ori. Mă lipesc cu spatele de ea ca şi cum aş vrea ca un anumit urmăritor, unul foarte periculos, să nu-mi intre în casă. Respir sacadat. Rămân locului să-mi trag sufletul. Din camera de zi apare Angela.

— Ce-i cu tine, Mihai? Eşti ud leoarcă! Parcă acum ai ieşit de sub duş! Ai făcut cumva jogging?

Îmi privesc soţia năucit. Îmi vine să-i fac semnul acela, cu mâna la tâmplă, semn ce se face unui om considerat nebun. Mă abţin şi o întreb cât se poate de calm, cu apa şiroindu-mi pe faţă:

— Tu nu vezi cum plouă afară?

E rândul ei să mă privească năucită. Pentru câteva secunde stă pironită locului. Apoi face patru paşi şi ajunge în dreptul meu. Îmi indică fereastra de la bucătărie. Îmi întorc fulgerător privirea într-acolo. Razele puternice ale Soarelui pătrund fără niciun pic de jenă pe fereastră, de parcă nu acum două minute, când am intrat în scara blocului, ploua foarte mărunt şi foarte des. Dau fuga la geam şi îl deschid atât de repede, încât e gata să zboare din ţâţâni. Afară e un Soare insuportabil. Hmm! Asta îmi aminteşte de o poantă din studenţie. Cică, într-o zi cu un Soare dogoritor, cam ca cel de acum, în jurul prânzului,

când forfota e mare în campusurile studenţeşti, doi indivizi stăteau la geam, în două cămine situate faţă în faţă strigându-şi, din când în când, se pare, plictisiţi de viaţă sau puşi pe glume. **„Mai plouă, băi?”** zicea primul, privind serios către celălalt. **„Mai plouă, măi, mai plouă, nu vezi?!”** replica cel de-al doilea, spre hazul trecătorilor moleşiţi de căldura exagerată.

Îmi vine şi mie să râd şi chiar aş râde sănătos dacă nu aş fi aşa de stupefiat de cele întâmplate. Nu pot să realizez cum e posibil ca afară să fie pe puţin 35 de grade, un Soare năucitor, un asfalt care frige mai ceva ca o plită încinsă, iar eu, care de mai puţin de cinci minute am ajuns acasă, să fiu ud până la piele. Într-adevăr, e mare dilema! Mă duc în dreptul oglinzii şi mă privesc din cap până în picioare. Dacă m-aţi vedea, aţi putea jura că tocmai am scăpat dintre stropii nemiloşi ai unei ploi torenţiale. Observ că mai am încă în mână ziarul cumpărat. E şi acesta ud de-a binelea. Dar nu distrus! Sunt tare curios ce titlu e pe prima pagină. Înainte să apuc să-l deschid, o aud pe Angela, care între timp se pornise spre camera de unde ieşise la venirea mea, strigându-mi:

— Vezi că te-a căutat la telefon Laurenţiu! Era foarte agitat! A zis să-l suni imediat ce ajungi acasă! Neapărat!!! Mi-a spus că e ceva foarte important! Mi se pare că voia să afle ceva date despre…

Nu mai aud finalul frazei din cauza unei basculante, ce face un zgomot infernal în momentul trecerii prin faţa geamului de la bucătărie, lăsat deschis.

— Despre ce anume? întreb eu, cu vocea gâtuită de o emoţie stranie, proaspăt născută.

Angela se opreşte din mers şi se întoarce spre mine, privindu-mă senin. Cam la fel de senin ca Cerul de afară. Îmi serveşte un zâmbet cu multe subînţelesuri şi apoi îşi încheie fraza lăsată neterminată:

— …despre un ştiu ce ploaie foarte măruntă şi foarte deasă.

Ziarul îmi cade din mână şi poposeşte pe parchetul proaspăt lustruit, iar odată cu el şi eu. Poate că aşa e mai

bine…

Drumul spre Infinit

Cine va putea înţelege Infinitul va putea înţelege Divinitatea, va şti că aceasta este eternă, că nu are început, dar nici sfârşit, că Ea reprezintă Legea şi că Ea este Viaţa Universului.

Cine va ajunge să aibă aceste certitudini va afirma, în orice situaţie, că Omenirea are un singur Dumnezeu, Unul care nu poate fi definit de către nicio religie inventată de oamenii acestei planete.

Cine va putea să „vadă" Infinitul va putea să „vadă" Divinitatea în nelimitata Ei frumuseţe, va înţelege unul dintre marile adevăruri ale Omenirii.

Cei ce vor putea cunoaşte toate acestea prin efort propriu, căpătând gândirea unei civilizaţii superioare din punct de vedere al cunoaşterii, lipsită de conflicte, de orice natură, reprezintă Viitorul Omenirii.

Aceştia sunt cei ce vor păşi pe drumul fără limită al progresului rasei umane. Iar alături de ei va fi, **întotdeauna**, Legea, Universul, Dumnezeul Oamenilor.

Deci, spre Infinit!

Aproape roz
(versuri)

„Un cal de curse vreau-aş eu să fiu
Cu nobil sânge, animat de neguri tulburi şi precare.
Să fug eu însumi, poate am să prind
Un zâmbet cald în colţul gurii tale".

Tudor Chertes

Dezlegare la versuri

Dacă s-ar fi întâmplat ca în urmă cu doi-trei ani cineva să vină la mine şi să îmi spună că într-un viitor apropiat voi ajunge să scriu versuri, l-aş fi făcut cel puţin „glumeţ”. Nu am considerat niciodată că am talent pentru aşa ceva. Mi s-a părut greu a scrie versuri care, pe lângă faptul că trebuie să exprime unul sau mai multe sentimente (personale sau colective) şi să aibă şi un înţeles, mai trebuie să îndeplinească o condiţie: să nu fie banale, forţate sau chiar penibile. Totuşi, odată cu primele iubiri, odată cu un început de maturizare a propriei mele persoane, fără o intenţie prealabilă, în mintea-mi s-au născut, izvorâte din vise, din speranţe, din bucurii sau din neîmpliniri, trăiri versificate (asta consider eu a fi poezia). „Nevoit”, odată cu naşterea lor, le-am aşternut pe hârtie pentru a vedea cât de reuşite sunt. Părerea favorabilă a criticilor m-a bucurat, aşa că am continuat.

Consider că fac un pas mare prin publicarea lor în paginile acestei cărţi, deoarece, odată cu acest gest, îmi supun aceste trăiri versificate ochiului critic al dumneavoastră, cei fără de care acest material tipărit nu şi-ar avea sensul. Speranţa mea este că veţi simţi, odată cu citirea poeziilor, ceea ce am vrut să exprim, ceea ce am simţit eu în momentul în care le-am scris. Unele vi se vor părea, poate, naive (mi s-a spus acest lucru), dar cum poate să fie dragostea dacă nu naivă! Nu pot să concep că ar putea exista iubiri pragmatice. Sau poate că există, dar nu se pot numi aşa, ci, mai degrabă, convenţii sentimentale.

O lume în care dragostea (iubirea) nu e ceva naiv, e o lume a roboţilor, nu una a oamenilor. Sau greşesc?

Autorul

Notă:
Cele trei poezii marcate cu asterisc aparţin fratelui

meu, Vlad Chertes. M-am simţit dator să fac acest gest, pentru a-l determina să scrie pe mai departe, pentru a-i arăta că cei care ţin la el, cred în talentul său şi îl susţin şi în această direcţie. Dumneavoastră veţi putea aprecia cât de reuşite sunt poeziile sale şi îl veţi putea determina, prin aprecieri pozitive, să continue să scrie.

Geneză

Eu m-am născut din Om-Femeie
Şi m-a creat un Om-Bărbat.
Din tainic vis de mângâiere
Şi din albastrul gând, curat.

La început de muguri răsăriţi.
Ce veseli se deschid a primăvară.
Am fost Iubire dintre doi iubiţi
Şi vânt uşor, ce adia pe-afară.

Nu sunt nici lut, nici apă, nici cuvânt.
Nu m-am născut din miticul incest.
Sunt fiu de Mamă şi de Tată pe Pământ
Şi Om pentru un viitor celest.

Eternitate
Părţii mele de Cer

Să-mi vii din Cer, pe o albastră rază.
Să-mi curgi prin sânge, să te am pe veci.
Să-mi fii lumină-n ochi
Şi dulce cântec mângâind timpane.

Când suflu n-am, să-mi fii suflare
Şi vorbă dulce, pe-ale mele buze.
În suflet, Tu să-mi fii chemare
Şi-o viaţă-ntreagă să te port în gând.

Să stau, mereu, cu sufletul în palmă
Şi să te văd zâmbind dintr-însul a descântec.
Şi paşii, de mi-i umblu, a Ta să fie urma.
Şi ochii, de mi-i-nchid, a Ta să fie pleoapa.

Ce scriu cu a mea mână, al Tău să fie gândul.
Ce simt cu al meu suflet, a Ta să fie voia.
Şi când bătrân şi palid, încet m-a lua pământul.
Doar Tu în veci trăi-vei! Iar eu… Poate, în mintea-ţi…

Aritmetica sentimentelor

Când Unul şi cu Una nicicum în doi nu intră.
Când chef de mate lumea nicicum nu vrea să prindă.
Când foloseşti abacul la inima rănită.
N-ai cum să faci un suflet de altul drag să prindă.

Dar când aduni iubirea cu zâmbet de femeie
Şi când îţi arde-n piept o flacără de veghe.
Ia, vezi acum, se prinde, la-ncheiere.
O Una şi cu Unul ca suflete-pereche?

Basm

Închide ochii! Mă răneşti!
Eşti o crăiasă din poveşti…
Ce stele mândre ochii ţi-s!
Ce buze dulci! Parcă-i un vis.

Un vis… Doar eu să-l prind în somn.
Doar eu să-l ştiu. A mea să fii!
Petale dulci, trandafirii să ai pe sân
Şi-n palme faţa mea s-o ţii.

Să îmi descânţi de drag şi dor.

Să-mi dai Iubirea pe-un sărut.
Să văd blestemele cum mor
Şi cum ajungem început.

Îndrăgostit

Te simt venită dintre basme.
Cu ochi frumoşi, ca două astre.
Te vreau în braţe, să te prind.
Să te sărut, să te ating.

Să-ţi apăr sufletul de jale.
Să îţi clădesc mii de altare.
O clipă dă-mi a-ţi arăta
Ce port în suflet. Nu-mi pleca!

Mai lasă sufletul-mi să vadă
Privirea-ţi ca de stea albastră
Şi nu te duce înapoi.
Hai către mine. Hai noi doi!

Pe o mare de vise

Să-noţi către mine, prin marea de vise.
Cum zilnic făceai tu, odat.
Să-ţi prind vise-n păr, iar marea din tine
S-o sorb de iubire-nsetat.

Pe stânga să-ţi culci privirea-ţi cea verde.
Smarald să-mi faci inima, privindu-mă-n ochi.
Iar sufletu-ţi dulce de sare să-mi spele
O mare de vise ce-mi curge prin corp.

Să-mi dai cu-n sărut Infinitul din tine.
S-ajungem scântei de iubire celestă.
S-adorm, poate-apoi, pe marea de vise.

Plutind, plin de dor, spre lumea terestră.

Sub talpa-ţi, sărutu-mi să-ţi fie-adiere.
Iar gura-ţi de miere descânte-a visare.
Altar de dorinţe e trupul tău verde
Şi buzele-mi freamătă, pe el, când tresare.

Nebuni de iubire, crescutu-ne-au aripi
Şi-un zbor dulce-albastru cuprindă-ne-ndată.
Când toate sunt roz, sunt roz chiar şi caii
Ce dulce nechează a visare şi-a viaţă.

Iar seara, când pleci către stelele tale.
Lăsându-mă gol de iubire şi vise.
Un zâmbet mai lasă-mi, mai lasă-mi şi-o mare.
O mare de vise, să-not către tine.

Resemnare

Cât de adormite sunt toate în seara asta, Iubito!
Frunzele îşi dorm somnul verde în braţele copacilor.
Parc-a murit totul odată cu apusul Soarelui…
Mi-e teamă!
Da!… Mi-e teamă că nu se vor mai trezi.
Că ne vor lăsa în această beznă eternă…
Fiindcă fără trezirea lor
Soarele nu va mai răsări, cu siguranţă.
Dar nu-i nimic!
Nu, nu… Nu-i nimic!
Dacă infinitele braţe ale copacilor ne vor îmbrăţişa
Pe noi doi, Iubito, prinşi în focul dragostei.
Singura mea dorinţă ar mai fi
Să murim cu Ceru-n braţe.
…Şi atât.

Saltimbancul

Căderi în visare şi scoateri din minţi
Sunt sporturi extreme pentru oameni „cuminţi”.
Iubito, cu tine învăţ mult mai mult:
Iubirea – O! Sport pentru cei arşi pe rug.

Un rug al speranţelor, un rug de dorinţi.
Cu şoapte… Şi vorbe… Şi scoateri din minţi…
Şi-apoi, la repaus, când minte nu am.
Mă iei şi m-arunci, fără coardă, pe geam.

Zâmbeşti dulce-amar, când m-adun de pe jos.
Gândind cu glas tare: „Eşti foarte pe dos!
Nu vrei să-nţelegi? Eu cu tine nu vreau
O viaţă întreagă alături să stau!”

„Nu-i nimic…!” zic atunci, fără teamă de viaţă.
Dar simt că n-am inimă şi văd ca prin ceaţă.
Secunde doar două îmi trebuie… „Da!
La tine în piept este inima mea!”

Procese mai scurte, procese mai lungi…
Ajung să-mi recapăt o inimă-n dungi!
Dar zeghea pe ea şi crapă îndată!
E frumos să-ntâlneşti către vară, o fată

Ce dulce-ţi şopteşte a scoateri din minţi
Şi-a alte poveşti pentru oameni „cuminţi”.
Acum însă, ştiu! Înainte de toate:
„Faci sporturi extreme?” „Se poate… Se poate…”

Shakespeare rescris

„Nu ridica femeia-n slăvi.
Căci e posibil cu îngeri să te-nşele!”
Spune o vorbă de-nţeleaptă minte.
De-asculţi această zicere de geniu.

Mai mult ca sigur vei avea iubire.

Dar ce te faci când o zeiţă blondă
Coboară-n sufletu-ţi bărbat.
Uşor, dinspre albastrul Cer?

Sărutu-i buzelor de foc
Te-ameţeşte, te-mbat-a somn.
Ţi-alungă jalea din întregul suflet
Şi îţi aprinde-n el un vis mai vechi, aproape dus.

Îţi lasă-n ochi speranţă şi visare.
Îţi dă puterea să te crezi chiar zeu
Şi-apoi, după o scurtă fulgerare.
Împărtăşeşti o crudă soartă: devii Prometeu.

Fiindc-ai furat din Cer
Splendidul foc al dragostei eterne.
Îţi vezi acum speranţele cum pier
Şi dragostea cea pură ajunsă doar părere.

*

Dar, totuşi, nu e drept a se petrece astfel toate;
Nu-i drept a condamna întreaga lume la uitare!
Să terminăm cu Shakespeare şi a lui dramă peste poate!
Să ne-mbătăm cu toţii în iubire şi-n visare!

De azi, pe veci, Romeo fi-v-al Julietei!
Şi-n braţe de Romeo va râde Julieta!
Va fi iubire-n lume, cât El şi Ea trăi-vor!
Şi apoi, de-acum încolo – pentru totdeauna…

Dama de inimă

Ce înstelaţi ţi-s ochii, fetiţo!
Parcă cerul senin al nopţii a coborât în ei.

Sub geana ca o boltă de castel.
Ţi-apare Luna, misterioasa amantă a întunericului.
Şi atunci, în ai tăi ochi ce-ncap tot Universul.
Îmi văd strămoşii din alte lumi veniţi.
Pe umerii tăi albi ca neaua.
Îmi hodin greul căpătâi
Şi prin al tău păr moale, de mătase.
Strecor a mele degete.
Să scutur mireasma de seară.
De eternitate şi de vis.
Ce-n el s-a cuibărit pe nesimţite.
Şi dacă o cometă trece
Pe-al ochilor tăi Cer.
De-ndată o opresc din cosmicu-i avânt
Şi-i cer vamă şi bir şi nemurire.
Ca profanat albastrul frumoşilor tăi ochi.
Iar când durerea, suferinţa mă cuprind.
Îndată caut adăpost la tine-n suflet.
Ştiu că acolo e bine, e iubire.
E dragoste, frumos şi nemurire.
E tot ce-mi trebuie
Ca să trăiesc în fericire
Şi tot ce umple al meu gol din mine.

Axiomă

La început… n-a fost nimic…
Căci nu a fost un început.
Cum nu va fi nicicând sfârşit.
A fost, există şi va fi
Întotdeauna, **Infinit**.

La început… n-a fost „cuvânt”…
Căci nu a fost un început.
Cum nu va fi nicicând sfârşit.
A fost, există şi va fi
Întotdeauna, **Univers**.

Un Univers, un Infinit.
Fără-nceput, făr’ de sfârşit.
Acesta este şi va fi
Pentru vecie… **Dumnezeu**.

De ce?”

De ce mă nasc doar ca să mor?
De ce n-am aripi ca să zbor?
De ce nu-s zeu şi sunt un om?
De ce adorm când îmi e somn?
De ce-i război, de ce sunt arme?
De ce mănânc când îmi e foame?
De ce nu-i pace peste tot?
De ce sunt lumânări pe tort?
De ce trăiesc fără să ştiu?
De ce nu-s fiică, ci sunt fiu?

Venirea iernii.

Se-aud zăpezile cum vin
Dintr-ale lumii ceruri sparte.
Lumini rotite alb şi lin.
Peste-un pământ prea plin de moarte.

Şi aripi albe iată bat
De-acum deasupră-ne şi-n case.
Şi peste gânduri linişti cad.
Şi-a pâine proaspătă miroase.

Renaştere.

Mă nasc din nou.
Dorind să fiu.

Din tată falnic.
Dulce fiu.
Să nu mai ştiu
Al vieţii sens.
Să fiu baladă
Fără vers.

De trei ori NU
În memoriam, Andrei Carp

De vise curmate, de negrul din noi.
De-absurdul din clipă, de cumplitele ploi.
Şi râul de munte-a luat-o-napoi.
Iar peştii dintr-însul se zbat, rugători.

Nici vântul n-adie, nici ploaia nu cade.
Şi Cerul priveşte supărat către zare.
Şi zarea-napoi, întristată, spre Cer:
„Dă-i, Doamne, iar viaţa! Doar atâta îţi cer!”

Pământul aude, se cutremură-ndată…
Doar marea cea mare şopteşte-mpăcată:
„În inimi de prieteni vei fi şi-n visări.
În Eternul albastru şi-n frumoasele zări!”

De râsu’ lumii
(parodii)

„De simţi ură, vina bat-o, / Nu ucide ca un bou.
Fă-te mercenar la NATO, / Să ucizi ca un erou!”
Pavel Coruţ

„Să nu mai râdă poporul Român, mă?”
Toma Caragiu
„Actorul şi sălbaticii”.

PRECIZARE

Cine consideră că limbajul folosit în următoarele parodii este prea dur, indecent sau vulgar cu siguranţă nu cunoaşte realitatea vieţii româneşti contemporane sau trece, în mod uşuratic, peste subiectele tratate de acestea.

Rog cititorii să nu confunde nefericitele personaje ale acestor parodii cu vreun personaj sau vreo vietate politică actuală. Cele dintâi ar putea fi jignite de o asemenea paralelă.

Spovedania lu' Adi

Într-o ţară fainã, într-un vechi castel.
Sta Năstase Adi şi făcea pe el.
Cică, Antonescu, Mareşal-Erou.
Vrea să-i dea lu' Adi una în popou.

De când e săracu' primul între toţi
S-a dilit la bilă, visează doar morţi.
Zice c-Antonescu a ucis evrei;
Aşa parcă-i zise nişte congresmeni.

N-auzise Adi de Hitler şi Horthy
Ce iubeau evreii după ortul popii.
El ştia că ăştia fură îngeraşi
Şi că Mareşalul îi făcuse draci.

De-aia, mister Adi, când fusese-n SUA.
Promisese dânsul că le rupe gura
De-atunci înainte tuturor, pe care
Îi va prinde în Ţară, zicând: „Măi, Ioane!

Hai, învie-odată, România-i mică.
N-a fost întregită! Multora, de frică.

Lise-nchide gura, li se taie gazu’
Nu mai pot să zică: «Sus cu Mareşalul!»

Sus, c-avem nevoie, de-un conducător.
Nu de-o sculă bleagă ca ăst Adişor.
Ce se-nchină-n dată prin străinătăţuri.
De-aia noi, românii, consumăm verdeţuri!”

*

Ministrelu’ nostru stă în fund şi plânge:
„Antonescu ăsta vrea să-mi pună cruce!
Vrea să-mi ia partidu’ şi să-mi fure slujba.
Să-mi pună cătuşe, să mă bage-n Gherla.

Cică nu fac treabă, mă ţin de prostii.
Că mă pup cu Bela şi cu Borbély.
Că în loc de muncă, peste tot mă plimb.
Şi că vreau ca Ţara pe-un palat s-o schimb.

Uite! Şi aseară, când dormeam mai bine.
A venit Eroul chiar în vis la mine.
M-a luat de guler şi mi-a zis serios:
«Bă, Adiţă, tată, tremuri cam vârtos!

Ce-ai? Te-a prins răceala? Nu te simţi prea bine
De te baţi cu morţii şi te iei de mine?
Pune mâna Adi şi învaţă tot
Că-n istoria Ţării şi eu am un rost!

N-am ucis evreii, i-am salvat cu kilu’.
Şi acuma, uite, cum îmi fac sicriu’!
M-am bătut cu ruşii pentru Prut şi Nistru
Şi vii tu acuma să faci pe hartistu.

Să îmi spui tu mie ce făcut-am eu!
Păi să nu-ţi dau una? Bă, te fac parfeu!
Ca să te-nveţi minte să-ţi cinsteşti străbunii!
Să îţi vezi de treabă şi să prinzi nebunii

Ce-ţi înjură Ţara şi eroii ei.
Dă-le două palme şi fă-i tăiţei!
Înţelegi bă, Tase? Nu e de glumit!
De mai zice de mine o să-ţi dau cu flit!

Dacă vrei pe soclu, uite-aşa ca mine.
Fă din ţara asta una la o mie!
Hai că plec, am treabă, grijă la poveşti.
Nu deschide gura că o s-o păţeşti!»”.

*

„Înţelegi, Georgele, de ce nu mai pot.
Pe-Antonescu nostru să-l arunc în pod?
Orice-ar zice SUA sau Congresu’ ei:
Noi pe Mareşalu’ îl iubim!” „OK…”
Şutu-n penk

Nu zic eu, zice folkloru.
Cum că Miky-ambasadoru’
Nu iubeşte fetele!
El e băieţaş pe de …

A venit în România.
Să învăţăm democraţia
De la el, băiat de gaşcă.
Care s-a făcut de baftă.

De când a aflat poporu’
Cine-i mângâie popou’.
Mister George, lord de SUA.
A vrut să ne rupă gura

Şi-a trimis la noi în Ţară
Un bolnav, cu puţa bleagă.
Ce a deviat, nebunu’!
Face sex numai **cu** curu’!

I-auziţi cum cântă **cuc**u'!
Hai să-i facem un sepuku
Lui G. Michel sau Michela…
Să-l trimitem ***back în SUA***!

Nu-i curioasă nicio cioară
Ce faci tu sub plăpumioară!
Dar să nu-ncepi cu parade.
Că primeşti un şut în spate

Şi c-un 200 nou.
Rescris în penalul cod.
Ajungi pe la mititica!
Deci, păzeşte-ţi găurica!

După ce că-i poponar.
Are mutră de Tarzan
Şi ochi bulbucaţi, îmi pare.
E „dăştept", nevoie-mare!

Ştie el că Mareşalul
A ucis evrei cu carul!
Şi mai mult! Ştie precis
Câţi evrei el a ucis.

Îi cunoaşte el pe toţi:
Fraţi, surori, părinţi, nepoţi.
Le ştie la toţi adresa!
Şi pe lângă toate-acestea:
Numărul de telefon
Şi pe cel de la pantof.
Băi, Michele!… Sau Michela!
Du-te, bă-napoi, în SUA!

Lasă-ne eroii-n pace!
Şi-mbrăcat la patru ace.
Du-te, băi, acas, în State!
Vrei o joardă peste spate?

Ce-ai, măi, te-a lovit rapidu'?
Ce-ai de tot faci pe cretinu'?
Du-te fă sex pe la spate.
Cu amicii tăi de fapte!

Vezi-ţi tu frumos de ciclu
Că de nu te plimbi cu dricu'!
Nu ştii tu ce se întâmplă.
Când Eroii stau la pândă.

Dacă-i superi cu-aberaţii...
O s-ajungi acasă-n fracţii!
Valea! Du-te la Lăbush
Că de nu, ajungi la ruşi!

Şi-apoi ăştia nu se joacă!
O dată te fac amantă
La cei de prin închisori.
Poate-ajungi să te însori!

Parcă şi văd pe Antena!
„Ieri, «frumoasa» Michelina.
Ea şi Igor cel Vânjos.
Şi-au dat pantalonii jos.

Şi în spirit democratic.
S-au unit...! Ce-i drept! Cam tainic!"
Acum el e soţ, ea – soţ.
Şi când au nădragii jos.

Tot încearcă, da' nu-i chip!
Nu pot face un copil!
De-aia Igor o tot bate
Pe Michela, pe la spate.

De s-a dus veste pe glob.
Cum un diplomat neghiob.

De prin State, de la Bush.
Ia bătaie de la ruşi!

*

„Ce făcut-ai Mister Miky?
Ai păpat bătaie? Sanki!
Ai ajuns, tu şi poporu'.
Să vă râdă mapamondu'!

Şi de mine râd mai tare.
Că eu sunt acela care
Te-am trimis pe tine, popo.
Să ne reprezinţi acolo!

Asta să mă-nveţe minte!
Şi de-acuma înainte.
Absolut toţi cei ce vor
Să se pupe-n profundor

Vor avea o lege clară:
«Asta s-o faceţi acasă!»
Înţeles-ai, fă? Pricepi?!
Acum mergi să te tratezi!"

UDeMieRleala

Un tâmpit dintre aceia ce ajung prin Parlament.
Unde mulţi citesc ziare sau mai fac câte-un gheşeft.
La pământ stătea, „săracu'", alungit ca o piftie
Şi gemea, la intervale: „Ioi la mine! Ioi la mine!"

Nenea Mark, trecând pe-acolo şi văzându-şi parteneru'
Cum le geme c-apucatu, fără a şti măcar motivu'
Îl luă rapid la palme să-şi revină şi să-i spună:
„Măi, dar care este baiu, de faci tu spume la gură?"

Frunda bacii urlă-ntruna, parcă apucat de streche.
Şi-l apropie pe Marko şi îi strigă în ureche:
„Ne-am nenorocit, măi Belu’! Dă partidu’ ortu’ popii!
Nu ne mai votează nimeni! Toţi s-au prins că suntem „sony”!

Ştiu acum cu toţi că suntem doar instigatori la ură.
Că avem intenţii naşpa, că suntem spurcaţi la gură
Şi în loc să punem osu’ pentru n trai şi-o viaţă bună
Ne-ocupăm de chestii slabe! Toţi ne-ar da un pumn în mutră!”

Auzind aceste vorbe, Mark cel Belse-ncruntă-ndată
Şi, necontrolat de nimeni, nici de medic, nici de tată.
Bate tot ce-i stă în cale! mai ales pe Gheorghy Frână.
Cel ce a trădat gruparea ce le fost-a ca o mumă.

„Cum, mei Frunde, poţi tu zice, che noi, cei din DeMeRe.
N-ajutăm la România să ajunge în UE?
La UE pe România, noi am vrea să o lipim.
Dar, pe rând! Întâi Ardealul, că la el mai mult iubim.

Iar apoi, mai toţi olahii vor vorbi limbi frumoase:
Zicem «Ighen», dacă-i da; «Ghere ide» – Vino-ncoace!”
Printre pumnii daţi de Belu, Frână-aude cam tot planu’.
Pe deasupra, trece-n zbor popa Cash[1] cu deltaplanu’.

Neştiind cine dă pumnii şi văzându-l el pe Frână
Cum se-zbate şi se-agită fără a reuşi să fugă.
Popa To Cash dă alarma printre conaţionali
Să se-adune şi, de-ndată, să-l salveze pe Frundar.

Solidari, ca-ntotdeauna, toţi maghiarii umplu câmpu.

1 A se citi: Cheş

Dar asistă la spectacol când văd cine e scălâmbu’
Care-i dă lui Frână-n freză, de aproape-a leşinat.
„Băi, slăbuţ bărbat şi ăsta! S-a făcut cam de rahat!”

Loţi, simplu muncitor, stă şi „cujetă” în taină:
„Ăştia doi se bat pe funcţii! Io de-abia îmi iau o haină!
Cam nasoală toată treaba! Parcă m-aş lipsi de ei!
Ce-au făcut ei pentru mine?… Nu mi-au dat nici patru lei!

Însă votul meu l-avură, că cerutu-l-au mieroşi!
Vai că tâmp fost-am atuncea… Isthenemul lor de hoţi!”
Loţi le vorbeşte-acuma celor ce, la fel ca el.
S-au fentat, votând în toamnă un partid de niciun fel.

„Ce doctrină e şi asta?” zice Loţi-n gura mare.
„Să ne separăm pe limbă sau criterii naţionale?
De când muma m-o făcut, eu ştiut-am ceva drept:
Oameni sunt aceia care te tratează cu respect!

DeMeRe-ul ăsta, frate, de pe când o apărut.
A trezit doar râcă-n oameni! Trebe dat ca dispărut!”
Toţi maghiarii-n jur la Loţi îi încuviinţează gându’.
Iau la fugărit Mierliştii… Parcă i-a-nghiţit pământu’!

Nu mai vezi urmă de Frână, nici de Marko cel Belit!
Ştoi e paznic pe la raţe! Popa Cash a cam mierlit.
Că tot survolând prin aer şi-ajungând, nevrând, la ruşi
Ăştia-au pus pe el luneta şi l-au dat hrană la urşi.
*

De atunci, nici urmă nu e din partidul extremist.
Au plecat cu toţi în Ghana, la cules sau pescuit.
Iar români, maghiari, germanii, toţi acei de pe aici.
Au trăit, trăiesc, trăi-vor, tot de-a pururi, fericiţi.

De veghe...
(publicistică)

„Progresul e frânat de frica de a gândi cutezător şi de a contrazice păreri nefondate. Trebuie să avem curajul de a gândi liber şi de a spune exact ce credem, în orice situaţie, faţă de orice persoană”.

Pavel Coruţ

ATENŢIONARE

Responsabilitatea pentru afirmaţiile din articolele următoare nu revine publicaţiilor ce le-au găzduit în paginile lor. Ea revine autorului acestora, în exclusivitate.

Argument

Multora dintre noi le-ar plăcea să trăiască într-o lume cât mai frumoasă, cât mai lipsită de durere, de violenţă, de probleme. Nu puteţi nega, dragi cititori, faptul că, deseori, visaţi la o astfel de lume, visaţi să duceţi un trai lipsit de griji, înconjuraţi de cei dragi. Câţi dintre dumneavoastră nu şi-ar dori o viaţă pe o planetă ai cărei locuitori să nu se confrunte cu problemele omenirii acestui început de secol? Când realitatea nu ne dă satisfacţiile pe care ni le dorim, ne „amăgim”, deseori, cu situaţii ireale, cu ficţiuni în care, în majoritatea covârşitoare a cazurilor, Binele învinge Răul, Iubirea triumfă, El trăieşte alături de Ea „până la adânci bătrâneţi”, astfel că, după lecturarea unei cărţi de asemenea natură, ne simţim optimişti şi plini de viaţă. Acest procedeu este unul folositor, deoarece, deşi ne minţim frumos, reuşim să trecem peste necazuri, peste

neajunsuri sau neîmpliniri şi căpătăm acea doză de optimism de care avem nevoie pentru a ne continua viaţa, pentru a continua să sperăm într-o lume mai bună.

Cu toate acestea, nu putem ignora realitatea care ne înconjoară, nu putem să trăim numai din vise, deşi e bine să sperăm tot timpul la o viaţă frumoasă. Din acest motiv, această secţiune, denumită pretenţios **„Publicistică”**, a fost inserată în paginile acestei cărţi. Ea conţine o serie de articole cu tematică diferită, ce tratează anumite probleme ale societăţii româneşti şi mondiale actuale. Consider că fiecare cetăţean al acestei Ţări e îndreptăţit şi chiar obligat, ca atunci când este cazul, să ia atitudine, fiecare în felul său, faţă de anumite situaţii sau stări de fapt, ivite în societatea în care trăieşte. De ce e necesară această atitudine? Fiindcă viaţa sa, a cetăţeanului, e parte componentă a vieţii societăţii. Dacă ceva sau cineva afectează, în mod nedrept, ordinea sau legalitatea socială, afectează, implicit, şi viaţa fiecărui individ luat separat. Cine nu apără viaţa societăţii în care trăieşte, nu are dreptul să se plângă că are o viaţă mizerabilă! Cine îi ignoră pe cei care îi jignesc Neamul şi Eroii săi sau pe cei care nu ştiu administra o Ţară, ridicându-i nivelul de trai şi făcând-o din ce în ce mai bogată, îşi merită soarta!

Trăim aşa cum ne alegem conducătorii şi aşa cum le cerem socoteală pentru ceea ce fac! Avem o Ţară pe măsura luptei noastre pentru o viaţă mai bună! Şi asta pentru că Dumnezeu ne dă, dar nu ne pune în traistă!

Autorul

„Floarea tăcerii” trebuie distrusă!

În urmă cu un an şi jumătate lansam cel mai îndrăzneţ proiect al vieţii mele de până acum, debutul meu literar: cartea **„Floarea tăcerii”**. Prin acea carte încercam să contribui, într-o anumită măsură, la trezirea naţiunii române. De ce trezire? Fiindcă numai cine îşi dormea

atunci somnul raţiunii, nu putea să realizeze că direcţia în care Ţara se îndrepta nu era nici pe departe cea potrivită, cea normală. De fapt, tot proiectul a pornit în 1998, însă finalizarea în forma unei cărţi nu s-a putut face decât la începutul anului 2000. Oricum, pentru subiectul acestui articol asta are mai puţină importanţă.

Nici nu am avut pretenţia ca mesajul meu să ajungă la foarte mulţi oameni, mai ales că tirajul a fost mic. În proporţie de 80% mi-am atins scopul acelui proiect. Am considerat acea carte una dintre metodele de luptă pentru Dreptate şi Adevăr. Aceasta (publicistica) este o altă metodă. De ce e nevoie de aceasta? Fiindcă, contrar aşteptărilor, în 2000, românii nu au dorit să facă un pas înainte spre o viaţă normală, să scape de cei care i-au adus la sapă de lemn, ci, într-un straniu simţământ sado-masochist, i-au ales tot pe cei care au mai fost la putere (şi, poate, vor mai fi). Într-o anumită măsură vina nu este a lor. Dar numai într-o anumită măsură! De asemenea, contrar regimului democratic care, cică, ar exista în România, Constituţia este tot mai des călcată în picioare, încercându-se instituirea unui monopol al mafioţilor în mai toate domeniile, inclusiv în domeniul presei. Astfel, **articolul 30** din **Constituţie** (Libertatea de exprimare) e considerat, mai nou, unul dintre primele basme ale lui Ispirescu. O tăcere suspectă s-a aşternut peste multe domenii şi persoane care deranjează. În plus, prea puţină lume mai crede în idealuri. „Sfântul” stomac are putere de decizie în faţa raţiunii! Într-un fel le dau dreptate românilor. Dar numai într-un fel!

Ce facem, românii mei dragi? Continuăm aşa? Încet, dar sigur spre statutul de turmă necuvântătoare, masă de manevră, mână de lucru ieftină, colonie sionist-masonică est-europeană! Păi, cine sunt urmaşii bravilor Decebal Geto-Dacul, Mircea cel Bătrân, Ştefan cel Mare şi Sfânt, Mihai cel Viteaz, Cuza Domnul, Mareşalul de Oţel – Ion Antonescu? Cine? Papuaşii sau haitienii? Unde a fost leagănul civilizaţiei europene? Unde? În Florida sau pe undeva pe la Hollywood? Poate undeva pe la cartierul

general NATO? Sau la Bruxelles? Sau la Praga? Sau, poate, pe undeva pe la Tel-Aviv? De ce lăsaţi, Români, ca „floarea tăcerii” să prindă în inimi rădăcini? Un frumos cântec spune***: „Trezeşte-te, Române şi nu mai sta-n genunchi/ Eşti rodul cel mai mândru, născut din vechiul trunchi/ Ridică-te, Române, fecior din Decebal/ Ridică-te, Moldovă! Ridică-te, Ardeal!”*** Nu ar fi mai demn aşa? N-ar fi mai demn să ne cinstim strămoşii, să-i urmăm în fapte? Dacă nu o faceţi pentru strămoşi sau pentru voi, gândiţi-vă măcar la copiii pe care îi aveţi sau îi veţi avea. Veniţi să contribuim cu toţii la stârpirea „florii tăcerii” şi să admirăm Triumful Vieţii, Triumful Oamenilor. Cât voi avea ocazia acestei rubrici, mă voi ghida după acest ideal: **Triumful Vieţii şi al Oamenilor**. E singura cale! Crezul marilor noştri strămoşi a fost unul singur! Acela să fie şi crezul nostru! Aşa că***: „Ori învingem şi renaştem, ori ne prăpădim luptând***!”

„Curierul Primăriei Cluj-Napoca” /01.10.2001

Frumoasa şi... muzica

Poate vă întrebaţi unde am pierdut „bestia” care trebuia să fie în titlul acestui articol şi de ce am înlocuit-o cu „muzica”. Nimic mai simplu! **„Bestia” nu mai există!** A fost făcută praf de o frumoasă de doar 14 ani. Aţi văzut şi dumneavoastră, dragi cititori, acest lucru cu puţine zile în urmă, când, la Festivalul Naţional de Muzică Uşoară – Mamaia 2001, pe scena acestuia, în seara dedicată laureaţilor, a triumfat adevărata muzică. A triumfat iubirea, dragostea cântată de o frumoasă domnişoară din Şimleul Silvaniei, pe numele ei, Ana-Maria. Toţi cei care compun şi interpretează (dacă ceea ce fac ei se poate numi compus şi interpretat) aşa-zisa muzică „de calitate”, când, de fapt, multe din piesele lor seamănă cu urletul unui câine la clar de lună şi toţi cei care confundă un studio de înregistrări cu scara de bloc în care mănâncă sămânţă şi înjură ca la uşa cortului au fost spulberaţi, au fost aruncaţi

la lada de gunoi a muzicii româneşti de cântecul inocent al unei fetiţe cu o minte şi un suflet nespus de pure, înarmată nu cu bâte sau cu „ganuri” (a se citi arme), ci doar cu o simplă chitară şi care nu are în spate o gaşcă formată din infractori de primă mână, ci doar nişte simpli oameni care au crezut în ea, în talentul ei şi în faptul că dragostea, iubirea, prietenia, Viaţa sunt cele care trebuie să facă Legea în societatea zilelor noastre, nu ura, nu violenţa, nu patologicul.

De acum încolo, toţi Enimălicşii, Mafioţii, Şustele, paraşutele, Copiii Minune, La Familiştii, Andrelele, paralelele, toţi hausiştii, maneliştii, nasoliştii şi alţii ca ei pot să-şi toarne cenuşă-n cap (că tot sunt unii vopsiţi pe păr de te apucă bâţul când îi vezi) şi să se lase de muzică. **Măi, copiii durerii, meseria aceasta nu-i de voi!** Lăsaţi oamenii întregi la minte şi la suflet să cânte! Voi mergeţi la băi sau la tratament pe undeva! Poate-poate vă reveniţi şi o daţi şi voi pe muzică! Că până acum n-am ascultat altceva decât zdrăngănituri, grohăituri, fluierături, înjurături, şi alte lături. Mergeţi frumos, aşa cum am făcut şi eu, într-un magazin de specialitate, cereţi caseta sau CD-ul Anei-Maria, mergeţi acasă, aşezaţi-vă frumos într-un fotoliu şi ascultaţi caseta/CD-ul de la un capăt la altul să vedeţi cum se face un album şi cum sună muzica adevărată. Îmi pare rău să v-o spun! Ceea ce faceţi voi nu se cheamă muzică! Se cheamă tâmpirea, cretinizarea şi îndobitocirea naţiunii române!

Revenind la lucruri mai normale, nu pot decât să-mi exprim bucuria-mi nemărginită că în acest început de secol şi de mileniu muzica românească reînvie. Avem tot mai multă nevoie de cântăreţi ca Ana-Maria! Avem nevoie de ei ca de aer, apă şi dragoste, pentru a putea supravieţui în această lume mizeră în care anormalul e considerat normal şi normalul, anormal. Cât pentru Ana-Maria, un singur gând, fiindcă se vede că suflet, minte, talent, voce şi îndrumători buni are: **Ţine-o tot aşa, frumoaso!**

„Curierul Primăriei Cluj-Napoca” /27.08.2001

Predaţi armele, domnilor!

„Nu ştiu cu ce arme se va lupta în al treilea război mondial, dar ştiu că în al patrulea război mondial se va lupta cu bâte şi pietre”.

Albert Einstein

Când l-am auzit, la unul din posturile naţionale de televiziune, pe unul din crainici spunând că Statele Unite au dreptul să poarte acest nou război, m-am frecat bine la urechi crezând că mă lasă auzul. M-am gândit că individul respectiv trăieşte pe o altă planetă, unde **Pactul Briand-Kellog** (semnat în 1928), care consacră principiul nerecurgerii la ameninţarea cu forţa sau folosirea forţei împotriva integrităţii teritoriale ori a independenţei politice a vreunui stat (mai pe scurt, **principiul neagresiunii**), nu este aplicabil. De asemenea, bănuiam că nici n-a auzit respectivul de **Carta ONU** şi s-ar putea ca, dacă l-ai întreba cam ce crede el că este această Cartă, acesta ţi-ar răspunde că este, probabil, ultimul basm al lui Ispirescu, apărut în ediţie postumă, la Editura „Gogoşi internaţionale” 2001, sub îngrijirea Congresului SUA.

De la nefericitul incident din 11 septembrie, din State, lumea e într-o continuă agitaţie. Totul e vraişte pe mapamond. E o mare zăpăceală! Şi în toată această zăpăceală, hopa şi Parlamentul României, s-a trezit din adormire pentru a acorda Alianţei Nord-Atlantice spaţiul aerian, maritim şi terestru al Ţării. Şi aceasta fără să-i ceară nimeni! Vezi, Doamne, noi ne comportăm ca un membru de facto al Alianţei. Ce neutralitate, vedeţi-vă de treabă! N-a auzit de acest cuvânt niciun guvern din 1990 încoace. Nu vi se pare că era mai simplu şi mai normal să se spună: „Statul Român deplânge moartea miilor de americani, îşi afirmă poziţia fermă de condamnare a actelor teroriste de orice natură, însă în acest moment

Ţara are de pus pe picioare o economie care nu funcţionează de 12 ani şi nu îşi permite angajarea, în niciun fel, într-un conflict armat. Sugerăm statului american prieten să chibzuiască mult înainte de a întreprinde vreo acţiune militară şi să caute cauza atacurilor teroriste de la 11 septembrie în politica externă agresivă dusă de SUA în ultimii 10 ani".

Răspunsul acesta era unul demn, echitabil, care reflecta realitatea (şi aceasta nu o zic eu, ci faptele). Este lăudabilă iniţiativa Statelor Unite de a tăia rădăcina terorismului mondial, însă se ivesc aici două întrebări. În primul rând, de ce, pentru iniţierea acestei campanii antiteroriste, a fost nevoie de un atac terorist, cu urmări catastrofale, asupra SUA? Motive pentru începerea unei astfel de acţiuni se găseau în miile de atentate teroriste din multe alte ţări! Vedeţi dumneavoastră că numai atunci când a fost spulberat mitul invincibilităţii SUA s-a pornit o astfel de acţiune. Nici mai repede, nici mai târziu. De ce, oare? În al doilea rând, are, oare, SUA, care au finanţat şi au ajutat cu arme, prin CIA, afghanii, în frunte cu Ben Laden, în momentul războiului acestora cu Rusia şi care au antrenat şi au ajutat cu arme, tot prin CIA, teroriştii UCK, adevăraţii vinovaţi pentru conflictele din Kosovo şi Macedonia, dreptul şi căderea morală să pornească această campanie? Câtă meschinărie! Câtă bătaie de joc! Păi, nu e aşa? Nu şi-au bătut joc politicienii americani de propriul popor? Au finanţat terorişti, care, în cele din urmă, au lovit America. Aşa îţi trebuie, când încurajezi războiul, când faci orice ca industria naţională de armament să aibă unde să-şi plaseze produsele! Blestemele zecilor de milioane de oameni, pe care SUA i-au călcat în picioare prin diversele intervenţii militare sau de altă natură, se împlinesc acum şi se răsfrâng, din păcate, asupra majorităţii poporului american nevinovat şi, prin acest nou război, asupra lumii întregi!

Nu mai vrem război, domnilor mai mari ai Lumii! Sunteţi repetenţi la istorie universală? Nu v-au învăţat nimic cele două războaie mondiale? Nu vă sperie câtuşi de

puţin sutele de milioane de morţi din aceste două conflicte planetare? Blestemat să fie acela care mai ordonă soldaţilor să pună mâna pe arme din alte motive decât pentru apărarea pământului sfânt al Ţării! Să ajungă hrană la viermi! **Dacă nu procedaţi înţelept, dacă nu abandonaţi orice formă de agresiune, care apoi să aibă „efecte secundare" asupra persoanelor nevinovate, mă voi ruga la Dumnezeul Oamenilor să se împlinească blestemul mai sus enunţat.**

Aşa că, predaţi armele, domnilor!

„Curierul Primăriei Cluj-Napoca" /15.10.2001

Notă:

La începutul anului 2002, a apărut la editura Obiectiv Craiova cartea **„Spionajul total în acţiune"**, a domnului col. (r) Florian Gârz, unul dintre cei mai renumiţi analişti politico-militari ai României zilelor noastre. Răsfoind-o, am dat, întâmplător, peste o analiză a evenimentelor din 11 septembrie 2001, din SUA, analiză care merită citată aici, pentru a sublinia, cu ajutorul ei, cele afirmate în articolul de mai sus. Vă rog să observaţi cât de mult se aseamănă cele două analize ale aceluiaşi eveniment, fără ca eu să fi citit, înainte de a scrie articolul, cele spuse de domnul Gârz în cartea mai sus-amintită (era o imposibilitate practică, deoarece cartea nu apăruse încă).

„Reacţiile României la evenimentele din 11 septembrie 2001 au fost pripite. Nicio ţară din lume nu pune, în mod necondiţionat, spaţiile sale terestre, aeriene şi maritime la dispoziţia unor coaliţii sau puteri străine. O mare parte din statele membre în NATO au declarat că nu vor lua parte la eventualele acţiuni militare ale SUA. Germania, Franţa şi Italia au declarat că, mai întâi, vor să ştie ce fel de acţiuni preconizează SUA să ia şi numai după aceea se vor pronunţa. **Declaraţia că România se consideră membru de facto al NATO este de-a dreptul hilară** (s.a. – F.G.). (...) **Occidentul va trebui să acţioneze cu înţelepciune, umblând la cauzele care**

au generat fenomenul terorist la scară globală şi nu la efecte (s.n. – D.S.C.). Pierderea a mii de vieţi este profund regretabilă, iar solidaritatea cu naţiunea americană însângerată a fost un act de înaltă omenie şi de suflet. Imensa majoritate a lumii este populată de oameni buni".

Florian Gârz – **„Spionajul total în acţiune"**.
Ed. Obiectiv Craiova, 2002, pag. 132.

Mareşalul de Oţel

Sunt foarte curios câte rânduri va avea alocate, într-o viitoare carte de istorie de la sfârşitul acestui secol, individul care ocupă în prezent scaunul de şef al Executivului în România. Şi nu sunt curios doar asupra cantităţii informaţiei, ci şi asupra a ceea ce vor conţine acele rânduri. Asta, bineînţeles, dacă vor exista acele rânduri. Eu unul mă îndoiesc de acest fapt! De ce mă îndoiesc? Fiindcă atunci când individul respectiv, în loc să-şi apere Ţara de acuzaţii neîntemeiate, se prinde în horă cu cei care-i spurcă Eroii Neamului şi acceptă o minciună cât el de mare, e lucru sigur că acesta nu poate să apară în cărţile de istorie nici măcar la index.

În concret, aberantele afirmaţii ale domnului Adrian Năstase, din momentul vizitei acestuia în SUA, trebuie tratate cu multă seriozitate. Din câte ştiu eu, domnul Năstase n-a învăţat după broşurile alternative (sau manuale, mă rog), însă se comportă ca atare. Un reprezentant al Ţării noastre ar trebui să ştie cel puţin următoarele lucruri despre perioada în care mareşalul Ion Antonescu, Mareşalul nostru de Oţel, a condus România.

Nu cu mult timp în urmă, un cunoscut istoric român, domnul Alexandru Stoenescu, afirma că în urma unei vaste cercetări cu privire la Mareşal (peste 9.000 de documente) poate să confirme faptul că nu există niciun act credibil, care să-l incrimineze pe Antonescu ca autor al pogromului de la Iaşi (unde au murit, conform aceloraşi documente

cercetate, 900 de evrei). Mai mult decât atât, este dovedit faptul că Antonescu s-a opus crimelor şi le-a pus capăt. Dar haideţi să nu fim subiectivi! Să vedem ce zic şi străinii, sursele obiective.

Norman G. Finkelstein, un cunoscut istoric evreu, autorul cărţii **„The Holocaust Industry”**, scoate în evidenţă tocmai omenia de care a dat dovadă Mareşalul Antonescu faţă de sutele de mii de evrei, pe care i-a salvat de la moarte. Cu toate acestea, în Muzeul Holocaustului din Washington, Mareşalului Antonescu i se atribuie, pe nedrept, uciderea a 400.000 de evrei. Asta e culmea, nu?! Păi, dacă din România au emigrat spre Palestina, Israel şi SUA aproximativ 500.000 de evrei, iar în România au mai rămas 100.000, de unde a omorât Antonescu 400.000 de evrei? Poate ne răspunde elevul Năstase la întrebarea aceasta!

Asta n-ar fi nimic! Să vedeţi ce „obraznic” e domnul **Wilhem Filderman**, preşedintele Federaţiei Uniunilor de Comunităţi Evreieşti din România (1941 – 1944), care în lucrarea domniei sale, **„Dezvoltarea regională a populaţiei evreieşti din România”**, la pagina 15, are „tupeul” să afirme că pe teritoriul României (cel rămas după Dicktatul de la Viena din 1940) s-a înregistrat, făcând o comparaţie între anii 1940 şi 1944, o creştere de 13, 7% a numărului de evrei. Acum ce veţi face cu omul acesta, care va adus dovada lipsei unui pogrom în România? îl veţi face şi pe el criminal de război şi îl veţi sancţiona ca atare?

Cel mai „nesimţit” pare a fi istoricul **Larry Whatts** care consideră că Mareşalul nostru de Oţel este **„cea mai extinsă pată albă a istoriografiei româneşti”**. Cu siguranţă domnia sa nu auzise de „excelenţa sa”, ascultătorul de ordine sionist-masonice, prim-ministru al săracei noastre Românii, domnul Adrian Năstase.

Domnule Năstase, deocamdată sunteţi angajatul nostru (poporul român vă plăteşte salariul, pe el îl reprezentaţi), reprezentaţi interesele noastre, nu interesele acelora ce vor cu orice preţ să îl scoată pe Mareşalul Antonescu drept criminal de război. **Nu vă**

răfuiţi cu morţii şi mai ales cu Eroii Neamului! S-ar putea să nu vă iasă socoteala şi să ajungeţi ca Istoria să nu vă pună în cărţi, ci la lada sa de gunoi. Nu uitaţi că funcţia pe care o ocupaţi nu este eternă! Roata se învârte aşa cum s-a învârtit şi pentru CDR-işti. Aţi văzut ce s-a ales de ei! A dat poporul cu ei de pământ. Şi când dă poporul cu cineva de pământ nici masonii, nici sioniştii, nici NATO, nici UE nu-l mai scapă pe respectivul.

Aşa că, lăsaţi-i **Mareşalului de Oţel** somnul de veci pe care să-l doarmă în linişte! Iar din când în când, mai faceţi câte o vizită pe la mormintele marilor Eroi ai Neamului Românesc. Ei vă vor da mintea limpede de care aveţi nevoie pentru a vă îndeplini funcţia cum se cuvine, în folosul astei naţii!

„Curierul Primăriei Cluj-Napoca” /19.11.2001

Echipa de zgomote

Nu mi-au plăcut niciodată oamenii care nu produc nimic util, nimic de valoare pentru societatea în care trăiesc. I-am dispreţuit întotdeauna pe cei care nu fac nimic altceva decât să instige la ură, la separatism, pe cei care, în fiecare moment, găsesc un motiv ca să zgândăre liniştea societăţii, să creeze conflicte între cetăţenii români de etnii diferite. Concret, nu i-am avut niciodată la inimă pe UDMR-işti. Şi asta nu fiindcă sunt naţionalist. Naţionalismul nu presupune, aşa cum cred sau afirmă unii, ura faţă de alte etnii, naţii, popoare sau alte elemente adiacente lor. Naţionalismul românesc nici atât. Unii, însă, rău-voitori sau prost informaţi, consideră orice naţionalist ca fiind extremist, şovin, rasist. Interpretarea e, evident, greşită. Pe această temă, însă, voi reveni.

Nu mi-a plăcut niciodată această echipă de zgomote, care poartă denumirea convenţională de Uniunea Democrată a Maghiarilor din România. Convenţională fiindcă, după părerea mea, ea nu-i reprezintă pe cetăţenii români de etnie maghiară din România. Şi această opinie

îmi va fi confirmată de aceştia. Întrebaţi-i pe ei, să vă spună dacă UDMR-ul le-a rezolvat vreo problemă: sărăcia, şomajul, salariile de mizerie etc. Categoric, nu! Şi românul, şi maghiarul au în stomac aceeaşi foame. Şi copilul maghiar, şi cel român duc lipsă de rechizite, de cărţi şi de nişte haine cât de cât noi. Foamea şi sărăcia, la fel ca moartea, nu ţin cont de etnie. De aceea, politica făcută de pe poziţia de partid etnic, nu de pe poziţia unuia de doctrină, nu poate da niciun rezultat. Asta o arată istoria ultimilor 12 ani, în care UDMR-ul nu a produs nimic pentru societatea românească în afară de scandaluri, tensiuni interetnice şi cerinţe aberante care încalcă Constituţia acestei Ţări. Eu i-am mai avertizat o dată, cu alt prilej, pe domnii UDMR-işti să nu întindă coarda că se pot lovi peste „degete”. Nu ştiu dacă avertismentul meu a ajuns la urechile lor. Ştiu însă că sunt pe cale să îşi „faulteze” rău de tot „degetele” şi chiar să-şi piardă majoritatea votanţilor. Faptul că, la ultimele alegeri, UDMR-ul a fost votat doar de jumătate din cetăţenii români de etnie maghiară cu drept de vot, e cel mai clar semn că maghiarii au înţeles că politica acestei organizaţii anacronice e păguboasă şi, prin urmare, UDMR-ul se va duce de râpă. Aşa şi trebuie să se întâmple cu o echipă de zgomote!

Dacă aleşii noştri vor avea puţin mai multă minte ca de obicei, atunci când vor elabora noua lege a partidelor politice, vor concepe o dispoziţie care să interzică participarea la viaţa politică a partidelor create pe criterii etnice şi a organizaţiilor culturale. **Cine doreşte să facă politică, să o facă organizându-se în partide cu doctrine clare, moderne, civilizate, care exclud dezbinarea de orice fel şi mai ales cea pe criterii etnice.** E strigător la cer că, timp de 12 ani de zile, a fost posibilă prezenţa în viaţa României a unei organizaţii puse pe harţă, pe dezbinare, instigatoare la separatism, la nesupunere faţă de Statul Român, la enclavizare. E bine că, în sfârşit, s-au trezit şi adormiţii tranziţiei, guvernanţii, şi au luat atitudine. Mai bine mai târziu decât niciodată!

Aşa că, tovarăşii noştri iubiţi, draga noastră echipă de zgomote, plimbaţi ursu'! Mergeţi la scandal în altă parte! România şi toţi cetăţenii ei, indiferent de etnie, au nevoie de linişte pentru a putea crea, pentru a pune pe picioare o ţară în care să fii mândru că eşti cetăţean român. **Valea, domnilor care nu iubiţi Trianonul!** Cu legitimaţiile aferente, cu tot! Altfel, riscaţi să vă cânte unii dintre băieţii noştri cântecul pe care-l meritaţi***: „URA! URA! URA!..."*** Restul îl ştiţi şi voi!

„România Mare" /07.12.2001

Notă:

Articolul a apărut sub titlul **„UDMR nu a produs nimic pentru societatea românească!"**. Sincer, nu înţeleg raţiunea pentru care redacţia revistei „România Mare" a schimbat titlul iniţial. Consider că acesta este cel mai ilustrativ pentru ceea ce este UDMR-ul. Din aceste motive, în aceste pagini, articolul apare cu titlul dat de mine.

150.000 de ani – Teama de necunoscut, nu goana după senzaţional

Muzeul de Istorie al Transilvaniei ar fi trebuit, aşa cum a anunţat şi presa, ca, în data de 20 februarie 2002, la vernisajul expoziţiei privind noutăţile arheologice ale ultimilor trei ani, să expună o piesă controversată. Descoperită lângă Aiud, în 1973, piesa e dintr-un aliaj complex, format din 12 elemente, în care aluminiul apare ca element principal, prezentându-se în proporţie de 89%, aşa cum rezultă din buletinul emis de Centrul de Cercetări al ICPMNN (Măgurele). Elementele ce apar pe lângă aluminiu (cuprul, siliciul, zincul, plumbul, staniul, zirconiul, argintul, galiul) fac ca acest aliaj să fie unul nefiresc pentru compoziţia chimică pe care o are bauxita (cea de Baia-Mare, de exemplu), minereu din care se extrage aluminiul. Domnul Sorin Ştefănescu aminteşte de

această piesă în cartea sa **„Sfidarea timpului”**. Astfel, piesa este descrisă ca prezentând „două goluri cilindrice, cu diametre diferite, făcute astfel încât golul cu secţiunea mai redusă penetrează către baza celuilalt, perpendicular. Golul, cu diametrul mai mare a permis să se constate o anumită ovalizare a părţii sale inferioare, efect ce pare a fi produs de un ax cu cap rotunjit, cu care s-ar fi asamblat”.

După cum ne-a relatat domnul Gheorghe Lazarovici, de la Muzeul de Istorie al Transilvaniei, piesa a fost examinată de Catedra de Mecanică din Cluj, la scurtă vreme după descoperire. Specialiştii de aici au eliminat, prin examinare, toate posibilităţile cunoscute, astfel încât s-a ajuns la concluzia că piesa nu poate proveni de la nimic cunoscut şi care să aibă o dată de producere recentă. Conform aceleiaşi relatări, talpa are o anumită mobilitate, astfel încât, dacă i se ataşează o tijă rotundă, se poate obţine mişcarea pe care o face talpa umană în momentul pasului. Important de amintit în descrierea obiectului este şi faptul că acesta prezintă pe talpă oxidări ce au o adâncime mai mare de 1 milimetru (acestea fiind chiar de 3 – 4 milimetri în unele zone), oxidări ce nu se pot explica dacă am considera piesa ca având o dată de fabricaţie recentă. În plus, obiectele găsite lângă această piesă – o bucată de humerus şi o porţiune din măseaua unui mastodont tânăr – au o vechime foarte mare, iar dacă s-ar face o asociere între acestea şi piesa găsită, ar rezulta că ea ar trebui să aparţină unei epoci în care metalul nu era cunoscut! Aceste lucruri şi faptul că, din informaţia primară rezultă că piesa a fost găsită sub un strat de sedimente mai mare de 10 metri, au dus la concluzia că piesa ar avea o vechime de câteva sute de mii de ani!

De la toate acestea pornesc controversele. Conform domnului Lazarovici, piesa a fost retrasă din expoziţie de directorul Muzeului de Istorie al Transilvaniei, domnul Piso, care a considerat că aceasta nu face parte din noutăţile arheologice şi pe care acesta a interpretat-o ca nefiind o treabă serioasă, deoarece ar fi legată de extratereştri („omuleţi verzi”). Cu toate acestea, expoziţia

a găzduit şi piese restaurate, nu numai descoperiri recente. În plus, piesa de la Aiud nu mai fusese expusă până acum. Datarea acesteia ţine tot de domeniul controverselor. Domnul Lazarovici ne-a declarat că piesa nu a fost datată, deoarece, având compoziţia prezentată mai sus, nu poate fi datată cu radiocarbon, ci doar cu termoluminescenţă, însă la acest procedeu nu se poate recurge în ţara noastră, fiindcă nu deţinem laboratoare specializate în aşa ceva. Pe lângă aceasta, piesa nu a fost descoperită de către arheologi, ci de către nişte muncitori, deci constatarea arheologului la faţa locului nu s-a făcut, fapt care, la rândul lui, constituie o nouă piedică în calea determinării vârstei acestui obiect.

Totuşi, în contradicţie cu cele expuse mai sus, surse din fostul Serviciu de Contrainformaţii al Armatei ne-au relatat faptul că, în fapt, piesa a fost adusă într-o rocă, rocă în care aceasta a fost găsită şi, făcându-se datarea acesteia de către Institutul de Cercetări al Armatei şi de către specialiştii ruşi, **s-a ajuns la concluzia că piesa are o vechime de 150.000 de ani!** Ce să însemne, oare, acest lucru? Să fie vorba de acea origine extraterestră a piesei, aşa după cum afirmă majoritatea cercetătorilor (arheologi, chimişti, fizicieni, ufologi), origine de care se „teme” domnul Piso? Să fie o regretabilă greşeală de datare a unei piese fabricate pe la sfârşitul secolului al XIX-lea (moment în care s-a obţinut pentru prima dată aluminiul), deşi toate celelalte elemente prezentate mai sus, chiar în lipsa datării, ne pun serios pe gânduri? **Ce să însemne această vechime năucitoare?**

N-am înţeles nici până acum, la ora încheierii articolului, de ce o piesă, care a stârnit cel puţin curiozitatea, dacă nu chiar certitudinea asupra anumitor ipoteze, nu a fost expusă, având făcute precizările necesare, referitoare la controversa asupra vechimii. N-am înţeles de ce directorul Muzeului de Istorie din Cluj-Napoca a privat clujenii şi alţi posibili vizitatori (poate chiar cetăţenii altor ţări) de dreptul de a vedea o astfel de piesă şi de ce şi-a privat instituţia pe care o conduce de un

fond bănesc substanţial, care ar fi rezultat din valorificarea expunerii acestei piese, atrăgând astfel mult mai mulţi vizitatori decât de obicei. Nu ştiu dacă acest refuz constituie o teamă de necunoscut, teamă materializată în credinţa că piesa ţine de un lucru neserios – omuleţii verzi (ficţiuni create de minţile regizorilor occidentali şi americani) sau e o confirmare a vechimii extraordinare a piesei (150.000 de ani!!!). Ştiu doar că nu s-au alocat fonduri pentru datarea acestei piese. Ştiu că domnul Gheorghe Lazarovici va deschide un cont destinat strângerii de fonduri necesare realizării datării. În fine, ştiu că prezentarea acestei piese în cadrul unui articol nu reprezintă goana după senzaţional, ci o firească şi necesară curiozitate privind originea şi începuturile rasei umane.

„Curierul Primăriei Cluj-Napoca" /18.03.2002
„Naţiunea" /27.03.2002

Viitorul e al Oamenilor

„Eu am învăţat de la părinţii mei un lucru sfânt. **Poţi grăi orice limbă din lume pe care a lăsat-o Dumnezeu pe Pământ, dar cu o singură condiţie: să-ţi respecţi concetăţenii cu care vieţuieşti şi să respecţi legile ţării al cărei cetăţean eşti**". Contraargumente, stimaţi cititori? Contraargumente, stimaţi demnitari? Nu cred că cineva ar putea să combată o judecată aşa de simplă şi de sănătoasă. Ea nu-mi aparţine, fapt evidenţiat de ghilimelele de rigoare. Vorbele sunt ale unui om simplu. Iacob Arpad, clujean, născut în urmă cu 44 de ani, din ţărani analfabeţi, în comuna Borşa, judeţul Cluj, a venit în Cluj-Napoca la vârsta de 16 ani, cu doar 13 lei (preţul biletului de autobuz). Anii de lipsuri au făcut ca el să nu-şi mai poată continua studiile mai mult de absolvirea a opt clase. Parcurgând în viaţă un drum nu tocmai uşor, domnul Arpad a ajuns, la 44 de ani, să-şi exprime gândurile, printre care şi cel din începutul articolului, într-o carte

apărută la editura Napoca Star, în 2002. Numită simplu, **„Poezii şi colinde”**, cartea cuprinde o serie impresionantă de poezii populare şi colinde, inspirate din cărţi de folclor. Aşa cum afirmă însuşi autorul, cartea se vrea „o dedicaţie de folclor şi religie pentru toţi concetăţenii” săi, „pentru Ţara mea daco-română”.

Nu sunt critic literar (nici n-am de gând să ajung, nici nu aş vrea să fiu) de aceea acest articol nu e dedicat criticii acestei cărţi. Asta, pentru că cine critică un anumit lucru, bunul simţ ne spune, ar trebui să producă ceva de calitate superioară. Am făcut din această carte subiectul unui articol, deoarece, prin însăşi apariţia şi conţinutul ei, cartea mai sus menţionată e o lecţie de omenie, un exemplu de gândire sănătoasă pe care o are majoritatea cetăţenilor simpli ai României, fie ei şi de etnie maghiară. Cartea domnului Iacob Arpad e dovada că românii se apreciază în relaţiile dintre ei după trei criterii ce pun capăt discriminărilor datorate originii etnice sau religiei. Românii se apreciază după omenie, faptele concret săvârşite şi cetăţenie.

Cartea impresionează încă de la început, prin moto***: „Sunt altoi la limbă/ Rădăcina mea/ A fost şi va fi de-a pururea/ În Ţara Română”***. Subiectele tratate prin intermediul poeziilor cuprinse între coperţile lucioase ale cărţii acoperă un domeniu vast. În cel mai autentic stil transilvănean, al ţăranului român (aşa cum singur se „autodenunţă”: „M-am născut ţăran român”), autorul scrie despre viaţă şi moarte, despre copilărie şi părinţi, despre lumea satului transilvănean, despre natură, iubire şi urmarea ei firească, nunta. În această tematică, evidenţiată de poezii, ne e lesne să descoperim viziunea omului simplu asupra vieţii, asupra a tot ceea ce i-a marcat existenţa, de la naştere şi până la vârsta unei maturităţi frumoase. Ca pentru orice bărbat sănătos la minte şi trup, dragostea e sentimentul predominant, fapt evidenţiat de frecvenţa mare a poeziilor cu această tematică. De reţinut sunt multe versuri frumoase însă mie mi-au atras atenţia în mod special următoarele***: „Are ochi ca două mure/ Ce***

se coc vara-n pădure/ Buze dulci şi subţirele/ Poate ţi-ar plăcea de ele”. Chiar şi acele poezii puţin mai deocheate ţin tot de tematica erosului, reflectând cum nu se poate mai bine realitatea cotidiană: „Fata mamii dragă/ Cu cine-ai fost la bal/ Eu îţi jur măicuţă/ Cu domnul primar// Fata mamii dragă/ Cu cine-ai mai fost/ Eu îţi jur măicuţă/ Cu şeful de post// Fata mamii dragă/ Ei unde te-au dus/ Eu îţi jur măicuţă/ Între cucuruzi”.

De apreciat este şi faptul că, într-o vreme în care tot ce înseamnă patriotism sau naţionalism este pus la zid de nişte terchea-berchea fără patrie, domnul Iacob Arpad, autorul acestei îndrăzneţe apariţii editoriale, scrie poezii patriotice***: „Sunt român şi-mi iubesc glia/ Ţara mea e România/ Io-mi respect traiul şi portul/ Cum mi le-a lăsat strămoşul”***. Sper că cei ce exploatează apartenenţa cetăţenilor români la anumite etnii în scop dezbinator îşi vor lua tălpăşiţa spre ţările calde la cules banane. Când un cetăţean român de etnie maghiară scrie asemenea versuri, e evident că dezbinarea pe criterii etnice a murit şi poate fi îngropată.

Ar mai fi de apreciat unul dintre gândurile autorului, exprimate în introducerea făcută colindelor: „Eu atâta ştiu: că **toată suflarea de pe Pământ avem un singur Dumnezeu la care ne rugăm**”. N-am aproape nimic de adăugat, fiindcă bunul gând al concetăţeanului nostru spune tot. Doar o întrebare: De ce atâtea certuri între oameni de religii diferite, de ce atâtea religii, de ce toate astea, când există un singur Dumnezeu: cel al tuturor oamenilor?

Pentru cei ce se mai lasă dezbinaţi pe criterii etnice sau religioase, dar şi pentru restul cetăţenilor români, gândurile remarcabile ale domnului Iacob Arpad trebuie să fie o punte care să-i unească pe toţi, indiferent de etnie, indiferent de religie, într-o luptă împotriva eradicării sărăciei şi pentru ridicarea nivelului de trai al Ţării în care trăim. Şi asta pentru că viitorul nu e nici al românilor, nu e nici al maghiarilor. ***Viitorul e al tuturor Oamenilor!***

„Curierul Primăriei Cluj-Napoca” /08.04.2002
„Naţiunea” /01.05.2002

Cu „spatele” către Europa

În ultimii 12 ani de zile, s-a discutat foarte mult (chiar prea mult, zic eu) despre oportunitatea integrării României în Uniunea Europeană. Majoritatea românilor au acceptat ideea aderării necondiţionate la UE, fără măcar să ştie cu ce se mănâncă aceasta. Bineînţeles că e binevenită ideea creării unei uniuni a tuturor statelor europene, cu graniţele la Marea Nordului (Nord), Marea Mediterană (Sud), Oceanul Atlantic (Vest) şi munţii Urali (Est). E şi visul meu ca europenii să fie uniţi într-o Uniune Europeană cu astfel de graniţe, o uniune a patriilor, a naţiunilor. Însă, între actuala Uniune Europeană şi cea pe care v-am prezentat-o mai sus, e cale lungă! mai ales pentru faptul că promotorii dezincriminării homosexualităţii au fost cei din Consiliul Europei, consiliu care ar putea, la fel de bine, să poarte numele de Consiliul Ruşinii.

Celor care am protestat, datorită legalizării homosexualităţii, ni s-a răspuns că totul e normal, e legal, e o apărare a drepturilor omului. Daţi-mi voie să vă corectez, domnii mei! E o apărare a drepturilor deviaţilor, greşiţilor, dezaxaţilor! Orice medic sau psiholog vă poate spune că homosexualii sunt bolnavi psihic, boală rezultată din complexe inconştiente. Şi vă mai poate spune că boala este tratabilă! Având în vedere acestea şi alte argumente solide, angajaţii noştri (parlamentarii) şi domnii din Consiliul Europei ar face bine să ne răspundă la următoarele întrebări, ce sunt necesare în stabilirea legalităţii acestei aberaţii numite homosexualitate.

De unde şi până unde, prin această aberaţie legislativă, se protejează **celula naturală şi de bază a societăţii, familia,** căreia în trei mari acte legislative de Drept Internaţional, şi anume în Declaraţia Universală a Drepturilor Omului (art. 16, aln. 3), în Pactul Internaţional

cu privire la drepturile economice, sociale şi culturale (art. 10) şi în Pactul Internaţional cu privire la drepturile civile şi politice (art. 23, aln. 1), i se acordă respectul cuvenit? Se pare că aţi avut un mare lapsus atunci când aţi legiferat o asemenea enormitate şi v-au cam scăpat aceste aspecte.

Cum pot forma doi „greşiţi" o familie, instituţie care, după aceleaşi trei acte de importanţă internaţională, e definită ca fiind formată dintr-un bărbat şi o femeie, singurul cuplu care poate da viaţă unei fiinţe, singurul cuplu ce poate asigura perpetuarea rasei umane, singurul cuplu care de mii de ani respectă Legea simplă a acestei Lumi? Cum rămâne cu drepturile noastre, ale majorităţii oamenilor, ale majorităţii normale? Asemenea drepturi nu vă interesează, nu? Ele nu mai contează, când ni se dictează să încurajăm (poate cu un şut în popou) nişte deviaţi. Mă întreb de ce v-aţi oprit aici! Trebuia să continuaţi! De ce să nu aibă şi pedofilii dreptul la 2 – 3 copilaşi pe săptămână? De ce să nu aibă şi necrofilii voie să se „distreze" pe la morgă? De ce nu ar fi normal să asistăm, din când în când, la câte un spectacol dat de zoofili? De ce...? De ce v-a dotat natura cu creiere? **Pentru a abera pe banii noştri?**

Sunt contrariat de faptul că mari oameni de Drept, care în tratatele lor de Dreptul familiei susţin că **„familia e o realitate biologică, prin unirea dintre bărbat şi femeie şi prin procreaţie"**, au stat cu mâinile în sân. Ei de ce nu au protestat? Presupun că de frica unor etichetări. V-a fost teamă, domnilor doctori în Drept, să nu fiţi luaţi drept extremişti, naţionalişti, şovini, rasişti etc.? Unde vă este coloana vertebrală? Cât va costat operaţia de îndepărtare a ei?

Când aveţi de gând să ne întrebaţi şi pe noi, stimaţi angajaţi în slujba Poporului, dacă suntem de acord să se legifereze toate măgăriile? Aveţi puţin bun-simţ şi conduceţi Ţara ţinând cont de ce zice Poporul. Poporul e inventiv şi poate îi va trece prin cap să vă aplice un tratament al cărui copyright aparţine lui Vlad Ţepeş! Mă gândesc că nu v-ar displăcea, din moment ce aţi fost

realmente încântaţi să legalizaţi „prietenia” pe la spate. **Dumnezeu ne-a făcut oameni cu discernământ, nu animale conduse numai de instincte!** Vă împăcaţi cu gândul că, în acest fel, involuăm spre stadiul de animal dominat de instincte primare şi murdare? Vă puteţi privi copiii în ochi, când ştiţi ce precedent periculos se creează prin această situaţie inacceptabilă? Dacă da, daţi-i bătaie! Aştept, în acest caz, cu „mare nerăbdare”, să-i privim toleranţi pe toţi homosexualii, pedofilii, zoofilii şi necrofilii, ridicând la rang de principii constituţionale toate aceste aberaţii macabre. În plus, voi fi „bucuros” să mă integrez cu „spatele” în Europa! Din păcate, nu în una Unită, ci în una Anormală, Imorală, Aberantă, Perversă…

„România Mare” /12.04.2002

Politica Ţării, făcută în genunchi

„Politicienii români s-au modernizat:
au renunţat la coloana vertebrală pentru coloana oficială”.

Corneliu Vadim Tudor

Conform unui recent act normativ, oricine ar scrie o carte, ar ridica o statuie sau ar compune un cântec în cinstea Mareşalului Ion Antonescu ar putea fi „premiat” cu un concediu (fără salariu, desigur) pe o perioadă de la 6 luni la 5 ani într-una din vestitele „staţiuni de tratament”, Gherla sau Jilava. E drept, Ordonanţa de care vorbesc se referă la promovarea cultului unor persoane ce se fac vinovate de săvârşirea unor infracţiuni contra păcii şi omenirii. Concretizând însă, e limpede că aceasta se referă la conducătorul României din perioada celui de-al doilea război mondial. După cum bine ştim, Mareşalul Ion Antonescu a fost, într-adevăr, condamnat definitiv de o instanţă judecătorească, aşa cum Ordonanţa mai sus-amintită cere. Da, dar de ce instanţă judecătorească? De

una cum nu se poate mai „imparţială”: o instanţă pusă în slujba sovieticilor, cei care aveau tot interesul să-l culpabilizeze pe Mareşal.

Dar să nu fim înguşti în gândire şi să nu considerăm că această Ordonanţă a Guvernului Năstase se referă strict la Ion Antonescu. Dacă privim cu băgare de seamă în Istoria României, putem găsi, cu multă uşurinţă, o serie de conducători români care intră sub incidenţa acestui act normativ. Astfel, „barbarului” Decebal i se poate reproşa lipsa de cooperare cu vecinii de continent, cei din peninsula Italică, cu romanii. „Încuiat” la minte, cum îl ştim, strămoşul nostru nu a avut capacitatea necesară să prognozeze că cei cărora le punea piedici la intrarea pe pământurile dacilor aveau să constituie un aşa de „important” factor în formarea limbii şi a Poporului Român. Ce dacă romanilor le sticleau ochii după aurul nostru? Ce dacă aceştia n-aveau ce să romanizeze la noi, din moment ce strămoşii lor au plecat cam tot de prin locurile acestea, lucru demonstrat şi de Lupoaica Romană, materializare a lupului geto-dacic? Trebuie spus răspicat că ei au fost „strămoşii” noştri! Propun Ministerului Justiţiei să-i „sancţioneze” aspru pe părinţii care îşi numesc copiii după numele marelui strămoş, Decebal Geto-Dacul.

Un alt „renegat” căruia îi putem aplica prevederile revoluţionarei Ordonanţe Guvernamentale (care concurează, datorită „importanţei” capitale pe care o prezintă în evoluţia dreptului românesc, cu actul fundamental al statului român, Constituţia) este Basarab întâi întemeietorul. Acest „crud” domnitor, într-o „tristă” zi a anului 1330, la Posada, a comis un Holocaust la scară mică, ucigând cu sânge rece, un grup numeros de turişti maghiari, aflaţi pe meleagurile noastre în concediu, la tratament. Trezindu-se prost dispus într-una dintre dimineţi, „nemilosul” voievod, a măcelărit acel nevinovat grup de vizitatori străini, neavând niciun motiv întemeiat. Singurul argument ar fi fost o vagă bănuială a lui Basarab, care le-a suspectat pe săracele fiinţe umane că ar avea

niscaiva intenţii parşive. Desigur, „odiosul” individ nu a fost până acum judecat de nicio instanţă judecătorească, dar, vorba aceea: „Niciodată nu e prea târziu!” Propun Ministerului Justiţiei ungar să profite de ocazia ivită şi să-şi facă dreptate.

Mergând pe firul istoriei spre contemporaneitate, nu putem să nu observăm ce „cruzi” conducători am avut şi cum ne-au făcut ei Neamul de „ruşine” în faţa întregii umanităţi. Cel puţin trei dintre aceştia „merită” să fie puşi la „stâlpul infamiei”. Cunoaşteţi şi dumneavoastră isprăvile lui Ştefan cel Mare şi Sfânt, ale lui Vlad Ţepeş sau ale lui Mihai Viteazul. Instigându-i la luptă pe paşnicii locuitori ai Imperiului Otoman, prin bunăstarea făţiş afişată şi pacifismul realmente enervant, cei trei „odioşi” conducători de Ţară, nu pot fi iertaţi pentru bătăile cu strigături pe care sărmanii turci le-au încasat de-a lungul timpului. Voi susţine poporul turc într-un viitor demers, care să aibă ca obiect un eventual muzeu, construit cu scopul de a aminti de „ororile” la care a fost supus cât timp cei trei mari conducători au fost la cârma Ţărilor Române. Îmi exprim, de asemenea, „ura” faţă de toţi cei care poartă numele de Ştefan, Vlad sau Mihai. Nu le-ar fi ruşine!

Revenind la „nemilosul” Mareşal de Oţel, Ion Antonescu, şi la toţi cei care-l consideră un brav înaintaş sau care contestă faptul că românii ar fi mâncat evrei pe pâine în cel de-al doilea război mondial, depăşindu-i în crime pe un alde Hitler, Horthy sau mai ştiu eu ce nepricepuţi în ale Holocaustului, şi venind în sprijinul Guvernului şi Ministerului Justiţiei mi-am permis să identific câteva persoane, ce încalcă flagrant proaspătul act al Guvernului PSD-ist. Astfel, merită „încarceraţi” persoane ca **Wilhem Filderman**, preşedintele Federaţiei Uniunilor de Comunităţi Evreieşti din România (1941 – 1944), persoană ce neagă existenţa holocaustului în România, contrazicându-l cu „nesimţire” pe bunul cunoscător de istorie românească, ambasadorul SUA la Bucureşti, Mister (sau Miss) Michael Guest. Ar putea face

cunoştinţă cu închisorile româneşti, luându-ne după litera Ordonanţei ce face subiectul acestui articol, şi istoricul (american, din câte ştiu eu) **Larry Whatts**, care-l consideră pe Ion Antonescu ca fiind **„cea mai extinsă pată albă a istoriografiei româneşti”**. Vede el pete albe numai să punem noi în aplicare noua Ordonanţă! Ce să mai vorbim de domnul **Norman G. Finkelstein** şi a lui carte, **„The Holocaust Industry”**! La „zdup” cu el!

Înainte să închei, aş avea şi eu două micuţe întrebări pentru un angajat al Poporului Român, domnul prim-ministru Adrian Năstase:

1) Pe când o Ordonanţă care să condamne holocaustul ce are loc în România de 12 ani şi care să-i pună la zid pe cei ce se fac vinovaţi de el?

2) Unde aţi învăţat, mult stimate domnule Năstase, să faceţi politica Ţării în genunchi, în faţa altora?

Deasupra dumneavoastră sunt doar Legea şi Dumnezeul Oamenilor, nu e nici urmă de lideri UE sau NATO! De aceea, politica românească trebuie făcută de oameni cu coloană vertebrală, de oameni ce nu pleacă fruntea nici măcar în faţa morţii! În plus, **pe români de ce nu-i întreabă nimeni dacă agreează politica promovată la moment, de nişte amatori?**

„România Mare” /19.04.2002

Eva nu a avut ochii albaştri

Rareori, s-a încumetat cineva să răspundă **în mod argumentat şi ştiinţific** la întrebările fundamentale ce au frământat mintea omenească de-a lungul evoluţiei rasei umane. Una dintre aceste întrebări este şi cea referitoare la modul în care Omul, cea mai importantă fiinţă de pe Pământ, a apărut. De ce am subliniat necesitatea unui răspuns argumentat şi ştiinţific? Fiindcă, se ştie, teoriile referitoare la apariţia omului pe Terra sunt numeroase (deşi, majoritatea, destul de asemănătoare) în credinţele religioase ale diferitelor popoare, însă niciuna „nu stă în

picioare”, nefiind fundamentată ştiinţific. În cel mai bun caz, aceste ipoteze sunt nişte legende frumoase. Pretenţia unor anumiţi indivizi de a le accepta ca adevăruri absolute, de necontestat, chiar de inspiraţie divină, stârneşte cel puţin râsul dacă nu chiar indignarea.

Nu am adus în discuţie acest subiect fără un motiv întemeiat. „Scânteia” acestui articol a constituit-o un anumit documentar, programat duminică, 21.04.2002, de canalul de televiziune Discovery. Mai concret, în respectiva seară a fost difuzat, în premieră pe acest canal şi, se pare, în Europa, un documentar realizat cu foarte puţin timp în urmă, numit **„The real Eve”** (în traducere mot à mot, **„Adevărata Evă”**). Desfăşurat pe parcursul a două ore, acesta a încercat să dovedească faptul că întreaga umanitate îşi are originea într-o singură femeie (denumită convenţional, Eva) care ar fi locuit în urmă cu 130.000 de ani în Africa de Est. Considerând întreg documentarul ca fiind o ipoteză ce lasă loc de interpretări, ce se vrea a fi doar o părere exprimată, neavând pretenţia de a fi închis subiectul pus în discuţie, am putea spune că e o provocare la adresa inteligenţei umane. Dacă însă, există pretenţia ca **„Adevărata Evă”** să fie considerată o teorie a cărei demonstraţie e completă şi fără cusur, atunci mă simt dator să contrazic (argumentat) punctul de vedere exprimat de compilatorii acestui film-documentar.

E necesar de precizat că, din început, se acceptă de către realizatori teoria Darwinistă, conform căreia omul a evoluat din maimuţă. Nu ştiu însă, câtă lume cunoaşte că această evoluţie ipotetică a omului din maimuţă se bazează pe argumente nu tocmai solide. Astfel, omul ar fi apărut în urma unui accident (rasa umană ar fi apărut din greşeală, dintr-o regretabilă eroare!) prin reducerea numărului de cromozomi ai maimuţei, de la 48 la 46. În continuare, trebuie analizată demonstraţia cuprinsă în documentar relativ la diferenţa dintre rase, care apare în ceea ce priveşte culoarea pielii. Astfel, se vrea a se demonstra că, datorită condiţiilor de mediu, în special a diferenţei de intensitate a razelor solare, culoarea pielii s-a schimbat.

„Incriminat” ar fi aici un anumit pigment organic de culoare neagră, şi anume **melanina**, care ar fi fost necesar, datorită condiţiilor de mediu, să-şi modifice cantitatea în funcţie de intensitatea ultravioletelor, în scopul supravieţuirii străvechilor locuitori ai Pământului. Conform teoriei prezentate, în lipsa luminii, a razelor solare, organismul uman nu produce vitamina D, fapt ce duce la rahitism. Pentru ca organismul să secrete suficientă vitamină D, acesta trebuie să micşoreze cantitatea de melanină din piele. Astfel s-ar explica de ce prin migrarea către nord, unde ultravioletele sunt mai slabe în intensitate, pentru a putea supravieţui (pentru a nu suferi de rahitism) pielea a devenit albă, s-a depigmentat, reducând drastic cantitatea de melanină. De asemenea, s-a constatat că există o legătură importantă între razele ultraviolete şi o biomoleculă numită **folate**. Această biomoleculă e crucială în dezvoltarea embrionului, iar razele ultraviolete prea intense o pot distruge. Astfel se motivează faptul că africanii acelor vremuri străvechi ar fi avut nevoie de protecţia pielii negre.

Acum să-mi fie cu iertare că am şi eu câteva nelămuriri! De exemplu: De ce, pe aceeaşi latitudine, ecuatorul, au existat şi există oameni ce au culoarea pielii diferită – în Africa, negrii, în America de Sud, creolii (rasa roşie)? De ce eschimoşii care trăiesc în regiunile arctice nu au pielea de culoare albă, prezentând trăsături mongoloide? De ce nu sunt şi ei blonzi, cu ochii albaştri sau verzi, ca nordicii? De ce negrii sau albii din ziua de azi nu mai trebuie să se adapteze la condiţiile de climă, având în vedere că oriunde pe Pământ, fie la Poli, fie la Ecuator ei pot trăi fără ca factorii de mediu să le afecteze sănătatea? În fine, dacă am accepta acea depigmentare a pielii (şi presupun că şi a părului) cauzată de reducerea cantităţii de melanină, sunt curios cum explică cei ce au emis această teorie culoarea albastră şi verde a ochilor indivizilor din rasa albă.

Revenind la ipoteza de la care porneşte întregul documentar, pot spune că e cea mai îndoielnică dintre

toate cele prezentate în cuprinsul acestuia, ridicând o sumedenie de semne de întrebare. Dintre ele, cel mai important în opinia mea ar fi următorul: Cum a putut evolua rasa umană dintr-un singur cuplu primordial, prin **incest repetat** (singurul mod de perpetuare a speciei în acest caz)? Se ştie că (şi de aceea incestul e interzis prin lege) prin acest procedeu reproductiv se ajunge la degenerări. Suntem deci, conform acestei teorii, o rasă degenerată, nişte monştri!

Deşi prin teoria evoluţionistă a lui Darwin s-a făcut un pas apreciabil în ceea ce priveşte originea omului, datorită faptului că aceasta pune accent pe ştiinţă şi surclasează teoriile religioase aberante, totuşi, ea nu poate fi credibilă din mai multe motive. Aceeaşi atitudine o am şi faţă de teoria prezentată de Discovery prin documentarul **„The real Eve”**, fiindcă aceasta este, în fapt, o compilaţie între teoria evoluţionistă a lui Darwin şi teoria legată de apariţia omului, cuprinsă în mitul biblic, pe care documentarul în cauză vrea, cu orice preţ, să o confirme.

În ceea ce mă priveşte, am bunul simţ să consider că, deşi mai aproape de realitate, **ipoteza implicării unor civilizaţii extraterestre în apariţia omului pe Pământ** este, totuşi, doar o ipoteză. O ipoteză care se sprijină însă pe o sumă de **argumente solide**, cum ar fi:

1) Calculul făcut de savanţi de renume (printre care şi astronomul H. Shoplay), conform căruia, în zona de Univers observabilă cu ajutorul radiotelescoapelor, e posibilă viaţa pe un număr de planete egal cu 108.

2) Numeroasele descoperiri arheologice de pe întreg globul, ce cuprind obiecte imposibil de fabricat chiar şi în zilele noastre sau de o civilizaţie cu o dezvoltare intelectuală net inferioară secolului XXI, precum şi hominidul de la Bugiuleşti-Vâlcea-România, vechi de 2 milioane de ani.

3) Un argument de bun simţ***: „Dacă am fi doar noi în întreg Universul, de ce atâta risipă de spaţiu pentru o singură civilizaţie***?”

4) Nu în ultimul rând, ci chiar în primul: **Eva nu**

avea cum să aibă ochii albaştri!

„Curierul Primăriei Cluj-Napoca” /29.04.2002

Democraţia lu’ peşte

DEX-ul ne explică foarte clar şi concis cam cu ce se mănâncă o democraţie. După şugubăţul instrument explicativ treaba asta pe nume „democraţie” ar fi ceva în genul unui forme de organizare şi conducere a unei societăţi, în care Nenea Poporu’ are puterea şi o exercită „după cum vrea muşchii lui”, adică direct, personal sau indirect, prin reprezentanţi. Cum în zilele noastre direct e, practic, imposibil să îţi exerciţi puterea, normal că se apelează la reprezentanţi. Mai precis spus, un senator la 160.000 bucăţi alegători iar un deputat pentru 70.000 bucăţi din aceeaşi marfă. Problema e că majoritatea acestor reprezentanţi, o dată ajunşi în fotoliile de demnitari, uită care le este calitatea, aceea de funcţionari angajaţi de popor să le protejeze interesele şi să administreze Ţara cât se poate mai bine, şi se comportă ca nişte aleşi ai lui Dumnezeu. Ca atare, sărăcuţa Constituţie, care va face 11 anişori acum, în 2002, e călcată sistematic în picioare.

Foarte puţine articole ale actului legislativ fundamental al României au scăpat nebatjocorite de vietăţile politice care au populat şi populează fauna scenei politice actuale. Înainte de a le numi, să aruncăm o privire asupra unui portret al clasei politice din vremea Omului Eminescu, panoramă (plină de panarame) atât de valabilă şi astăzi: „Quintesenţă de mizerii de la creştet până-n talpă (...) Oameni vrednici ca să şază în zidirea sfintei Golii (N.M.: De ce nu Gherla sau Jilava?!) /În cămăşi cu mâneci lunge şi pe capete scufie, /Ne fac legi şi ne pun biruri, ne vorbesc filosofie. (...) Spuma asta-nveninată, astă plebe, ăst gunoi (...) Tot ce-n ţările vecine e smintit şi stârpitură, / Tot ce-i însemnat cu pata putrejunii de natură, / Tot ce e perfid şi lacom, tot Fanarul, toţi iloţii (...) Încât fonfii şi

flecarii, găgăuţii şi guşaţii, / Bâlbâiţi cu gura strâmbă sunt stăpânii astei naţii!”. Parcă văd cum clătinaţi din cap şi îi daţi dreptate lui Eminescu. Ce ziceţi? Câtă dreptate a putut avea şi cum vă vine să rostiţi invocarea: „Cum nu vii tu, Ţepeş doamne...”?!

Să-l lăsăm pe marele om Vlad Ţepeş să-şi doarmă liniştit somnul de veci şi să ne trezim noi din somnolenţă pentru a aplica Legea aşa cum trebuie. Pentru început, multora dintre foştii şi actualii demnitari li s-ar putea intenta proces pentru încălcarea a numeroase articole din **Constituţia României**. Care ar fi acelea? Păi, să vedem! Le luăm în ordine. **Art. 13**, privitor la limba oficială a României, s-a încălcat prin prevederile Legii 215/2001, Legea administraţiei publice locale. **Art. 16**, **alin. 1** şi **2**, a fost încălcat prin discriminarea pozitivă a minorităţilor şi prin situarea unora cu mult deasupra legii, în majoritatea cazuri de corupţie, de privatizări frauduloase, de „tunuri” date în domenii variate, pentru care nu a răspuns până acum nimeni. **Art. 22**, **alin. 1**, care prevede dreptul la viaţă, integritate fizică şi psihică a fost pur şi simplu desfiinţat! Teoretic, în România ultimilor 12 ani, ai, într-adevăr, dreptul la viaţă. Practic însă, ai dreptul să mori de foame, să-ţi cerşeşti mâncarea în stradă sau să doreşti să moară vecinul pentru a-i lua capra. Cât de integritate psihică ce să mai vorbim! Cine iese normal din perioada de tranziţie rezistă şi la un război nuclear cu India sau Pakistanul! Ajungem la **articol 29** (Libertatea conştiinţei) care ne spune în **alin. 1** că ***„libertatea gândirii şi a opiniilor, precum şi libertatea credinţelor religioase nu poate fi îngrădită sub nicio formă”***. Acest articol a fost şi este terfelit rău de tot. Sunt curios şi eu unde e această libertate a conştiinţei şi chiar a exprimării, când celor care nu consideră benefică pentru Ţară intrarea în NATO şi nici în UE, în mod necondiţionat, li se urlă de către telectualii de tranziţie: „Extremiştilor! Securiştilor! Comuniştilor! Rusofililor! Nostalgicilor!” şi nu li se dă ocazia să-şi exprime punctul de vedere şi să prezinte alternativele la aceste integrări. Într-un fel nici nu mă mir

că la noi se întâmplă aşa ceva, când s-a întâmplat şi pe la case mai mari (vezi cazul lui La Pen, în Franţa). De **art. 30**, ce se referă la libertatea de exprimare, nici nu mai are rost să ne legăm! Vă zice orice ziarist că povestea cu **„cenzura de orice fel e interzisă”** e basm de Ispirescu.

Mergând mai departe, ajungem la **art. 32 – Dreptul la învăţătură**. O fi el garantat de stat, dar întrebarea e: ce învăţământ se face după nenorocitele de manuale alternative şi de ce nu a răspuns nimeni pentru introducerea pe piaţă a acestor tentative de manuale? Cică, mai e consfinţit, prin Constituţie şi dreptul la grevă (**art. 40**). Ce ar fi să numărăm câtor greve legale li s-a dat cu flit? Ne-am pierde vreo câteva zile! Ajungem la un articol (**art. 43**, **alin. 1**) pe care nici nu ştiu la ce bun autorii Constituţiei l-au mai înserat în paginile acestui act normativ. E vorba de articolul referitor la **nivelul de trai**, care din 1990 încoace a tot scăzut şi a scăzut, până nu l-a mai văzut aproape nimeni şi dacă de ceva timp nu l-a mai văzut nimeni, multă lume a şi uitat de el, complăcându-se în traiul de pe o zi pe alta. Am mai putea vorbi şi de **art. 45** ce se referă la protecţia copiilor şi a tinerilor, care, între noi fie vorba, nu prea ştiu ce e aceea protecţie a statului, fiindcă pe nesătuii din Parlament i-a cam durut, 12 ani de zile, în doamnele coate de ei. Orice protest faţă de comentariul meu e de prisos, fiindcă realitatea e aceasta: tot mai mulţi tineri pleacă peste hotare. Oare de ce? De bine ce le este aici? Nu prea cred!

Ar mai fi, cred, încă pe atâtea prevederi constituţionale încălcate de cei ce cred că ne-au făcut şi ne fac o favoare prin faptul că ne conduc (spre ce, nu ştiu!) şi că ar trebui să le fim adânc recunoscători pentru „mărinimia” de care au dat dovadă atunci când s-au hotărât să ne „bucure” timpanele cu aberaţiile legislative propuse şi adoptate de ei, precum şi cu strategii de redresare a Ţării, concepute prin cancelarii străine sau prin minţi retardate, ce nu au cum să fie aplicate cu succes în România.

Dacă aţi sta să găsiţi şi să enumeraţi şi alte acte

normative încălcate, altele decât Constituţia, v-ar prinde alegerile din 2004! Cel mai înţelept ar fi să staţi şi să „cujetaţi”, dacă vă place sau nu această democraţie, care nu poate să fie decât **democraţia lu’ peşte**. Apoi, în funcţie de răspuns, să vă hotărâţi ce faceţi. Dacă vreţi o părere personală, vă spun ce simt eu. M-am săturat până peste cap de această democraţie! Vreau **o societate omenească normală**, aceea pe care, se pare, politologii şi sociologii americani şi japonezi o caută: societatea omenească normală sau informaţională. Cum arată aceasta? Vedem cât de curând...

„Curierul Primăriei Cluj-Napoca” /03.06.2002
„Vulturul Brâncovenesc” /Nr. 2 – noiembrie 2002

De ce trebuie să o „dezlegăm” la ochi pe doamna cu balanţa?

Privit din faţă, Teatrul Naţional din Cluj-Napoca are în stânga sa o clădire impunătoare. E vorba de Curtea de Apel Cluj. La o mai atentă privire a acestei clădiri, veţi observa, cu siguranţă, că un anumit fel de pază îi este asigurată de către o doamnă, legată la ochi şi cu o balanţă într-o mână, căreia i s-a rezervat un loc binemeritat, la o înălţime considerabilă, deasupra intrării principale a Curţii de Apel. E vorba de statuia ce simbolizează Justiţia, Dreptatea, Echitatea. E vorba de un simbol care de 12 ani de zile este luat în batjocură de anumite hotărâri judecătoreşti nedrepte ce se dau prin tribunalele din România şi prin înlesnirea nepedepsirii marilor infractori ai perioadei de tranziţie. E vorba de o damă care, fără voia ei, a fost, într-o mai mică sau mai mare măsură, prostituata fiecăruia dintre miniştrii ce au ocupat fotoliul Justiţiei din 1990 încoace. Despre această doamnă vom vorbi în cele ce urmează şi despre imperios necesara „dezlegare” la ochi a acesteia.

În popor, se spune că nimic ce e bazat pe minciună sau înşelătorie nu e durabil sau nu are o bază stabilă,

sănătoasă. Normal, un organism ce nu are o temelie sănătoasă (un creier sănătos) nu are cum să fie sănătos pe de-a-ntregul. La fel stă situaţia şi cu Justiţia română de după ’90. Regimul politic instalat după evenimentele din 1989 n-a fost a celor ce şi-au dorit cu adevărat să scape de un sistem de conducere statală depăşit, utopic, retrograd, ci a fost a unor profitori de pe urma revoltei populare, revoltă ce a fost ajutată de anumiţi „prieteni” să pornească şi să ia proporţii naţionale, aşa cum bine o pot dovedi documente credibile. Este deja ştiut că, în 1989, la Malta, George Bush şi Mihail Gorbaciov, preşedintele SUA, respectiv URSS de pe atunci, au discutat despre un nou plan de împărţire a sferelor de influenţă, despre destrămarea anumitor regimuri, printre care şi cel din România. Se ştie că la sfârşitul anului 1989, în România, s-a încercat, şi în mare parte s-a şi reuşit, o diversiune menită să ridice la putere nişte indivizi pricepuţi în „săparea” Ţării din interior, care să pună pe butuci economia naţională, să distrugă fostele Servicii Secrete, care le stăteau „unora” ca un ghimpe înfipt în şezut, să creeze doar două clase sociale (o majoritate foarte săracă şi o minoritate foarte bogată), într-un cuvânt: să creeze **anarhie**. Într-o astfel de situaţie, bineînţeles că şi Justiţia a avut de suferit. Ne întrebăm deci: de ce „boală” suferă Justiţia română şi care sunt cauzele declanşării acestei „boli”?

Nu sunt doctor în Drept (mă gândesc că doctorii în Drept ar trebui să se ocupe de diagnosticarea şi tratarea Justiţiei dintr-o ţară), dar la fel ca orice om de rând pot să-mi dau seama că, în România, Dreptatea „umblă” cu capul spart, suferă de corupţie la nivel înalt şi de favorizare sau nepedepsire a marilor infractori ai democraţiei **„made in România”**. În plus, este supusă la tratamente sexuale aberante.

Cauza iniţială a vătămării Dreptăţii în România se găseşte în acea revoluţie televizată, de la care au trecut aproape 13 ani, şi căreia nu i s-au găsit, nici până astăzi, teroriştii. Cât timp nu se va face lumină în această

problemă, în mod oficial, prin organele abilitate, Justiţia din Ţara noastră va fi la fel de vulnerabilă ca până acum la orice fel de „boli”. Atâta timp cât continuăm să culpabilizăm cadre ale Armatei sau ale Serviciilor Secrete româneşti pentru anumite culpe inventate şi nu îi arătăm cu degetul pe adevăraţii instigatori la măcelul din acele zile, Dreptatea va „sângera” cumplit.

Corupţia din Justiţie şi tratamentul discriminator faţă de unul sau altul dintre cei aduşi în faţa instanţelor judecătoreşti merg mână în mână. Ai devalizat o bancă, dar ai bani pentru o „cotizaţie benevolă” la cine ştii tu că trebuie? Nu e nicio problemă! Se rezolvă o pedeapsă cât să nu îţi mişte niciun fir de păr din cap. Ai furat o găină de foame ce îţi era? Păi, aşa ceva e inadmisibil! Nu exista, oare, iarbă verde de păscut pentru tine şi copiii tăi, la fel ca pentru vite? La zdup cu tine pentru cel puţin trei ani! Se pare că stimabilei doamne, cea legată la ochi şi cu balanţa într-o mână, i-au apărut şi două (dacă nu mai multe) buzunare. Când simte că i le umfli, ştie ce verdict să dea! Când nu, când „stai ca mutu’” şi nu ai o para chioară, dama asta simpatică e derutată, nu ştie ce se întâmplă, de ce nu simte nicio „adiere verzulie” prin buzunare, aşa că se enervează şi te pune la răcoare să te gândeşti la fapta ta necugetată de a nu îţi îndeplini datoria de „cotizant benevol”.

Acuma de ce „umblă” Dreptatea cu capul spart şi de ce e supusă ea la tratamente sexuale aberante? Păi, cum de ce? Chiar nu ştiţi? O damă mai naşparlie, pe nume tanti Oculta (ce are agenţi infiltraţi prin structurile UE), aflată în vizită prin ograda sărăcuţei noastre Dreptăţi, văzând că normele de conduită româneşti interzic prin regula 200 (art. 200 din Codul penal român) practicile homosexuale, supărată foc pe o regulă atât de „comunistă” şi speriată că cineva îşi va da seama ce copii vicioşi a crescut în conducerea ei, a luat Codul penal român şi a început să-l bată de capul Dreptăţii româneşti, spunându-i: „Dacă vrei să te chem la ziua mea de naştere, la şezătorile mele, la chefurile mele sau la balurile mele mascate, ai face bine să

uiţi de pedepsirea poponarilor! Spune-le românilor că numai aşa va curge lapte şi miere prin România!” Lăsând gluma la o parte, cred că sunteţi de acord cu mine că legiferarea unor aberaţii legislative e o altă cauză a situaţiei actuale a Justiţiei româneşti. Legiferarea „intrării” în Europa cu „spatele” e una dintre ele!

Antidotul pentru bolile Justiţiei româneşti există. Acesta nu ţine de nimic de natură mistică, adică de vreo minune sau de vreo intervenţie divină. Vindecarea sistemului de Drept românesc ţine de noi, cetăţenii acestei ţări. Însănătoşirea Dreptăţii trebuie făcută prin oamenii de rând, dar mai ales prin cei formaţi, prin cei specializaţi în acest domeniu. Oamenii de rând au la îndemână votul. Ei pot să îşi aleagă conducători cinstiţi, justiţiari, sănătoşi la minte şi trup, foarte puţin sau deloc coruptibili, integri, demni, devotaţi naţiunii pe care o servesc, nu unor interese oculte şi străine de cele ale majorităţii româneşti. Prin aceştia pot să-şi însănătoşească Justiţia, cerându-le să legifereze numai ceea ce vine în întâmpinarea intereselor maselor, nu şi ce încalcă aceste interese. Cei specializaţi în domeniul juridic au datoria să găsească soluţii cât mai viabile pentru problemele cu care se confruntă Justiţia română. Tot ei au datoria şi sunt cei mai în măsură să protesteze când se legiferează anumite aberaţii. Particularizând şi referindu-ne la situaţia actuală a Justiţiei din România, juriştii ar trebui să acţioneze în următoarele direcţii: reincriminarea practicilor homosexuale; introducerea pedepsei capitale (chiar şi numai temporar) pentru săvârşirea de infracţiuni abominabile şi foarte grave, cum ar fi pedofilia, violul pederast, violul urmat de moartea victimei, omorul premeditat asupra unei femei gravide, trădarea, crime împotriva păcii şi omenirii (mai precis, genocidul); simplificarea şi eficientizarea legislaţiei în vigoare pentru a răspunde nevoii de dreptate, operativitate şi omenie dorită de cetăţenii României.

Acum, pe final, să clarificăm şi de ce ar trebui să o „dezlegăm” la ochi pe dama aceasta fainâ pe nume Justiţia? Din **trei motive**: pentru a-i repera pe marii

infractori ai tranziţiei şi pentru a da cu ei de pământ; pentru a evita situaţii inechitabile, ca în cazul închisorii pentru furtul unei pâini; pentru a vedea că, în multe cazuri, legea este aberantă şi e necesar a fi îndreptată.

Ca un optimist incurabil ce sunt, sper cu tărie într-o redresare a sistemului juridic român, sper că majoritatea cetăţenilor României vor înţelege că trebuie să îi administrăm Dreptăţii antidotul cuvenit şi să-i vindecăm capul spart cu care se tot vântură prin Ţară. A! Şi să nu uităm de dezlegatul la ochi. E o operaţiune extrem de necesară!

„Curierul Primăriei Cluj-Napoca” /19.08.2002
„România Mare” /30.08.2002
„Naţiunea” /11.09.2002

Cu zâmbetul pe buze

Aproape toţi dintre cunoscuţi, care mi-au citit articolele precedente m-au întrebat cel puţin o dată dacă cred că pot schimba ceva prin luările mele (câteodată singulare) de poziţie, dacă am convingerea că îi pasă cuiva de ceea ce spun eu, dacă mă pricep să scriu şi alt fel de articole decât cele în care critic diverse persoane sau hotărâri aberante luate de mai marii Ţării. Sincer, aş fi mult mai bucuros să scriu articole de altă natură, fiindcă am o sumedenie de idei. Dar, mai tot timpul când vreau să-mi pun planul în aplicare, se iveşte altceva ce nu suferă amânare, ceva ce mă intrigă la culme, şi de care trebuie să scriu, fiindcă altfel nu aş fi împăcat cu mine însumi. Am găsit, totuşi, un răgaz în care să pun pe hârtie şi un alt fel de articol. Sper să vă placă.

Deunăzi, răsfoiam mica publicitate pentru a găsi nişte oferte de muncă accesibile statutului meu de student. Dar până să ajung eu la ele, ochii mi s-au oprit asupra unui anunţ ce m-a făcut să râd sănătos. Şi de la acest prim anunţ, mergând mai departe cu lectura, nu a fost deloc greu să le găsesc pe următoarele. Ceea ce urmează este

pentru mine ***„Gala anunţurilor hazlii 2002”***. Să începem cu începutul. Nişte indivizi cu mare pricepere în ale depanării componentelor computerelor, dar cu sumare cunoştinţe de limbă română reapară „hard disk-uri, CD-***roame***, recuperează fişiere”. După o bună repriză de râs m-am întrebat dacă respectivii nu se pricep la repararea **imprimanţilor**! Nu de alta, dar **imprimantul** meu nu mai funcţionează la **parametre** normali! Două rânduri mai jos, pe aceeaşi pagină, găsesc o ofertă turistică **foarte interesantă**. I-auzi, ia: „Organizăm excursii montane călare în Valea Ierii pentru **vizionarea împerecherii la cerbii carpatini**”. Tentant, nu! Şi profitabil! Pentru organizatori, bineînţeles! Mă şi gândesc să îmi deschid o firmă de profil şi să organizez excursii sub geamul vecinului de la parter, pentru vizionarea împerecherii acestuia. Normal că principala condiţie e ca vecinul să aibă o soţie cât se poate de atrăgătoare! Şi de înţelegătoare faţă de turiştii curioşi!

Chiar dacă nu-mi reuşeşte acest gheşeft, datorită „anumitor” impedimente, nu voi dispera. La rubrica „Afaceri bune de **«fraierit fraierii»**” am găsit una din cele mai de succes afaceri al secolului XXI. Fiţi atenţi! „Sunteţi dezamăgit de viaţa cotidiană, nu vă găsiţi locul sau liniştea, căutaţi o rezolvare? La noi o puteţi găsi prin cartomanţie şi spiritism”. Fraţilor, suntem scăpaţi! Haideţi toţi, buluc, pe ăştia! L-am prins pe Dumnezeu de-un picior! Asta da firmă serioasă! Ce băieţi buni sunt ei, se gândesc la noi, ăştia mulţi şi necăjiţi, cum ne mai ducem noi zilele de greu şi cum suntem de dezamăgiţi de viaţa cotidiană şi vor să ne ajute. Cum să ne ajute? Mă, da’ proşti mai sunteţi! Prin spiritism, of course! Ne cheamă băieţii ăştia câte un spirit pentru fiecare, să ne zică ce frumos e prin locurile acelea cu iarbă verde şi floricele, „unde nu există durere şi suferinţă, nici întristare”. Fiecare va avea câte un spirit ocrotitor, care să îi ţină de urât când se plictiseşte, care va lucra în locul lui, care va face de mâncare şi va avea grijă de el ca de cea mai importantă persoană din lume. În plus, vom avea parte şi de o surpriză! Nea’ Nicu

Împuşcatu’ ne va face o vizită ca să ne liniştească şi să ne spună că, în curând, îi va chema la el, într-o croazieră de „plăcere” (eternă), pe mulţi dintre cei care ne fac zile amare de vreo 12 ani. Aşa că, ce mai aşteptaţi? Fuga-fuguţa la doctorii în spiritism şi alte tehnici moderne de păcălit naivii (ca să nu zic îndobitocit, că sună neacademic)!

Să mai zică cineva că românii nu sunt buni afacerişti! Unul dintre concetăţenii noştri vinde un „diplomat mare, model rusesc”. Eu am o contraofertă**: „Donez diplomat american cu vicii periculoase. E model Micky 2001, din seria Bush-ito. Necesită tratament de urgenţă!”**. Ştiaţi că Highlander e în trecere prin România pentru a-şi încheia afacerile ce le are pe aici? De unde ştiu? Explicaţi dumneavoastră în alt fel următorul anunţ: „Vând loc de veci în cimitirul Central, amenajat, **neocupat**”. Vă rog să constataţi că nu e un loc de veci obişnuit! Are două calităţi importante: e **amenajat** (nu strică să ai prin preajmă un jacuzzi, la nevoie), dar cel mai important – e **neocupat**. Asta da ofertă! Ştie omul cum să-şi atragă clienţii! Dar asta nu-i nimic! I-auziţi afacere! „Vând **urgent** pompă electrică **pentru muls firma Nuk**”. E clar că firma Nuk are un profit imens. Altfel nu văd de ce anume am putea-o mulge. Cei interesaţi trebuie să se grăbească! Treaba e urgentă, până nu îşi dă seama vreunul dintre patroni că alţii se îmbogăţesc de pe urma muncii lor. Cred că cel ce a dat anunţul e vreun angajat proaspăt concediat, ofticat pe patron şi dornic de răzbunare.

Având în vedere ceea ce urmează, pot spune că toate anunţurile precedente sunt simple glumiţe. Această secţiune o vom numi-o**: „Gramatica nu e de mine/ Eu sunt mai ciumeg ca tine!”**. Fiţi atenţi că-ncepe show-ul! Ştiţi cu toţii, dragi cititori, că **majoritatea lucrurilor** ce ne înconjoară pot fi uşor clasificate, într-un anumit mod, după un anumit criteriu. De exemplu, atât de necesarele autovehicule sunt împărţite pe cinci categorii (de la A la E). Am subliniat „majoritatea lucrurilor”, fiindcă nu pentru toate e valabilă această regulă. Sau cel puţin nu aşa cum li

se năzare unora! Veţi fi cu siguranţă uimiţi să constataţi că şi copiii se împart pe anumite categorii. Dar nu acelea pe care vi le închipuiţi dumneavoastră: copii răi, neastâmpăraţi, buni, cuminţi, inteligenţi, nătăfleţi etc. Nu, nicidecum! Vă propun să vă îmbogăţiţi cultura generală cu alt fel de categorii de copii, descrise în următoarele anunţuri. Criteriul de departajare îmi scapă acum, dar, poate, îl veţi găsi dumneavoastră: „Vând cărucior **copil sport**”, „Vând cărucior **copii tip landou**”, „Vând cărucioare de **copii noi**” (Oare **copii second hand** nu există?), „Vând cărucior **copil stare bună**” (Ia uitaţi că există şi copii de calitate inferioară copiilor noi! Sunt copiii în stare bună! Adică nebătuţi, doar puţin „şifonaţi”!), „Vând cărucior **copil din lemn cu sertar**” (Acest tip de copil e cel mai performant: e din lemn şi are sertar. Deci, e de ultimă generaţie! Calitatea îşi va spune cuvântul!), „Vând pătuţ pe roţi de **copil tip ţarc**” (Mii de scuze! Acest copil e de ultimă generaţie: are roţi şi e tip ţarc), „Vând lapte praf pentru **copii Lactovit**” (Un nou produs performant a apărut pe piaţa românească: ***copiii Lactovit***!). Aţi reţinut, deci! Avem copii sport, copii tip landou, copii noi, copii în stare bună, copii din lemn, prevăzuţi cu sertar, copii tip ţarc, cu roţi şi, bineînţeles, cei mai performanţi şi mai recenţi, copiii Lactovit. Deci, oameni buni, stimaţi proaspeţi căsătoriţi, fiţi fericiţi! Dacă nu reuşiţi să daţi naştere unui copil pe placul dumneavoastră, nu-i capăt de lume! Oferta în materie e mare şi generoasă! Nu ezitaţi! Sincer, v-aş recomanda copiii Lactovit, că-s tare dulci! Sau dacă preferaţi ceva de secol XXI, eu zic că prichindeii aceia tip ţarc, ce au şi roţi sunt numai potriviţi!

Pe când ajunsesem către finalul lecturii mele mai mult decât plăcute, cineva a ţinut neapărat să mă nedumerească cu un anunţ aparent neimportant: „Vând ceas de **mână Casio**”. Cum vine asta, totuşi? Înţelegeam dacă vindea ceas de mână dreaptă sau de mână stângă! Dar ceas de **mână Casio**? Ăsta-i ceva soi de mutant! Unul cu o a treia mână: mâna Casio! Şi cum o „supărare” nu

vine niciodată singură, cineva a făcut imensa „greşeală” să dea un anunţ corect***: „Vând cărucior sport pentru copii”***. Câtă neruşinare!

Râsul face parte din viaţa noastră. E chiar o componentă esenţială a ei. Vă spun sincer că, dacă pe lumea aceasta ar fi trăit doar indivizi veşnic serioşi, veşnic încruntaţi sau deranjaţi de câte o glumă, dacă râsul ar fi fost, prin absurd, interzis de lege, aş fi luat comediile lui nenea Iancu şi m-aş fi dus sus, în vârf de munte, să-mi trăiesc viaţa râzând. Râsul e una din faţetele optimismului, iar optimismul e una din cele mai importante legi ale Vieţii! Pesimismul, necazurile şi ghinionul sunt trecătoare! **Viaţa şi fericirea, optimismul şi râsul sunt eterne! Râdeţi, oameni buni! Mâine, cu siguranţă, va fi mai bine!**

„Curierul Primăriei Cluj-Napoca” /14.10.2002, 21.10.2002

„Naţiunea” /23.10.2002

Băi, Georgele! Să ştii că planeta nu e lădiţa ta cu nisip!

Cum bine remarca unul dintre cei mai cunoscuţi scriitori români de după ’90: „Progresul omenirii nu este realizat de proşti, chiar dacă, la un moment dat, deţin înalte funcţii politice sau religioase”. Faptul că asemenea persoane se află în funcţii politice înalte este confirmat şi în acest început de an de conducerea SUA, care se pregăteşte, de ceva timp, să invadeze Irakul. Sincer, consider că acest calificativ, de ***prost*** (proşti), e departe de a reflecta realitatea. De ce? Fiindcă proştii sunt rareori periculoşi. Situaţia în cazul de faţă este mult mai complexă şi „prezintă umflături la ambele capete”. În schimb, dacă l-am numi prost pe domnul George Tufiş, vremelnicul trăitor de viaţă omenească şi actualul conducător al unei super-truper-hocus-pocus-puteri cum sunt Statele Umilite, am putea comite o nedreptate, jignindu-i pe acei proşti care

sunt distractivi şi deloc periculoşi.

În cazul lui Tufiş, problema, după cum spuneam şi mai sus, e mult mai complexă. În opinia mea, tuturor conducătorilor de naţiuni, ce au dus războaie de cucerire (motivate, în general, de bogăţia celui vizat spre asuprire), li se poate imputa, pe lângă spiritul războinic (ce ţine de primitivism), şi o mai redusă sau mai puternică stare de **frustrare**. În general, persoanele care nu au succes în dragoste (în găsirea unei persoane cu ajutorul căreia să-şi satisfacă instinctul sexual, pentru cei mai puţin sentimentali) îşi orientează activitatea spre diferite alte domenii. Mulţi se concentrează asupra anumitor munci care implică creaţia. Alţii însă, **frustraţii**, din categoria cărora face parte şi Georgel al nostru, pornesc diferite agresiuni nejustificate. Specialiştii în psihologie şi psihiatrie consideră că reacţiile la frustrare sunt variabile şi că una dintre ele este, într-adevăr, atitudinea agresivă exteriorizată. Se poate însă, ca pe lângă o atitudine agresivă exteriorizată, pacientul să reacţioneze şi printr-o inhibare totală a agresiunii, ce duce la regresiunea spre un stadiu anterior dezvoltării, ce se poate manifesta şi prin reapariţia enureziei (**enurezia** este fenomenul de emisie involuntară şi inconştientă de urină, ce apare la copiii mici, însă e întâlnită şi la adulţi, în procent de 3%). Nu ştiu dacă în cazul pe care îl tratăm în acest articol avem de a face cu o asemenea manifestare. Sincer, nu m-ar mira însă! De ce nu m-ar mira? Păi, în general, copiii mici, de genul celor afectaţi de enurezie, au şi o lădiţă a lor cu nisip, în care se joacă cu ce apucă şi după cum îi taie capul, făcând ce vor în acel univers, pe care-l consideră proprietatea exclusivă a lor.

E important ca astfel de indivizi, în categoria cărora intră şi Nea' Tufiş, să nu fie supăraţi sau enervaţi în niciun fel şi de către nimeni. Şi mai ales de o organizaţie de nivel înalt aşa cum este, de exemplu, ONU. Dacă, Doamne fereşte, când Georgică este la vreo reuniune în cadrul acestei organizaţii se enervează şi, confundând-o cu lădiţa lui de nisip de acasă, îşi dă drumul? Atunci să te ţii

spectacol! Şi? N-ar avea „dreptate”? Păi, cum se poate ca o lume întreagă (mai puţin o „elită” politică pupincuristă şi nevertebrată) să nu fie de acord ca ’mnealui să facă, pe această planetă, ce vrea muşchiuleţul din dotare? **Păi, nu e ea lădiţa lui cu nisip?**

Nu, domnule G. Tufiş! Planeta aceasta nu e lădiţa cu nisip a nici unui bolnav psihic şi nici măcar a unei organizaţii secrete muribunde ce vrea ca totul din lume să se facă după bunul ei plac! Terra e patria rasei umane, e Planeta Vieţii, pe care trăiesc mai mult de 6 miliarde de oameni, ce s-au săturat de conflicte armate, de ură, de violenţă, de iresponsabili pe post de aşa-zişi lideri mondiali! Majoritatea celor de pe Pământ vor să trăiască în linişte, liberi să creeze, liberi să-şi asigure lor şi copiilor lor un viitor cât se poate de liniştit şi de sigur!

Aşa că, băi acesta! Dacă ai vreo problemă psihiatrică, du-te la doctor şi tratează-te, ieşi la pensie şi plimbă-ţi nepoţeii prin parc, du-te joacă o tablă cu tac tu! Nu vezi că nici propriul tău popor nu e de acord cu tine? Îţi spun eu că e mai bine aşa! Nu cred că ai vrea să serveşti o porţie de zeamă de coasă de la dama de negru! Fiindcă, dacă mătăluţă şi alţi derbedei internaţionali ca tine nu vă veţi abţine de la a porni conflicte armate nejustificate, acesta vă va fi următorul şi ultimul vostru fel de păpică! **Fiţi siguri de asta!**

„Vulturul Brâncovenesc” /Nr. 7, Martie 2003

De-a teroriştii

Pe 01.12.2002, în oraşul Basra, din sud-estul Irakului, avioane occidentale (americane şi britanice) au bombardat birourile unei companii petroliere de stat („Southern Oil”), ucigând opt civili şi rănind alţi douăzeci. Această ştire o prezintă ziarul „Adevărul” de luni, 02.12.2002. Fără niciun comentariu în plus, fără nicio părere proprie exprimată! Nu ştiu dacă ţineţi minte, dar pe 11.09.2001, când WTC-ul american a fost ţinta unor atacuri sinucigaşe, timp de o

lună după incident, doar despre acesta s-a vorbit. Atitudini peste atitudini, condamnări peste condamnări! E drept, nu putem compara cele două situaţii aici puse în discuţie, dar, fie-mi iertat dacă nu reuşesc să observ nicio diferenţă între ele, în ceea ce priveşte calificarea lor. Amândouă pot fi considerate, fără teama de a greşi, drept acte teroriste. Care e scuza agresorilor în ceea ce priveşte acest act criminal? Se afla, cumva, nea' Bin Lădaru' în clădirea respectivă? Se angajase acesta, din cauză că ajunsese şomer, vai de capu' lui, la această companie petrolieră? făcuseră cei din clădire semne obscene la adresa avioanelor de vânătoare ce făceau trafic „turistic" prin spaţiul aerian irakian, prezentând potenţialilor turişti americani şi britanici splendoarea ţării conduse de taica Husi? Scria mare pe acoperişul clădirii cu pricina: „Fuck you, Bush!" şi „Cu Husi pân' la moarte!"?

Pe cei opt irakieni morţi (care, cu siguranţă, nu sunt nici primii, nici ultimii) de ce nu-i plânge Comunitatea Internaţională? De ce facem asemenea discriminări? De ce indivizii care au deturnat avioane, pentru a le izbi de WTC sunt terorişti, dar unul care plăteşte, din poziţia de şef de stat, grupări teroriste (cum e cazul lui Ronald Regan, în timpul căruia s-a sponsorizat gruparea teroristă „Contras", din Nicaragua), nu este? De ce pentru morţii din Serbia anului 1999, atacată de Organizaţia Teroristă a Atlanticului de Nord – NATO (comandată, pe atunci, din umbră, de un individ obscur, Bill Clinton, căruia nimeni nu se sinchiseşte să-i arate drumul spre TPI) nu varsă nimeni o lacrimă? Ei de ce ar fi mai prejos de victimele din acel 11 septembrie? Doar pentru că nu sunt americani? Deci, mai nou, pentru a fi erou, trebuie să ai cetăţenie americană şi să primeşti statutul de martir de la unul pe nume Bush! Aha! Acum înţeleg! Oare nu se poate să primeşti acest statut dacă eşti cetăţean japonez şi ai murit ucis, la Nagasaki sau Hiroshima, la finalul celui de-al doilea război mondial, în urma celui mai mare act terorist din istoria Lumii, comis de o ţară care acum se luptă cu „nenea Terorismu '"? Trebuie să-l întreb pe domnul Lăbush ce părere are…

E foarte curios ce mult contează cine face cărţile, cine împarte pâinea, cine e hojmalăul clasei. Aceştia decid cum şi cine mişcă în lumea aceasta făcută parcă numai pentru ei, de către ei, care trebuie să stea tot timpul la dispoziţia lor. Ei pun etichetele de terorist sau erou, de democrat sau extremist, de bun sau rău, pentru ei legile scrise sunt doar nişte norme aplicabile doar când vin în sprijinul lor. În rest: „Feriţi că dau cu parul şi nu mă interesează pe cine ating! Oricum, eu am dreptate!”. Mă întreb ce s-ar face lumea fără această reprezentaţie de prost gust a acestora, dar mai ales ce s-ar face fără ei. Am o presimţire că ar fi mai bine. Mult mai bine! Aceşti actori, deloc talentaţi, fac din viaţa omenească o piesă de teatru cât se poate de proastă, iar pe noi ne pun în situaţia telespectatorilor ce se ridică din faţa televizorului înjurând unul dintre filmele de duzină, produse pe bandă, la Hollywood. Ar fi cazul „să stingem televizorul”, oameni buni! „Să-i lăsăm fără audienţă” pe aceşti amatori! Să-i trimitem, măcar pentru o zi, undeva unde, dacă ajung să fie loviţi de vreo bombă, mapamondul să spună: „Ei, şi? Ce-i dacă taica NATO i-a ucis? Voi nu vedeţi că depozitele noastre de armament dau pe dinafară…?”

Cât despre cei nevinovaţi, ucişi în conflictele armate de orice fel: Sper ca Dumnezeul Oamenilor să-i aibă în pază, călăuzindu-i spre lumi mai bune!

08.12.2002

DE SUPT pentru aleşii noştri!

Acuma, de ce vă gândiţi şi dumneavoastră, una-două, la prostii? Nu am de gând să proferez injurii la adresa celor al căror şezut le este mângâiat de catifeaua scaunelor din incinta Parlamentului. Vreau doar să fac o mică propunere spre binele electoratului, dar şi spre binele demnitarilor. Astfel, ar fi de bun simţ să se înfiinţeze Direcţia pentru Evidenţă, Supraveghere şi urmărire a Parlamentarilor în Teritoriu (pe scurt, DESUPT), Direcţie

ce ar avea ca atribuţie principală ţinerea evidenţei activităţii, pe care parlamentarii aleşi de noi (deci, într-o mai mică sau mai mare măsură, **servitorii noştri**) o desfăşoară în teritoriu, pentru rezolvarea reclamaţiilor primite de la alegătorii cărora, la momentul alegerilor, cu atâta smerenie au ştiut să le pretindă a le acorda, prin vot, încrederea. În plus, prin activitatea acestei noi instituţii împuşcăm doi Adrieni (Iar mă ia gura pe dinainte! Mă scuzaţi, iepuri am vrut să zic!) dintr-un foc. Supraveghem activitatea mintoşilor din „fruncea" Ţării, vedem cum îşi justifică salariile „de mizerie" (fac „mizerie" cu hârtii de 500.000, peste tot) şi le dăm şi domniilor lor şansa de a dovedi că e spurcată gura lumii, că nu e adevărat că „ei nu este îngrijoraţi" de soarta poporului şi că uite cât se agită ei pentru ca noi să o ducem mai bine... după. După summitul de la Praga, normal!

Nu ştiu câţi vor pleca urechea la propunerea mea, pe care o fac într-un mod cât se poate de serios (chiar dacă instituţia respectivă nu ar avea denumirea propusă de mine). Sunt sigur însă, până când nu ne vor dovedi contrariul, printr-o creştere reală şi serioasă a nivelului de trai, că gura lumii nu e spurcată şi că ştie ea ce zice. Aşa că, până la înfiinţarea DESUPT-ului, nu pot decât să îi urez majorităţii parlamentare (nu tuturor parlamentarilor, desigur; sunt printre ei şi oameni serioşi, care îşi fac, totuşi, meseria): Noapte bună! Acadeaua v-o trimit prin poştă!

Către: Sanatoriul României şi Camera Derutaţilor
Palatul Victoria Somnului asupra Raţiunii
Bucureşti
(în mod normal, capitala României, deşi **unii** au transformat-o în altceva...
„Nu spun cine... Persoană importantă!")

La o nouă trezire, Români! **Sper...**

15.12.2002

Notă:

Ultimele două articole nu au fost publicate în niciuna dintre publicaţiile ce au găzduit celelalte articole. Fac această precizare nu din răutate, ci pentru simpla informare a cititorului. Motivele nepublicării nu le cunosc, ci doar le bănui. Dumneavoastră, cititorii acestor rânduri, puteţi aprecia din ce cauză nu au fost date tiparului. Să fie slaba lor calitate? Tot ce se poate! Nu am pretenţia de a fi un profesionist în materie. Să fie, oare, „altceva”? La fel de posibil! Oricare ar fi motivele, nepublicarea lor interesează mai puţin. Important e ca dumneavoastră să le apreciaţi! Dacă această condiţie nu e îndeplinită, publicarea lor retroactivă devine inutilă.

Secolul Vieţii

„Mai bine aprinzi o lumânare decât să blestemi întunericul”.

Lao-Tze

Nu putem nega că secolul XX a fost unul al unui incredibil progres ştiinţific. Dacă am lua doi indivizi, unul de început de secol XX şi unul de început de secol XXI şi am compara informaţiile ştiinţifice pe care le-au deţinut fiecare la timpul lor, am rămâne de-a dreptul uimiţi constatând cât de multe descoperiri sau făcut în secolul care s-a încheiat cu doi ani în urmă. Cu toate acestea, nimeni nu poate să spună că secolul douăzeci nu a fost unul al morţii, unul care, în mod incredibil, a îndurat două războaie mondiale, două războaie ruşinoase pentru rasa umană.

Sper, aşa cum speră toţi cei care militează pentru pace, că secolul XXI, chiar şi nou-începutul mileniu, va fi

unul al Vieţii, că Umanitatea se va lepăda de haina abjectă a urii, a violenţei, a conflictelor de orice natură şi, încet-încet, peste globul pământesc se va aşterne liniştea creaţiei, a muncii organizate şi eficiente, iar sigurul lucru care se va putea auzi pe această planetă vor fi râsetele cristaline ale nou-născuţilor.

Ştiu că ceea ce scriu eu aici, în această încheiere, se situează departe de realitate, undeva în viitor. Vă rog însă, să conştientizaţi că numai visând şi acţionând pentru un viitor frumos, lipsit de conflicte, că numai impunând prin vot lideri pacifişti, preocupaţi de creaţie, nu de integrări în alianţe militare desuete, numai aşa putem să obţinem Lumea pe care o visăm. Cei care au uitat să viseze la aşa ceva, cei care nu mai cred că putem avea parte de o astfel de viaţă **TREBUIE** să înveţe din nou a-şi imagina că cele mai îndrăzneţe vise personale şi colective pot deveni realitate. Gândiţi-vă că sunteţi Oameni şi că vă datoraţi vouă înşivă o viaţă frumoasă, lipsită de griji! Că datoraţi aceasta şi copiilor voştri, dar şi celor care, prin eforturi nebănuite, au ajutat lumea să progreseze! De ce sunteţi datori faţă de aceştia din urmă? Imaginaţi-vă cum ar fi fost dacă Edison ar fi păstrat numai pentru el descoperirea becului electric şi a modului în care se poate folosi electricitatea! Acum aţi citi această carte la lumina lumânării, nu? Gândiţi-vă cum ar fi fost dacă inventatorul automobilului ar fi dat dovadă de un foarte mare egoism şi ar fi dus cu el în mormânt tot ceea ce ştia despre acest mijloc de locomoţie! E drept că aţi fi circulat şi acum cu căruţa? Faceţi acelaşi exerciţiu de gândire şi pentru alte invenţii cum ar fi telefonul, avionul, televizorul, radioul etc. Înţelegeţi faptul că aceşti Oameni, prin munca lor de-o viaţă, prin faptul că au visat şi au creat, v-au asigurat şi vă asigură dumneavoastră o viaţă cu mult mai uşoară? Am dreptate că sunteţi şi faţă de ei datori să visaţi şi să acţionaţi pentru o viaţă şi mai frumoasă decât cea pe care o aveţi acum? Sigur că am!

Persoanele mai puţin receptive sau răuvoitoare îmi vor răspunde că de la vorbe la fapte e cale lungă, că cine

îndeamnă cu vorba ar trebui să dea propriul său exemplu. Parţial, au dreptate aceste persoane! Însă propriul meu exemplu stă în mâinile dumneavoastră, chiar acum! Visând la o viaţă frumoasă am scris această carte, dorind ca prin ea să mobilizez cât mai mulţi oameni care să viseze şi să acţioneze, alături de mine. Sper să fi reuşit!

La urma urmei, alegerea vă aparţine! Puteţi să îmi urmaţi îndemnul, pentru care nu am pretenţia a deţine exclusivitatea, deoarece nu sunt primul care încerc aşa ceva. Sau puteţi să continuaţi în a vă bălăci în noroiul realităţii actuale! Puteţi continua în a vă plânge de milă, în a aştepta un miracol, în a-i înjura sau a-i batjocori pe cei care, la fel ca mine, încearcă să trezească, în inimile cât mai multor Români, visele de viaţă sănătoasă şi fericită! Fiţi foarte atenţi însă, să nu vă înecaţi în acea mocirlă a unei realităţi lipsită de vise în care vă bălăciţi!

În ceea ce mă priveşte, sper, din toată inima, într-un secol XXI al Vieţii, într-o planetă, a treia de la Soare, a Păcii, într-un viitor al Oamenilor! Sufletul meu pluteşte, alături de miliardele de suflete ale Omenirii, pe marea universală de vise frumoase! **Din această mare se va ridica Omenirea Viitorului!**

Acest lucru nu poate fi oprit de nimeni şi de nimic!

08.03.2003
Cluj-Napoca

* * *

Autorul ţine **să mulţumească** celor care au sprijinit financiar apariţia acestei cărţi:
d SC AGRESSIONE GROUP ROMÂNIA SRL
d SC E VAN WIJK SRL
d SC PRAGMATIC COMPREST SRL

d SC DRAGOŞ MIRCEA CONSULTANŢĂ SRL
d SC ACI SA